

Malý Kancionál

čili

žalmové a písně duchovní

ku poctě Boží

a k vzdělání církvi Jezukristových v národu
českém.

Žalm 95, 1—3.
Kolos. 3, 16.

Schválený od synodu evg. církve h. v. r. 1877.

Páté vydání.

1900.

Nákladem knihkupectví Karla Šolce v Kutné Hoře.

Quae populus tibi Christe tuus cecinitque canitque,
omnibus atque locis temporibusque canet,
nunc etiam tibi Christe canit tua contio Fratrum;

— — —
parva manus, sed te per secula longa professa,
de cinere Hussiaco quae tibi sola super.
Externis spectata eadem quoque gentibus, omnis
At patriae, et laudis gloria nostra, tua est.

(Kanc. bratr. z r. 1615.)

Což kdy tobě, Kriste, lid tvůj zpíval aneb zpívá,
zpívati bude vždy všech časů, v zemi každé,
nyní tobě, Kriste, též tvá pěje Jednota Bratří;

— — —
houfec malý, tebe však jenž drahně věků vyznává
z popelce mistra Husi sám tobě pozůstalý.
Národy též cizími slaven; však všeliká sláva
naše i vlasti naší tobě samému patří.

Prvotně sestavil:
Karel Utikal.

Rozmnožil a po páté vydal:
Heřman z Tardy D. B.

Tiskem firmy Karel Šolc v Kutné Hoře č. 6649.

Předmluva k pátému vydání.

Čtvrté vydání „Malého Kancionálu“ se rozebralo a nutno bylo zařídit vydání páté. Čtvrté vydání bylo bez nápěvů a udáno v předmluvě jeho, proč se tak stalo. Ale při užívání výtisků čtvrtého vydání předce nápěvy velice se pohřešovaly a shledáno, že scházení jich správnému zpěvu bylo na ujmu aneb jej stěžovalo. I vysloveno mi přání, aby při novém vydání kancionálu nápěvy zase byly vloženy. Vyhověl jsem rád tomuto přání a podávají se tudíž v tomto novém vydání opět i nápěvy dle třetího vydání tohoto zpěvníku.

Připojuji pak zde slova z předmluvy starších služebníků Kristových v Jednotě bratrské ke kancionálu od nich vydanému léta 1615. Praví, že pilně všecky Boží ctitele svatá písmena starého a nového

*

zákona vzbuzují a napomínají k tomu, aby nejen přemýšlováním, čítáním, slyšením a mluvením, ale i hlasitým prozpěvováním Boha ctíli a oslavovali. A to prozpěvování svaté nejen v církevním shromáždění, ale i v domích a příbytcích lidských, nýbrž i na moři, i na cestě a na všelikém místě že býti má, ukázal David s. ěka: Plésati budou svatí v Boží slávě a zpívati v pokojích svých. Žalm 149, 5. A opět: Necht vypravují skutky Hospodinovy s prozpěvováním, kteří se plaví po moři, na lodech a vídají divy Boží v hlubokosti mořské. Žalm 107, 22. — A v novém zákoně apoštol Pavel dí: Plésati budu duchem a plésati budu i myslí. I. Kor. 14, 15. A opět: Slovo Kristovo přebývejž ve vás bohatě, ve všeliké moudrosti, učíce a napomínající sebe vespolek žalmy, zpěvy a písničkami duchovními, s milostí zpívající v srdci vašem Pánu. Kol. 3, 16. Kdež netoliko písní duchovních a žalmů svatých užívání schvaluje, ale jak se při zpěvích svatých každý pobožný má míti a chovati, aby Boha líbezně uctil a sebe i jiné při Boží poctě a chvále užitečně rozhorlil, potřebně vyučuje, že není dosti na ústním zvuku a libém hlasu i umělém zpěvu, ale že duchem, myslí, vnitřním horlivým, živým a číteným způ-

sobem, předně v srdcích svých s milostí a spolu i zevnitřním hlasem způsobně, vážně, upřímně a sprostně k slávě Boží, a sobě i bližním k vzdělání zpívány býti mají písně duchovní a žalmové svatí.

Račiz dátí milostivý Pán a Bůh náš, aby i tohoto kancionálu užíváno bylo k takovému prozpěvování vnitřnímu a zevnitřnímu k slávě trojjediného Boha Otce i Syna i Ducha svatého a k vzdělávání církve jeho v národu našem.

Ve Vídni dne 18. září 1900.

Herman z Tardy D. B.

Rozvržení obsahu

První díl.

Žalmy.

1-150.

Žalmy všechny svatí a plní potěšení jsou. Obzvláště však hodí se k zpívání:

(Dle Komenského.)

Ráno: 3. 5. 16. 22. 144. Večer: 4. 127. 141. Za odpuštění hříchů: 51. 103. 130. V nemoci a zármutku: 6. 13. 88. 90. 91. 137. 146. Po dosažení zdraví: 30. 82. V neděli: 19. 95. 99. V čas radosti: 30. 80. 98. 107. 136. 145. Před kázáním: 1. 12. 119. 147. Při slavení večeře Páně: 22. 23. 103. 111. 113. Za potěšení vnitřní a duchovní: 15. 19. 25. 67. 112. 116. V čas křivdy, nátisku a neštěstí: 42. 69. 70. 140. 144.

(Dle Cyrišských.)

O sloužení vrchnosti: 61. 82. Vrchnosti a soudcům: 15. 101. Poddaným: 20. 21. 72. Kázatelům: 134. Posluchačům: 19. 119. 122. Učitelům: 34. Žákům: 78. O manželství vůbec: 127. Manželům: 104. 128. Manželkám: 113. Dítěm: 8. Hospodářům a hošpodyním: 108. Čeládce: 123. Starým: 71. 92. Mladým: 1. Řemeslníkům: 15. 127. Cestujícím: 107. 139. Bohatým: 62. Chudým: 17. Všem vůbec: 119. Před posluh. večeří Páně: 51. Po posluh. večeří Páně: 103. 113. O desateru Božím: 15. 34. O víře křesťanské: 16. O Otčenáši: 67. Proti obrazům: 115. 135. O stvoření: 104. 148. O Kristově utipení: 22. 69. O zmrtvýchvstání Kri-

stově: 110. O nanebevstoupení Kristově: 47. O seslání Ducha sv.: 68. O posledním soudu: 50. Ráno: 92. Večer: 3. 4. Před jídlem: 145. Po jídle: 147. V čas bouře: 29. V pokušeních: 38. 73. Proti utrhačům: 120. 140. V čas hladu a drahoty: 37. V čas protivensství: 74. 79. 80. 83. 137. V čas války: 18. 20. 35. 46. 60. 124. 144. V úzkostech smrti: 91. V nemoci: 6. 38. 39. 130. 143. Při smrti: 25. Při pohřbu: 90.

(Dle Elberfeldských.)

V neděli: Žalů 19. 63. 84. 100. 119. O vánocích: 2. 8. 24. 40. 72. O novém roce: 20. 23. 39. 90. 91. 121. Na veliký pátek: 22. 69. O velikonoce: 16. 118. Na nebe vstoupení: 47. 68. 110. O svatém Duchu: 45. 143. Ve dny kající: 6. 32. 38. 51. 102. 130. 143. Při děkání: 18. 34. 103. 104. 105. 135. 136. V den narození: 25. 71. 92.

Druhý díl.

Písňe duchovní.

První část: *Písňe o věcech v náboženství křesťanském podstatných, totiž o víře, lásce a naději.*

A. O víře křesťanské.

- I. O víře vůbec. 1.
- II. O Bohu Otci a skutku stvoření. 2. O pádu. 3. O opatrování a řízení Božím. 4-7. O milosti Boží v Kristu. 8. 9. 231.
- III. O Bohu Synu a skutku vykoupění.
  - a) Písňe adventní. 10-15. 220-222. 232-238.
  - b) O narození Páně. 16-24. 223. 239-242.
  - c) Novoroční. 25-27. 243. 244.
  - d) O dětinském a mládeneckém věku Kristově. 28-31. 245-249.
  - e) O útrpném životě Kristově. 250-252.
  - f) O umučení a smrti Pána našeho Ježíše Krista. 32-45. 253-259.
  - g) O vzkříšení Páně. 46-54. 260. 261.
  - h) O vstoupení Páně na nebe. 55-59.

IV. O Bohu Duchu svatém a skutku posvěcení. 60-66. 262-264.

V. O Trojici svaté. 67-69. 265.

VI. O anjelích svatých. 70.

VII. O Kristových světitelích. 266. 267.

B. O lásce a křesťanském životě.

- I. O pokání. 71-77. 268-275.
  - II. O přikázáních Božích. 78 a. 78 b. 276.
  - III. O smlouvě nové a milostivé. 79. 277-280.
  - IV. O lásce k Bohu Otci s chvalami. 80-88. 281-285.
  - V. O lásce ku Pánu Ježíši. 89-97. 287-290.
  - VI. O lásce k Duchu svatému. 98.
  - VII. O lásce k bližním. 99. 291.
  - VIII. O víře ospravedlňující. 100. 101.
  - IX. O novém rodu a křesťanském životě. 102-106. 292. 293.
  - X. O pravém a falešném křesťanství. 107-110.
  - XI. O modlitbách svatých. 111. 112. 294.
  - XII. O duchovním bdění. 113. 295. 296.
  - XIII. O duchovním boji. 114. 297.
  - XIV. O zdržlivosti a čistotě. 115.
  - XV. O zapření sebe i světa. 116. 298.
  - XVI. O následování Pána Ježíše. 117. 118.
  - XVII. O kříži dětek Božích. 119-124.
  - XVIII. O slávě a blahoslavenství dětek Božích. 125-127.
- C. O naději k Bohu a k věčnému jeho milosrdenství. 128-130. 299-301.

Druhá část: *Písňe o věcech v náboženství křesťanském služebných.*

A. O církvi svaté. 131-133. 302. 303.

B. O služebnících církve. 134-136.

C. O slovu Božím.

I. Vůbec. 137-140. 304. 305.

II. Před poslechnutím slova Božího. 141-143. 306. 307.

III. Po poslechnutí slova Božího. 144. 145. 308.

IV. Po požehnání. 146.

D. O klíčích království Božího v církvi složených. 147-150. 309-311.

E. O křtu svatém. 151. 152. 312.

F. O večeři Páně.

- I. *Vůbec*. 153. 154. 313—317.
- II. *Po vysvědčení*. 318.
- III. *Při rozdávání*. 155. 156. 319.
- IV. *Po požehnání*. 157—159.

G. O řádích církevních. 320

- Při posvěcování sboru neb chrámu*. 224.
- Při posvěcování školy*. 225. 226.

Třetí část: *Písňe o věcech v náboženství křesťanském pří-
padných.*

A. O proměnách světa i církve.

- I. *V čas pokušení a soužení*. 160—162. 321—323.
- II. *O obnově církve*. 163—165. 324—327.
- III. *O misii mezi pohany*. 328.

B. *Písňe k užívání jistým osobám, podle stavu, věku a povolání.*

- I. *Dětkám křesťanským*. 166—168.
- II. *Mláďencům a pannám*. 169.
- III. *O stavu manželském*. 170—171.
- IV. *Starcům*. 172.
- V. *Hospodářům*. 173. 329.
- VI. *Za vrchnost, poddané a národ vůbec*. 174—330.
- VII. *V kterémkoli pádu*. 175.
- VIII. *Písňe poutných*. 176—178.
- IX. *Při shledání se přátel*. 179.
- O narozeninách*. 227.
- Píseň čeládky*. 228.
- Děkování za zdraví*. 229.
- Děkování za uzdravení*. 230.

C. *Písňe k obzvláštním časům každodenním.*

- I. *Ranní písňe*. 180—186. 331—333.
- II. *Před jídlem*. 187. 334.
- III. *Po jídle*. 188—189. 335.
- IV. *Nešporní*. 190.
- V. *Písňe večerní*. 191—194. 336—340.

D. *V čas jarní*. 195E. *V čas žně*. 196. 197. 341.F. *V obecných pokutách.*

- I. *V čas sucha*. 198.
- II. *V čas mnohého deště*. 199.
- III. *V čas neúrody a hladu*. 200.
- IV. *V čas války*. 201. 342.

G. *O posledních věcech člověka.*

- I. *O marnosti světa*. 202. 343—345.
- II. *O smrtelnosti lidské*. 208—216. 346—350.
- III. *O vzkříšení z mrtvých a soudu*. 217. 351. 352.
- IV. *O životě věčném*. 218. 219. 353—355.

Modlitby.

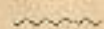
*Z agendy: Způsoby křtu, posluhování večeři Páně, oddávání
potvrzení kazatelů a starších církve.*

Žalmy a písňe, spořádání dle rozměrů.

O skladatelích žalmů a písni a o kancionálech.

Seznam všech žalmů a písni.

První díl.

ŽALMY.

Žalm I.

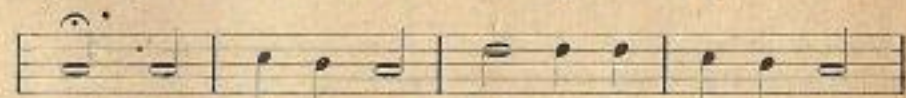
Kdož ne - od - chá - zí v radu bez-bož-

ných / a ne - krá - čí ce - stou ne-šlecht-

ných, jenž se ne - sá - zí spo-lu s posmě-va-

čí, v zá - ko-ně Pá - ně ma-je chuť nej-vět-

ší, v něm se cvi - čí po ve-ške-ren svůj věk,

tenť jest ji - stě pře-bla-že - ný člo - věk.

2. Kterýž jest připodobněný k stromu / při vodách živých štěpovanému, jenž časem zdárné ovoce vydává, zelenati se nikdy nepřestává. Takového člověka cíl prací / ve vše dobré vždycky se obrací.

3. Nejsouť jistě tak lidé bezbožní, ale jako prach a plevy všickni, jimiž točí vítr na tváři země. Protož na soudu to bezbožné

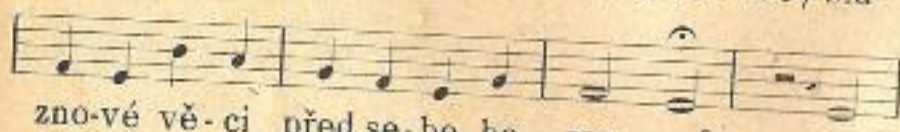
plémě / neostojí, an zde jest věc jistá, v spravedlivých spolku nemá místa.

4. Neboť své Pán má v dobré známosti, i všelijaké jejich snažnosti; protož s doufáním před Bohem ostojí. Ale kteříž se bezbožnostmi kojí, jejich věc nijakž státi nemůže, zhynou, Bůh je na věky zavrže.

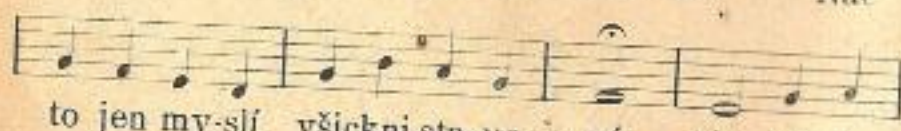
Žalm 2.

Proč se to jen bou - ří ná-ro-do - vé / blá-

zno-vé vě-ci před se-be be - rou - ce? Nač

to jen my-slí všickni sta-vo - vé, tím se da-

rem-ně za-městná-va - jí - ce? Krá-lo-vé

zem - ští, kní-ža - ta i pá - ni / sstu-pu - jí

se pro - ti Ho-spo-di - nu, svých rad lsti-

vých k ná - blé-mu vy - ko - ná - ní, k po-

tu-pě je - ho Po-ma - za - né - mu.

2. Říkajíť v své nadutosti směle: Ej nuž ty svazky jejich roztřejme, zavržme z sebe jho jejich cele, a již ho k sobě víc nepřipouštějme. Ale Nejvyšší, jenž v nebi přebývá, to sobě klade toliko za smích, v jejich nemoudrosti se jim posmívá, neukazít trůnu jeho žádný z nich.

3. K nimž mluviti bude v zuřivosti, v den náramného svého rozhněvání / předěsí všechny svou přeh-

livostí, tak že strachem přijdou i na zoufání. Dí: Proč vy se v to pyšně vydáváte? Já jsem za krále sám jej pomazal, on na Sionu, mé hoře přesvaté, korunu i žezlo z rukou mých vzal.

4. Jáť chci jeho jisté usouzení / (dí volený král) vynésti všechněm vám. Pán řekl ke mně, čehož nemění: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě sám. Národy všechny tyť dám za dědictví, jen sobě

žádej toho ode mne, svět bude všecken tvé moci vladařství, až i do končin posledních země.

5. Zpurných nebudeš nic šanovati, ale prutem železným žezla svého / tak jako střepinu je stíratí, nehledě z nich na osobu žádného. Protož vy mocní králové a páni, pilně to každý složte v svém srdci, usmyslte sobě časně bez meškání i jiní v světě správu držící.

6. Služte Hospodinu v upřímnosti, v svatých ctnostech, zvlášť v pokoře stojíce, plésejte mu s sr-

dečnou vděčností, v hrůze a bázni jeho trvajíce. Líbejtež mile Syna vám daného, byť nebyl zdrážděn v své hněvivosti, až by nešetřil vás v tom nižádného / všecky zahnal do věčné žalosti.

7. Neb často hněv jeho nenadále / tak jako oheň spaluje zlostníky; sami v něho doufající stále / blahoslavenství obdrží na věky. Protož vy mocní králové a páni, pilně to každý složte v svém srdci, usmyslte sobě časně bez meškání, i jiní v světě správu držící.

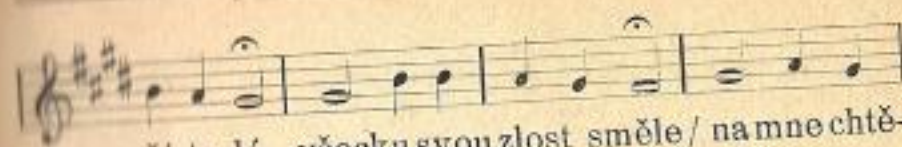
Žalm 3.

Po - patř, Pa - ne mi - lý, jak se vel-

mi si - lí / ti, jenž mne při - liš rmou - tí, mo - ji ne-

přá - te - lé, všecku svou zlost směle / namne chtě-

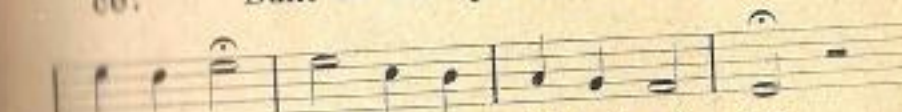
ji shr - nou - ti. Ne - je - dni du - ši mou,

a nejvyš - ší pochvalou / trá - pí tak ří - ka - jí -

ce: Báhť se ho již zho - stíl, jej ce - le

o - pu - stíl, blá - znovou řeč mlu - ví - ce.

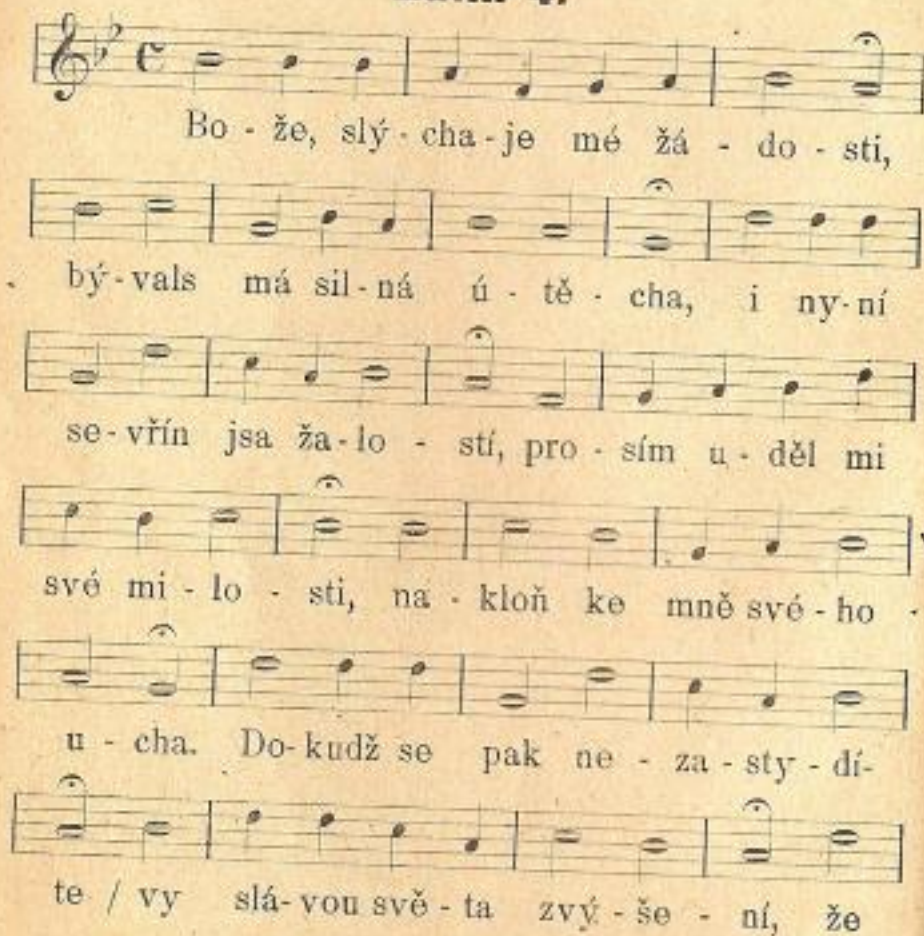
2. Tys mi však, můj Pane, štít a rámě silné, mě jsi ty dárce slávy; a až krátce vyznám, bych mohl, to činíš sám, své povýšiti hlavy. A když - kolí volám, hlasitě předkládám / své tobě potřebnosti, milostně vyslycháš, a blona mi ssýláš / hojnost Božských milosti.

3. I když se uložím, bezpečně sobě spím, beze všeho lekání; aneb když povstanu, mívám tvou ochranu, stálou vždy bez přestání. Tak že i sta tisíc, aneb i mnohem víc, chtěcích mne sužovati, byť pak i ze všech stran / obklíčili můj stan, nemám se jich proč báti.

4. Nýbrž po všecken
čas/vím, Pane, že mi dáš/
v zaslouhě své setrvání,
nepřátel čelisti, i jich
zubů zlosti/učině strosko-
tání. Neb jsi ty sám Bůh

náš, kterýž nejlépe znáš/
svých milých potřebnosti,
jimžto potěšení/i svého
spasení / uděluješ v hoj-
nosti.

Žalm 4.

Bo - že, slý - cha - je mé žá - do - sti,
by - vals má sil - ná ú - tě - cha, i ny - ní
se - vrín jsa ža - lo - stí, pro - sím u - děl mi
své mi - lo - stí, na - kloň ke mně své - ho
u - cha. Do - kudž se pak ne - za - sty - dí -
te / vy slá - vou svě - ta zvý - še - ní, že

mne py - šně z mé cti lou - pí - te, na
mar - né ra - dy po - mý - šlí - te / v svém
pro - ti mně spun - to - vá - ní

2. Nebo vám toť sluší
znáti, že Bůh z své do-
brotivosti/královský trůn
ráčil mi dáti, k mé prosbě
se mile ozvatí/s nebeské
své vysokosti! A protože
bázně nabývejte, nechtíc
již více hřešiti, dílo to
Boží znamenejte, bedlivě
o něm přemýšlejte/a pře-
staňte mne trápit.

3. Líbezné Pánu obě-
tujte/ty oběti spravedl-
nosti, předsevzeti svých
polepšujte, v doufání Páně
vždycky stůjte / a to
bez rozpacitosti. Jakkoli

mnozí bez přestání/dychtí
po tom, což časného, tvář,
Pane, svou zaslouhu nad
námi, v milostném s námi
nakládání/dle milosrden-
ství svého.

4. Neb ty mne tím víc
obraduješ / a rozvlažíš u
vnitřnosti, nežli ty, kteréž
naplňuješ/ourodami a jimž
půjčuješ / vína i obilné dosti.
Pročez maje tvou k sobě
přízeň, zlého se nebudu
báti; toť mi způsobí i
dobrý sen, zvláště když
mne v tom na každý den/
sám, Pane, budeš chovati.

Žalm 5.

K to-běť, Pa - ne, tru-chliv jsa vo - lám, po-

zo-rujslov mé žá - do - sti, viz křik můj s mnohou

vrouc - no - stí, neb jsi ty můj král, můj Bůh,

můj Pán, ty mne vy - slyš sám.

2. Ját jistě k žádnému jinému/vrozličném svém pokušení / neodsýlám svých úpění, nežli k tobě, Bohu pravému / a králi svému.

3. Hned v jitře rač se přičinit, Pane, by mi se ozval sám, načež pozor hned v jitře mám, zda bych odpověď mohl mít, těžkostí zbýti.

4. Neb jsi ty Bůh, jenž nelibuješ / žádných lstí a bezbožností, stojící v ne-

šlechetnosti / přívětivosti své zbavuješ, jich se zhošťuješ.

5. I ti, jenž stojí v nemoudrosti, před tebou místa nemají, ovšem jenž skutkem páchají / nepravost, máš je v nenávisti / i v ošklivosti.

6. Ty pak, kteříž lež mluvívají, napořád z gruntu vypleneš, mordérům hrozně zlořečíš, i ti, kdož lsti neutíkají, cíl hrozný mají.

7. Já pak, jenž se stále v hojnosti / těším smilování tvému, vejdu do svatého chrámu, bychť se tam modlil s uctivostí / tvé velebnosti.

8. Rač, Pane, mým vřem vždy býti / pro mnohé mé nepřátele, jenž na mne brousí své střely, chtějí mi cestu tvou zotkliviti, v blud podrobiti.

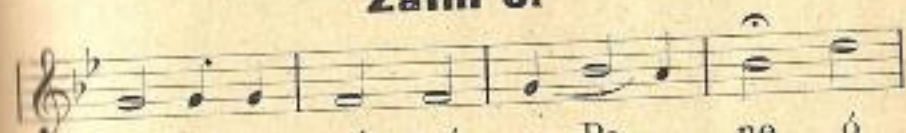
9. V slovích jejich není prostnosti, srdce jich falší naduté, hrdlo jako hrob smrduté, jazyk zvyklý k ošemetnosti / svou úlisností.

10. Sud, Bože, jich usilování, obrať rady jich v bláznovství; nýbrž pro jich hříchů množství, jimiž tě dráždí, ať jsou dáni / v bídu a v lkání.

11. Ale ti ať se vždy radují, jenž v tobě mají doufání; uděl věčného plesání / těm, kteříž jméno tvé zvyšují / i oslavují.

12. Tys, Pane, hotov potěšiti / spravedlivých v jich těžkosti / a je štítem své milosti, byť jim nemohl žádný škoditi, umíš zastíti.

Žalm 6.

V prekli-vo - sti své, Pa - ne, ó

ne-do - tí - rej na mne, chtě - je mne tre-sta - ti;

v pří-sno-sti huě-vu tvé - ho, za - hy - nu - tí věč-

né - ho / mu-sil bych se bá - ti.

2. Zjev mi, Pane, svou milost, vida mou neduživost, zprošť mne mé nemoci, již jsem žalostně sevřín, i v kostech uvnitř potřín, přispěj mi k pomoci.

3. An i duch můj náramně / tesklí, rmoutí se ve mně, srdce lká truchlostí, až dokud, Pane milý, mne v tak smutné nechvíli / necháš i v žalosti?

4. Ó Pane, již se navrať, ke mně svou lásku obrať, mou duši jedinou / pro mnohou svou dobrotu / zachovej při životu, pryč zažeh smrt hroznou.

5. Neb koho ráčíš smrtí / z toho světa pojíti, chvály tvé přestává / zde na světě s živými, jsa mezi pohřbenými, kdo tě tam vyznává?

6. Aj, jak velice truchlím / i časem nočním kvílím, tak že nesčíslnými,

v svém přežalostném lkání, své všechno podestlání / svlažuji slzami.

7. Z trápení těch násilných / zatměl se zrak očí mých, tvář ochuravěla, nepřátelům k radosti / nad mou mnohou bídostí / příčina se dala.

8. Ale vy ukrutníci, nepravosti činící, odstupte pryč podál, jižž Pán ke mně s výsosti / dokázal své milosti, hlas prosby mé přijal.

9. Mou modlitbu Pán mile / vyslyšel této chvíle, a čehož jsem hledal, sám z pouhé své štědrosti / udělil mi v hojnosti, i víc než jsem žádal.

10. Čímž moji nepřátelé, jsouc zahanbeni cele / v svém lstivém jednání / musí poutichnouti, to vidouc, zpět vyhnouti, když mne tak Bůh chrání.

Žalm 7.

V to-bět, Pa-ne, na-dě - ji skládám, ty mi ku

po - mo - ci při - spěj sám, bych před ne-

přá-tel svých zlo - stí / mohl živ bý - ti v bezpečno-

stí; by mne do - stih-na je-jich vůd - ce,

ne-był můj u-krut-ný zá - hub - ce, ja-

ko lev lí - tý ná - ram - ně, když-by ne-

był mne kdo chrá - ně.

2. Jestli, Pane, co při mně toho, že bych komu přál něco zlého, ctným lidem čině násilí, pokoje chtivým nevole; jestli komu za jeho ctnosti / odplácel jsem nějakou zlostí, nýbrž mně se protivícím / býval jsem vždy dobrodincem:

3. Necht mne pomstou nepřítel stihá, proti mně i boj obdržívá, mne zbavě mého života, slávu mou vtlačí do bláta. Pane, povstaň v své zuřivosti / proti mých nepřátel vzteklosti, déle nechtěj již držmatí, mé pře mocně rač zastati.

4. I budouť to oblíbení, národové k tobě chvátati, pro něž ty, Pane, ó povstaň, trůn svůj vyvyš a sám jich braň. Tu rač vynášeti své soudy / mezi všechny své říše oudy, i mne suď v mé spravedlnosti / podle mé k tobě sprostnosti.

5. Přítrž učin zlosti bezbožných, potvrzuj i chraň všech pobožných, neb ty sám, Bože, tu moc máš,

srdce lidská i mysl jejich znáš. Tvá milost bez obelivování / štítem svým mně vždy mocně chrání, všech srdce upřímného neopouští nižádného.

6. A jakož milostný ochránce / svých ctitelův Bůh jest bez konce, tak i zlým moc hněvu svého osvědčuje dne každého. Když hříšník nečiní pokání, tápaje v zlostech bez přestání, tuť i me svůj naostřuje / a lučš natahuje:

7. V tom hned střelam přeostrými / střileje k tomu hotovými, místně zlostníky trefuje, tak je světa vyhlazuje. Nače však mnohý nechce dbát sám se jme svým zlým obtěžkatí, až potom marnost urodí, když se má vše nazpět zvodí.

8. Rád se na to píl vydává, že jinému jám kopává, ježto když hoto bude, sám v ni padna, bíd nezbude. Zlé to kterýmž mne chtěl trpiti, na jeho hlavu m sstoupiti, jím smýšlené n

pravosti / naň případnou jako pasti.

9. Protož já budu Páně chválu / oslavovati myslí stálou, ctíti jméno Nejvyššího, jakž káže spra-

vedlnost jeho. Onť v čas zlý bez oblevování / štítem svým mně vždy mocně chrání, i všech srdce u přímého / neopouští nižádného.

Žalm 8.

Ho - spo - di - ne, náš Pa-ne nej-mi-
lej - ší, jmé-na tvé - ho slá - va jest nejdív-
něj - ší, aj jak zo - mi vše - cku na - pl-
ňu - je, a - no i ne - be - sa pře-
vy - šu - je.

2. Při všemf se tvá dů- se i v ústa nemluvnat
stojná moc seznává, až dostává, tak že všickni,

jenž tě zapírají, i tu zpou-
ry své potupu mají.

3. Já když patřím na
tvá nesčíslná díla, v nichž
se nám káže tvá moudrost
i síla, nebesa, měsíc, hvěz-
dy i slunce, běh kona-
jící v řádu svém prudce,

4. S podivením vyzná-
vám to svou řečí: Co
jest člověk, že on, Pane,
máš péči? Zdaž jest ho-
den takové vážnosti, že
jej daříš tak mnohou mi-
lostí?

5. Neb jsi jeho ač ne ve
všem rovného / andělům
stvořil, však z bohatství
svého / svým požehnáním
štědřes daroval, divnou
ctí a slávou korunoval.

6. Díla rukou tvých
všecka jsi mu poddal,

byť je, jakž se mu dobře
zdá, spravoval, všecko jsi
nohám jeho podmanil,
aby ho každý tvor po-
slušen byl.

7. Stáda mnohá všech
pitomých hovádek, též
i v horách všech divokých
zvířátek, buď což se v
lesích pase kdekoli, neb
na širokém zeleném poli;

8. I to ptactvo v po-
větrí létající, svým časem
v hájích sladce zpívající,
též ryby v mořské hrozné
propasti, všes člověku
ráčil v moc uvéstí.

9. Hospodine, náš Pane
nejmilejší, sláva tvá Bož-
ská jest nejdůstojnější,
natéšírokoosti světa všeho/
není nad tvé jméno sla-
vnějšího.

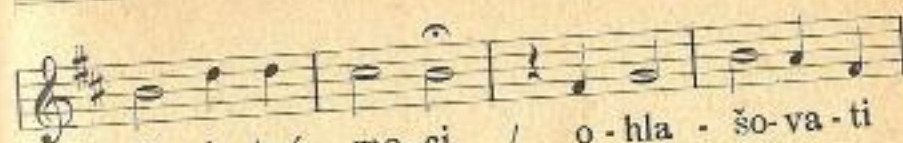
Žalm 9.

Tě, Pa-ne, z ce-lé - ho srd-ce / sla - vi-

ti chci vždy bez kon - ce, a pře-div-ná

dí - la tvé mo-ci / o - hla - šo - va - ti

dnem i no - ci.

2. Ját se v tobě rado-
vati/budu vždycky i ple-
sati, o jménu tvé vyvý-
šenosti/ chci zpívati s pra-
vou vděčností.

3. Proto, že ty sám mocí
svou/zahnal pryč moc ne-
přátelskou, hroznět jsou
padli a zhynuli, hned jakž
zuřivou tvář tvou shlédli.

4. Nebs mne ráčil ochrá-
niti, o mou při se za-
saditi, tu abys vyvedl a
rozsoudil, na trůn svůj
protos se usadil.

5. Národs pohanický
zmordoval, bezbožných
nic nešanoval, napořád
všecky jsi podvrátil/ i
jméno jejich v nic obrátil.

6. Ačťe byl, nepříteli
můj, v poušť uvéstí vše,
úmysl tvůj, jižli jsi pak
dovedl toho, že z mých
mýt není nižádného?

7. Nic, jistě nic, neb
mocný Pán, kterýž věčně
kraluje sám, tak i svůj
ráčil trůn vzdělati, že
pyšný tam musí též státi.

8. Onť jest všeho světa
správce, on též i všech
lidí soudce, a to podle
své spravedlnosti, v níž
věčný jest bez promě-
nosti.

9. A tak pevné útoči-
ště / jest chudých na kaž-
dém místě, zvláště v čas
zármutku těžkého, kdož
jen žádá pomoci jeho.

10. Všickni, kdož jej
v tom tak znají, naději
svou v něm skládají, on
jich též v bídách nene-
chává, jim své lásky užiti
dává.

11. A protož zpívejte
Pánu, jenž má svůj byt
na Sionu, a po okrášku

světa všeho / divné hlásejte skutky jeho.

12. Onť krve věrného svého / vyhledává sám každého, jen kdož ho důvěrně vzývají, v zapomenutí nebývají.

13. Pane, popať na úzkost mou, konej se mnou vždy milost svou, chceť mne nepřítel můj shltiti, vyprošť mne z bran ukrutné smrti.

14. Tak abych v branách Siona / tebe ctil a slavil Pána, a srdce své tím obradoval, žes mne svým spasením daroval.

15. Pohané pak v houfích mnohých, osídlem svým jat každý z nich, a kterouž jiným jsou vybrali, do jámy sami se dostali.

16. V tomť se moc Páně

spatřuje, že v soudu všechno spravuje, když bezbožný s pomstou pravosti / potkává se, provodě zlosti.

17. Jsouť bezbožní hodni toho, by došli pádu hrozného, a kteřížkoli u vážnosti / nemají Božské velebnosti.

18. Pánť chudého v paměti má, o něj mocně se ujmá, naděje bídých v jich soužení / nenechává nikdy v zahanbení.

19. Povstaň, Pane, prokaž svou čest, pyšný člověk ať snižen jest, nechť před tě vejde pře pohanův, ať pocítí hrůzy tvých soudův.

20. Přestraš je k dobrému kázni, naplň srdce jich svou bází, a ať tomu vyrozumějí, že lidé jsou, jenž pomíjejí.

Žalm 10.

Což se to děje, Pa-ne Bo-že
že vzdá-liv se na nás ne-zpo-mí.

náš, v těž-ký čas na-še - ho po-ku - še-ní,
náš, když bez-bož-ný svá vše-cka my - šle-ní /

tam o-brá - til a již i v o - dě - ní / vy-

šel, chtě-je chu-dé-ho u-tisk-nou-ti, ó

by mu-sil sám s svou ra - dou klesnou - ti!

2. Neb v tom chlouby své vynáší množství, že což jen chce, všeho dovozuje; za zvláštní štěstí klade lakomství, pyšně na Pána Boha nedbaje; nýbrž se mu často i rouhaje, aneb že není Boha nižádného, tak převrácená jsou myšlení jeho.

3. Na svých cestách zlých tak prospívaje, soudů tvých sobě za nic neváží, své odpůrce za tak špatné máje, myslí, že je dechnutím svým po-

ráží. Odkudž na to v srdci svém přichází, řka: Nebojím se žádné zlé příhody, na časy věčné prost jsem každé škody.

4. Ústa jeho lští a oklamání / jsou plná i každé ohavnosti, jazyk zvyklý ctných k obtěžování/tajně i zjevně s divnou chytrostí. Jako lotr sedá i na rozcestí, aby vždy dočkal času příhodného, v němž by obloupil i zabil chudého.

5. Umít i do skryše
ustoupiti, jako dravý lev
do své jeskyně, před chu-
dými dvorně se touliti,
v tom obořuje se prudce
na ně; aniž přestává na
jedné ráně, provede vůli
svou a ukrutenství / nad
tudy jdoucím velikého
množství.

6. V tom pak ve všem
svou zlost dovršuje, ří-
kaje: Bůh toho nešetří
nic; pakli šetří, že ne-
pamatuje / a že se na to
neohlédne víc. A protož,
Pane, rychle vyjdi vsříc,
zved ruku svou, nerač
zapomínati / na svůj lid
chudý, rač mu pomoc
dát.

7. Proč s potupou má
tak utrhati / bezbožník
Bohu dobrotivému? Když
smí v srdci svém pyšně
říkati, že to vše nejde

k dotazu tvému. Ty však
jasně dívaje se všemu,
svým časem mstíš, v toms
útěcha chudého, ty jsi
ochránce sirotka každého.

8. Potřiz rámě, na němž
odpočívá / ten zlostník,
plný jsa nadutosti, před-
lož mu zlost, svého uživ
práva, v náhle zmizi sou-
dův tvých přísností. Tím
dokážeš, že jsi král věč-
nosti, když bezbožní, z
tvé země jsouc vyhnáni,
v posměch a hanbu věč-
nou budou dáni.

9. Rač, Pane, lidu svého
chudého / v tak zlý čas
úpění spařovati, vzbuzuje
v nich ducha udat-
ného, mile prosby jejich
vyslychati, sirotkův o-
chránce zůstávati; nátisk
trpících zastaň tvá pra-
vice, ať člověk pyšný ne-
trápí jich více.

Žalm 11.

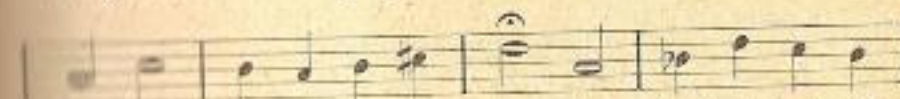
Ját sklá - dám v Pánu všecko své dou - fá - ní,

jak vy můžete ke mně to mlu-vi - ti, řkou-

Mu-síš k horám pryč bez meš - ká - ní, tak ja - ko

pták ry - chle po-spí - ši - ti? Vímt, že bez-bož-ní

luky své na - táh - li, přímé srd - cem chtě všechny hu-

bl - ti, hned jakž by jich, kdož jsou ko-li, do-sáh - li.

2. A když jsou přivedli
já k roztrhání / základy
všeliké bezpečnosti, což
spraví ctný v tom všech
vůči zvichrání? Aj útěcha
má Pán na výsosti, tam
se kraluje v své nebeské
slávě, však předivnou
svých očí jasností/hledě na
všecky lidi, soudí právě.

3. Spravedliví jsou Pánu

v příjemnosti, ale v ohav-
nosti bezbožníci, na něž
spustí příval své zuřivosti/
ohněm a sírou je stíha-
jící, až je i napadne hroz-
né svírání, kalicha muk
jim poskytající, pro jich
nevážnost i Bohu rouhání.

4. Pán jest spravedlivý,
jest i milovník / horlivý
všeliké spravedlnosti, jest

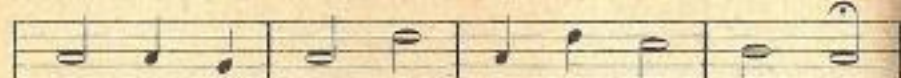
i upřímných laskavý spomocník, a ačkoli bydlí na výsosti, tam kdež kraluje v své nebeské slávě,

však předivnou svých očí jasností / hledě na všechny lidi, soudí právě.

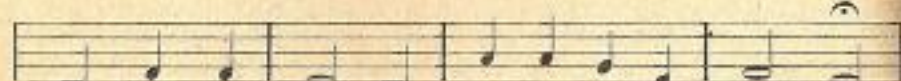
Žalm 12.

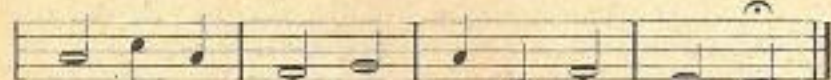
Při-spěj ry - chle, můj Pane, k spomo - že - ní,

neb aj, v svě - tě zhy - nu - la spra - vedl - nost;

tvých sva - tých té - měř žádného již ne - ní,

má - lo těch, jenž mi - lu - jí u - přím - nost.

2. Neb toliko lži se zaměstnávají, slibně podvodíc jeden druhého, falši a lsti sličnou barvu dávají, vše z původu srdce dvojitého.

3. Ó by vyplenil Pán rty pochlebníků, jenž v

řečech svých sprostnosti nemají / srdcí přímých, škodlivých podvodníků, kteříž ještě tak pyšně říkají:

4. Zdaž toho dovést sobě neumíme, nás aby každý měl u vážnosti? Mámeť

jazyk cvičný, když se snažíme, kdo jest nám podobný výmluvností?

5. Však vida Pán svých nátlak a úpění, sevřeni že jsou mnohou úzkostí, di: Povstanuť již k jejich utěšení / a udělím jim hojnost milosti.

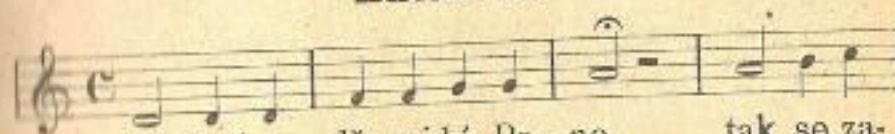
6. V pravděť jsou čisté tyto řeči Páně, také i nad stříbro mnohem čistší, kteréž jest sedmkrát ohněm

zprubované, tak slovo Páně jestiť nejjistší.

7. Protož, Pane, ochraňuj lidu svého, své plně mu zámluvy milostné; od toho pak národu tak zlostného / nás vždy ostříhej na časy věčné.

8. Nebť bezbožných sic nikde neubývá, nadto se v své pyše příliš množí, když se nevážným lidem propůjčívá / míst v světě předních, slávy a zboží.

Žalm 13.

Až do - ka - vadž, mi - lý Pa - ne, tak se za -

po - mí - náš na mne? Dokudž tvář svou o - de mne

skrý - váš, z sou - že - ní mne vždy ne - do - bý -

váš, jímž jsem se - vřín pře - ná - ram - ně?

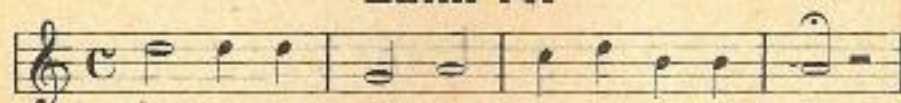
2. Dokavadž budu truchliti, nevěda, co mám činiti, zármutku pln jsa dne každého? Až dokud nepřítele svého/pýše mám podmaněn býti?

3. Ó Pane, viz mé těžkosti / a vyslyš mne v mé žádosti, svým světlem oči mé osvěcu, byt nebyl zachvácen život můj / snem smrti v nenadálosti.

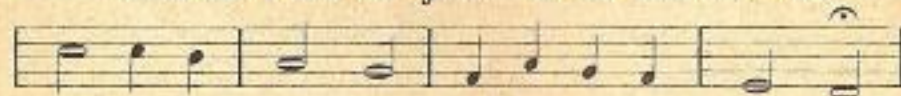
4. By neřekl nepřítel toho, že to z vítězství šlo jeho, i měl by příčinu k plesání/vida, že místa ku povstání / mně nezůstává žádného.

5. Já pak doufám tvé milosti, že mne všeho zlého zproští, tak aby mé srdce plesalo, o spasení tvém vždy zpívalo, že mne daříš jím v hojnosti.

Žalm 14.

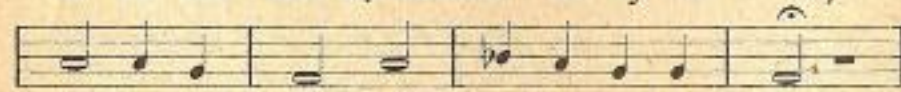
Bláz-na v srd-ci jest to-to mlu-ve-ní:

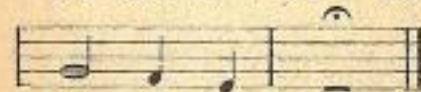
Ne-ní Bo-ha. Pro-tož ctností ne-chá-vá/

a ve vše-cko zlé snažně se vy-dá-vá;

ho-to-vo-sti do-bré-ho k či-ně-ní /

v žád-ném ne-ní.

2. Hospodin dolův s nebe pohleděl / na syny lidské, zdaby naleznouti / mohl koho, že by rozumem vládnouti / a v srdečné vážnosti Boha měl, jej ctíti chtěl.

3. Toto jest ráčil v pravdě shledati, že s cest upřímých mrzce všickni sešli / a do všelikých ohavností vešli. Nemohl ani jednoho seznati, v dobrém státi;

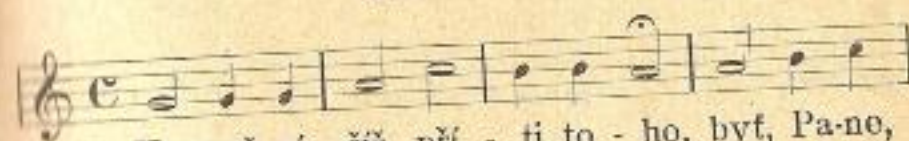
4. Svědče: Zdaliž to bláznovství není, že tak bezprávně můj lid utiskají / ukrutně, nýbrž jako chléb šírají, beze všeho soudův mých šetření, napravení?

5. Než pomineš jim pýcha ta v brzce, když v nenadále strach sovře každého, neb Bůh sám rodině spravedlivého / časně přispívá, jsa jejich strážce / i ochránce.

6. Načež nechť však oni patřiti, v posměch chudého kladou obcování, že v Bohu maje všechno své doufání, z toho nedá se nijakž svoditi, odraziti.

7. Ó by z Siona přišlo spasení / lidu Božímu z vězení těžkého, tuť Jákob a Izrael předivného / okoušeti bude potěšení / bez skončení.

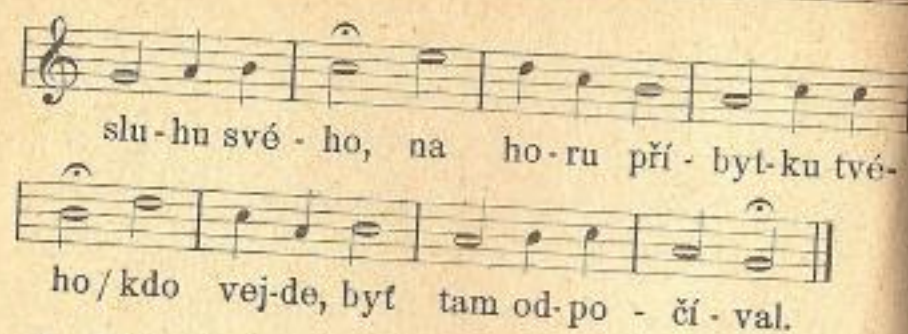
Žalm 15.

Ko-muž rá-číš při-ti to-ho, byt, Pa-no,

v stán-ku tvém pře-bý-val, zprav v tom pro-sím

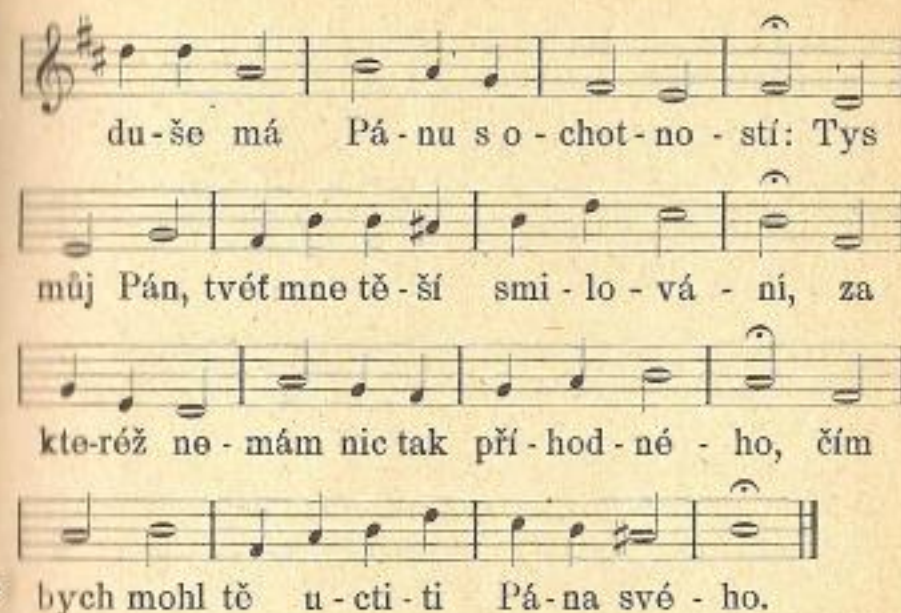
2. Ten, jenž chodí v upřímnosti / po všecken čas života svého, přidrží se spravedlnosti, pravdu mluví rád v sprostnosti, bez falše a lsti srdce svého.

3. Jenž jazykem svým škoditi / bližnímu svému se vystříhá, i jeho pověst kaziti, aniž lehce můž vážit, když kdo jiným zlostně utrhá.

4. Jenž se bezbožných vzdaluje, k žádostivým pak Boha ctí, k těm se pojí, ty miluje, a svých slibův nezměňuje, byt proto měl i škodu vzíti.

5. Jenž bližnímu k obtížení / na lichvu svých peněz nedává / a nevinných k potlačení / na dary nemá patření. Kdož tak živ, tenť věčně zůstává.

Žalm 16.

2. Svatým tvým v světě chci pomáhati, jenž v pobožnosti krásně prospívají. Na ty se pak bíd všech tok obrátí, kteříž k službě cizích bohů chvátají, jejichž obětí nechci se dotknouti, ani jména jich kdy připomenouti.

3. Neb já na Pánu cele přestávám, onť jest podíl můj, on hojně bohatství, onť jest mocný téhož ochránce sám; aj, jak slavné připadlo mi dědi-

ctví, místo zvolné nad jiná rozkošnější, jakéž býti můž nejžádostivější.

4. Chvála buď Pánu, že mi z milosti / štědře udílí svých opatrování, o nichž nejvíc přemýšlím s vděčností / i v noční čas svého odpočívání. Protož maje Pána vždy přítomného, nebojím se nedostatku žádného.

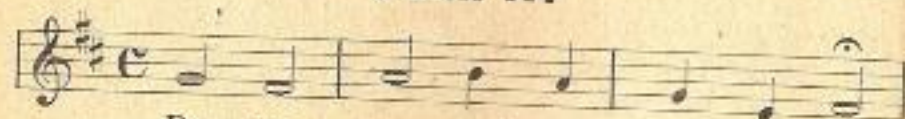
5. Z tohoť pléše mé srdce radostí, i jazyk svůj hlas veselý vydává, tělo pak též naděje v pov-

nosti/ v hrobě poodpočina,
jeho sláva / zase tudíž
jasně zkvetnouti musí;
neb svatý tvůj porušení
nezkusí.

6. Nýbrž na cestu k
věčné radosti/mne uveďeš

sám, Pane, bez meškání,
bych se těšil již v usta-
vičnosti / v přeradostném
tváři tvé spatřování, po
pravici tvé v nobi s sva-
tou říš / užívaje na věky
tvých rozkoší.

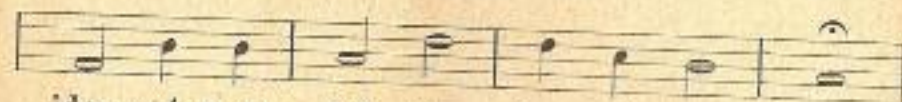
Žalm 17.

Pa - ne, po - moz k spra - vedl - no - sti,

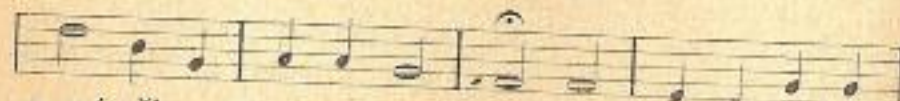
pust k so - bě mé truch - lá - ní,

jdou - cí z sr - deč - né - ho sví - rá - ní,

prázdné - ho o - še - met - no - sti; rač sám

v mé při soud za - sed - nou - ti / a nahlédna k spra -

vedl - no - sti, po - dle své prozře - tel - no -

sti, spra - ved - li - vý or - tel vy - řknou - ti.

2. Vřaks nepominul zku-
šení / mého srdce tajných
myšlení, a žeť s ústy v
odporu není, tos v pravdě
ráčil spatřiti. V útržkách,
kteréžkoli mívám, pro
pravdu tvých cest upří-
mých, cesty střeha se
bezbožných, na slovích
rtův tvých odpočívám.

3. Kroky mé ty sám
vždy spravuj, bych po
cestách tvých přímo krá-
čel, z nichž by mne žádný
nevyvracel, klesati no-
hám mým zbraňuj; rač
mne v tom vyslyšeti mile,
tót, Bože, vzývám v úz-
kosti, svých uší nakloň
a výsosti / a splň mou
prosbu této chvíle.

4. Ty jsi laskavý ochrán-
ce / těch, kteříž stále v tě
doufají, s podivením, dejž,
ať to znají / čelící proti

tvé ruce. Ó rač i mne,
Pane, chrániti / jako oka
zřítelnice, abych pod stí-
nem vždy přece / křídel
tvých mohl zastírán býti.

5. Před nepřátele svých
všech zlostí, kteříž se
všech stran dotírají, / a o
bezhrdlí mé vždy hrají,
bych zůstával v bezpeč-
nosti. Příliš jsou roztyla
jich ústa, protož pyšné
řeči mluví, podvrátiti
mne hotoví / a nepříteli na
zemi místa.

6. Jsouc v tom tak jako
lev lítí, chytře kterýž
loupeže láká, aneb lví-
čátko, kteréž čeká, by
mohlo co uloviti. Vyjdiž
jim, Pane, na setkání / a
rač je sám rozplašiti, mno-
pak svým mečem hájiti,
kterýž máš zlých k vy-
bojování.

7. I těch mne spolku též zbavuj, kteříž se světu tak oddali, aby jen časný v něm díl brali, jichž srdce má tu základ svůj; jimž ty dáváš potravu dosti / břicha jejich k nasycení / i těm, kdož jsou z nich zplozeni, až i vnukům zbývá v hojnosti.

8. Já pak užřím v spravedlnosti / příjemnost oblíbenosti tvého, a když procítím ze sna svého, nasycen budu slavností. Ó račiž mne zde vždy chrániti, jako oka zřítelnice, abych pod stínem vždy přece / křídel tvých mohl zastírán býti.

Žalm 18.

Ó Pa-ne, jenžs u-dat-no - sti mé dár-
Tys můj Bůh, můj Pán, mé du - še ko - chá-

ce, ská - lo má, pev - ná vě - že i o -
ní, štít, roh, bez - peč - ná baš - ta k u - tí-

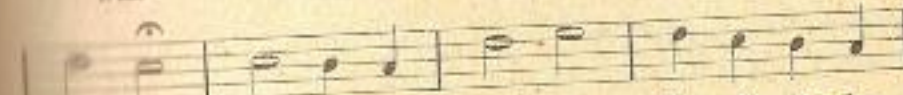
chrán - ce, jáť tě sr - deč - ně chci mi - lo - va -
ká - ni; nebť když - ko - li vzý - vám tě s vděčno-

ti, po - kudž mi dchnu - tí bu - de stá - va -
stí, hned mne zpro - štu - ješ ne - přá - tel zlo-

ti. Bo-lest-mi smr - ti byv se-vřín hroz-

ný - mi, pře-dě-šen prou - dy Be - li - á - lo-

vý - mi, tu spun-to - vá - ní pe - kol - ná by-

ta, o - síd - la smr - ti mne zachvá - ti - la.

3. V té úzkosti své volal jsem ku Pánu, vnikla má radost i do jeho chrámu, vznášelo se naň své mnohé těžkosti, zazněl můj hlas před jeho milostí; hned se pohnutí země hrozné dalo, základův hor zbourání smutné stalo, tráslýť se a chvěly přenáramně / pro hněvu plný oblíbený Pán.

11. Dým z chřipí jeho, a út plápolající / oheň vycházel všecko zžírající,

tu blesk zarážel všechny krajiny, neb v hněvě svém Pán byl zapálený; nakloniv mocně nebes dolův sstoupil, temný oblak nohy jeho zastoupil, svých cherubinův v divné slavnosti / na křídlech větrův bral se v prudkosti.

4. Mrákotu račil za oděv svůj vzíti, v ní jako v stánku tmavém se ukryti, mocí však blesku, jejž předcházela / i hustost mračen se rozrážela. Pán

s nebe seslal přehrozně blýskání, všechno děsíci vzbudil i hřímání, velice strašný svůj hlas vypustil, krupobitím s ohněm na zemi dštil.

5. Rozptýlil je střelami ohnivými, jich šiky zmátl hrůzami divnými, tuť se gruntové země odkryli, tu výprýskové vod se spatřili, příčinou tvého, Pane můj, žehrání, od prehlivého chřipí tvých foukání, kdyžs mi podal své ruky s výsosti / a vyvedl z hrozných vod hlubokosti.

6. Zprostil jsi mne všech nepřátel mých síly, jimž v nenávisti byl jsem v každou chvíli; lákalť jsou mne ve dni soužení, než žetě byl Pán mé zpodepření / a v tom na místo zvolné mne odkázal, přehojné lásky své ke mně dokázal, odplatil mi podle spravedlnosti / mzdou slušnou rukou mých nevinnosti.

7. Nebť jsem Páně cesty pilně ostříhal / a nikdy svého Boha nepobíhal,

soudy jeho vždy na péči maje, rozkazův jeho nezamítaje; bez ouhonyť jsem jistě před ním kráčet, od skutkův nectných stále se odvracel; aj, dalť mi podle mé spravedlnosti, již v paměti své měl i v známosti.

8. S svatými ty, Pane, svatě nakládáš, upřímým v upřímosti se podáváš, věrní tě věrného k sobě mají, zuřivého též zavilí znají. Ty souženým ku pomoci přispíváš, nadutým pýchou nohy jich podtínáš, ty lucernu mou sám rozsvěcuješ, tmu při mně každou v světlo směňuješ.

9. Vojska nepřátel, tebe měv ochránce, proskočil jsem, zlezl zdi jejich i šance. Pán jest v cestách svých bez podezření, jsouť jeho věrná všechna přirčení; onť jest pavéza těch, kdož v něj doufají. Kdo jest Bohem sic, jež lidé vzývají, než Hospodin sám, kdo všemohoucí, kromě Bůh náš sám všudy vládnoucí?

10. Onť mne sám přepasuje udatností, všechněm cestám mým žehná svou milostí, k jelenů nohám mé čině rovné / i vrchů k přebíhání způsobilé; onť ruce mé sám eviči k bojování / i mědňých lukův k natahování; svého, Pane, štítu mi půjčuješ, svou pravici, bych neklesl, zdržuješ.

11. Tvá ke mně převeliká dobrodiní / mne slovutnějšího den po dni činí; jdu-li kam, hned mi uprostraňuješ, krok by se můj nepodvrtl, zbraňuješ. Protož jsem šťastně honil své odpůrce, jich zahynutí hrozného byv strůjce, až jsem všecky svým mečem spronikal, po nich chodě, práce jsem nepřestal.

12. Tys mi dal k boji ducha udatného, z svých nepřátel bych sehnul všelikého, i s jich hrdlem bych, jak chci, nakládal, i jiných tím zpouru též skrocoval. Křičelť jsou, žádný jim nespomáhal, i k Bohu, on však uši své

zacpával; tyť jsem co vítr plevu rozptýlil, na cestě blátu rovné učinil.

13. Různic ty mne zprostiv lidu vzteklého, představil jsi národům za předního, i mnohý lid, jehož jsem já neznal, by mi sloužil, též jsi mi jej poddal. Nejedni, jakž jsou o mně jen zaslechli, s pochlebnou řečí manství mé podnikli; mnohé pak i v jich pevných ohradách / před mocí mou napadl hrozný strach.

14. Živ buď Pán chválení hodný věčného, buď slaven silný Bůh, spasení mého, Bůh, jenž mi v moc dal mé nepřátely, byť při mně pomstu složenou měli; ten, jenž mne divně vždycky potěšuje, nad protivníky všecky mé zvyšuje, tak od zhoubce vždy vraždy plného / ochraňuje sám života mého.

15. Protož za tvá, Pane, milosrdenství / i v národech dám tobě chvály množství, tvému chci jménu vděčně zpívat, že svého ráčíš krále vždy

znáti, k němuž jsi zvláštní
lásky své dokázal, kdyžs
mu tak slavná vítězství
ukázal, Davidovi v tom
čině svou milost, i semeni
jeho až na věčnost.

Žalm 19.

Div-nou Bo - ži slá - vu / ne - besa v svém
a - no i ob - lo - ha, jak jsou Bo - ži

řá - du / všom všu - dy hlá - sa - jí,
mno - há / dí - la, též ne - ta - jí.

Den po dni když bě - ží, ji - stě, žeť se

Bo - ži / moc div-ná v tom se zná - vá, noc

jed - na za dru - hou / mou-drost je - ho dra-

hou / zře - tel - ně zná - ti dá - vá.

2. Nenít řeči v světě / v
kterémkoli koutě, by ne-
byl znám hlas jich. Všudyť
v každé zemi / vzni nebes
zvučení / i v místech nej-
dalších. Běh jich se obrací,
vůkol světa kráčí, v nichž-
to i slunci svému / stan
vzdělal překrásný, ušlech-
tilý, jasný, k bydlení roz-
košnému.

3. Tu ráno vzbývá, z
své schrany vstává, jako
ženich krásný, muž-
ně vykračuje, k běhu
se spravuje, jako rek-
udatný; z té světa kra-
jiny / hned do jiné strany /
přebíhá dne každého;
není v světě věci, ježto
by snad moci / neznala
horka jeho.

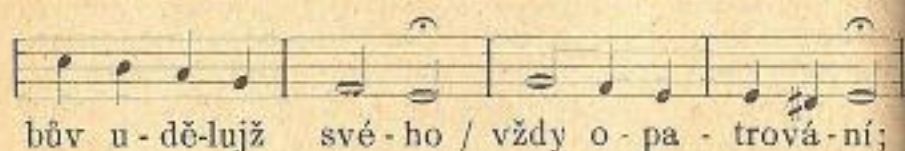
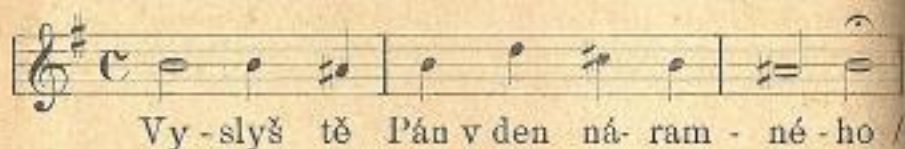
4. Zákon ovšem Páně /
dostatečný bludné / duše
k obrácení; i svědectví
jeho / moudrosti hloupého /
mocná k vyučení. Každé
jeho řeči / přímé rady
svědčí / srdce k obveselení,
příkázání jeho / zraku bli-
kavého / prospěšná k osví-
cení.

5. K bázni čisté Boží /
také věrně slouží, jenž
věčně zůstává, plnýť jest
mírnosti, pravdy, spra-
vedlnosti / Páně soud a
práva. Ani zlata množ-
ství, jakžkolivěk se stkví,
můž se jemu vrovnat,
med ústům sladkosti / i
střed svou sytostí / nemůž
takové dáti.

6. Kdož se ho přidrží,
tobě, Pane, slouží, mou-
drosti nabývá, tu bera
naučení, hojná po skon-
čení / dána mu mzda bý-
vá. Ale mnohé viny, jak
mrzké nás činí, kdož to
můž vystihnouti? Svou,
Pane, milostí / mé vyčist
hříšnosti, nedej v nich
zahynouti.

7. I od tajných zlostí,
pýchy a zpuštění / sluhu
zdržuj svého, ať mne ne-
podmaní; tak zbudu sví-
rání / svědomí těžkého.
I jazyk můj spravuj, k
své cti jej napravuj, též
i srdce myšlení / ať tobě,
má schrano, Pane a obra-
no, nikdy k urážce není.

Žalm 20.

2. K tvým obětem rač popatřiti / k jeho cti konaným, a tvé zápaly oblíbíti, shltě je ohněm svým. To, čehož tvé srdce jen

žádá, ó by tobě udílel, v tom ve všem, což tvůj soud ukládá, bys šťastný průchod viděl.

3. Naplniž Pán z lásky

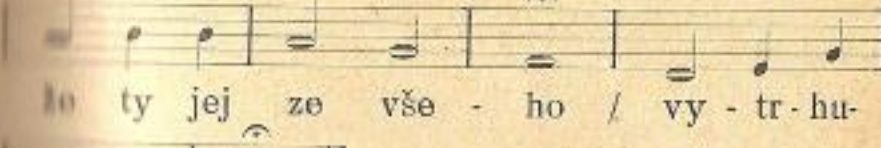
neasmírné / i tvých proseb množství, ať vystavíme v jmenu Páně / korouhve vítězství, řkouc: Ať již vidíme s radostí, sám Bůh ze svého krále / slyší, slíší chrání s výsosti / svou pravici vždy stále.

4. Vůbec v vozích, v koních doufají / naši nepřátelé, náš lid samo meno vzývají / Boha svého cele; a protož oni jsouc

zklamáni, všickni zhynuli bídě, my pak přišedše ku povstání, zase stojíme silně.

5. Rač nás, Pane, v tom vždy chovati / i krále našeho, a když k němu budem volati, ať slyší každého; rač jemu pomoc svou ssýlati / z svatyně své důstojné, z Siona jej utvrzovati / z své milosti přehojné.

Žalm 21.

2. Tak se k němu nakloňuješ, že čehožkoli žádá, všechno mu tvá milost dá, prosby jeho tak libuješ, hned jakž rty otevře, splnění jich bere.

3. Ano dřív než žádá čeho, milostmi jej vyslycháš, svými dary osýpáš, tys vstavil na hlavu jeho / korunu překrásnou, z zlata připravenou.

4. On toliko žádal za to, v čas války té od smrti / by mohl zachován býti. Ale tys dal mu i nad to / život dlouhověký, stálý až na věky.

5. Máš mnohou čest i velebnost / z tvého obdarování, v tvém jsa ochraňování, královská jeho důstojnost / od triumfů množství / velmi slavně se stkví.

6. Na všem požehnal jsi jemu, byť příklad byl tvé lásky / v potomcích s mnohé částky, tvář svou obrátil jsi k němu, odkudž on radosti / okouší v hojnosti.

7. Neb to sobě král uložil, by doufal v Boha

svého, protož v dobrotě jeho, že se přemocně založil, nikdy se nepohne, v čas bouře nepadne.

8. Tvá pravice všechny shledá / proti tobě čelící, tvou moc potupující, tvá ruka těm zniku nedá, kteříž k tvé milosti / hoří nenávisť.

9. Rovněž jako peci horkost / tvá zuřivost obklíčí / ty, jenž se tobě přiči; tvého hněvu hrozná prudkost / všechny je zatratí, jako plamen shtí.

10. Tak vyhladíš kmen jich z země / ten, kterýž by se k zlému / rovnal kořenu svému, z spolku jiných zlé to plémě / zuřivě vypleníš, docela zahladíš.

11. Páchatit jsou jistě směli / mnohé nešlechternosti / proti tvé velebnosti, na čemž i radu zavřeli, avšak ji k skončení / v jich moci to není.

12. Sám takové nepřátele, na tom se nic nezmylíš, sem tam všechny rozptýlíš, tak jako k cíli tvé střely, k tváři jich

směřeny, budou vystřeleny.

13. Protož povstaň, o Pane náš, zjev se v své

udatnosti, i budem tvé milosti / sílu tvou vždy na každý čas / zvučně zpívající, slaviti bez konce.

Žalm 22.

Bo - že můj, Bo - že, pročs mne o - pu - stí,

pročs po - mo - cí svou se mne tak zho - stí,

a - by pro - seb svých k so - bě ne - pu - stí,

když je od - sý - lám. Jáť, Bo - že můj, přes

co - lý den tě vzý - vám, vo - la - je i v no -

ci no - od - po - čí - vám, od - po - vě - di však od te -

be vždy ne - mám, v své těž - ko - sti.

2. Ty jsi v Izraelovi z milosti, z dávná zvoliv byt své velebnosti, tu, kdež býváš ctěn s svatou snažností, vždy bez přestání. V tobě bylo otců našich doufání, srdečné jich v tobě odpočívání, v úzkostech tvého též potěšování / požívali.

3. K tobě kdyžkoli snažně volali, zproštění bíd svých dosahovali, v tebe věříc, tím vždycky bývali / tobě milejší. Jáť jsem pak co červ člověka bídnejší, moudrým světa za věc nejpotupnější, i ta směsice lidu chatrnější, mnou zhrdají.

4. Všickni vůbec, kdož mne uhlédají, s ošklebováním mi utrhají, i hlav svých ukřivujíc, říkají, bez Boží bázně: Tento se spustil na Boha honosně, takli naň laskav patřme jednomyslně, jak v něj doufal, budeliť ho tak mocně / zastávají?

5. Tys sám ráčil, což musím vyznati, z života matky mne vytrhnouti, při prsích jejích divně chovati / v mé maličkosti. Tak o mne péči maje od mladosti, až jsem přišel i k věku zmužilosti, žes Bůh můj hojnějis mi k důvěrnosti / tím posloužil.

6. Inyní, když mne strach smrti soužil, ó by se ke mně rychle přiblížil, neb koho bych k spomožení užil, nemám žádného. Volové nýbrž krku širokého, býkové z Bázan hřbetu vytylého / obklíčivše hledají mne bídneho / k roztrhání.

7. Jako lítého lva v jeho řvání, s loupeží když se lačen jsa shání, nastrojené jejich mne k sežrání / hrdlo tak bývá. Čímž se duše má co voda rozlívá, moc všecka kloubů mých příliš umdlívá, srdce jako vosk ve mně se rozplývá / na vše strany.

8. Síla má vyschla v způsob střepiny, tvrdě jazyk k dásním přisušený, již jsem v prachu smrti položený / tvou prchlivostí. Nebo aj psů mne obskoto množství, rota zlostníků provodíc tyranství, mé ruce, nohy probodli k stíznosti / mých trápení.

9. Všecky mé kosti pro schuravení / vysedly, snadno jsou i k přečtení / a však jejich na to jest patření / s libostí srdce. Oděv můj mezi sebou dělice, o celou pak sukni, losy mecíce, tak pamět mou z světa všelijak chtíce / vyhladiti.

10. Ach nechtěj, Pane můj, dlouho dlíti, síla má rač se o mne ujíti, rychlé pomoci mi uděliti / v této bídčnosti. Mou duši vyprost od meče ostrosti, i od moci psů a jejich dravosti; neb jsa opuštěn snášim nenáviděti / od bezbožných.

11. Zbav mne čelisti lva pleskrutných, též i rohů jednorožců pyšných, kteříž mne chtějí jedenkaždý z nich / v náhle sežrati. I

buduť jméno tvé oslavovati, moc jeho bratřím svým vypravovati, u prostřed svatých tvých chválu vzdávati / tvé dobrotě.

12. Chvalte Pána, kdož se ho bojíte, snažně dome Jákobů jej ctěte, kdož jste z Boha, v bázni Páně stůjte / času každého. Pánť jistě prosbou nezhrdá chudého, aniž své tváři odvrací od něho, nýbrž slyší mile volajícího / k své milosti.

13. Protož o tobě zavzní s vděčností / chvála má v spolku tvých věrných množství, před nimiž i sliby své s milostí / též chci plniti. I budouť tehdáž chudí se sytiti, hledající Pána zvučně chváliti, srdce jich života čitelnost míti / bez skončení.

14. A tuť pak všeho světa krajiny, to vidouc Pánu budou získány, vroucně všecky pohanské rodiny / ctíti jej chtěje. Nebť jsou světa království v Páně ruce, on je přenáší sem neb i tam

iakž chce, i pohanům
mocná jeho pravice/roz-
kazuje.

15. I slavně tento Pán
nasycuje, nuzných a bíd-
ných sám pozdvihuje, ke
cti chvále všechněch pro-
buzuje / své velebnosti.
Protož budou i z nich
pošli v hojnosti, připojeni
jsouc Páně k oučastnosti,

v národech svých slouží
mu s milostí / v potěšení
16. I z těchto také po-
vstanou jiní / hlasatelé
spravedlnosti pilní, té-
něž se Pán v divném
zřízení/nechtěl tajiti. Ne-
ji chce v známost světa
uvoditi, v ní, což na něm
všechněm spasení přiti,
tak do života věčného
přijíti, rcemež Amen.

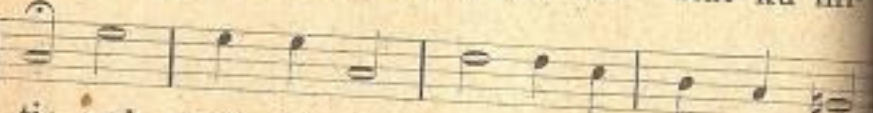
Žalm 23.

Ho-spo-din rá - cí sám pastýř můj bý - ti,

ne - bu - du v ni - chemž ne - do - stat - ku mí -

ti; onť mne pa - se na pastvi - skách roz - koš -

ných, u - vo - dí ča - sně k pra-me - nům vod ži -

vých; pro jmé-no své du - ši mou o - čer - stvu -

je, po stez - kách pří - mých štas - tně pro - vo - zu - je.

2. Byť mi se pak kdy
dostalo i jíti / přes údolí
stínu strašlivé smrti, tys,
Páno, se mnou, nebojím
se něho, těším se z berly,
těž i z prutu tvého, ty
mne sytíš sám hojně při
svém stole, an na to hledí
moji nepřátelé.

3. Ty olejem mé hlavy
pomazuješ, i kalich můj
sám štědře naplňuješ, ný-
brž pokudž stává mého
života, tvá sprovedí mne
milost i dobrota; i budut
v Páně domu přebývatí,
po všecken svůj věk jej
oslavovati.

Žalm 24.

O - krš - lek ze - mě jest Pá - ně, i

což v každé je - ho stra - ně, pří - sluš - né

má své pře-bý - vá - ní, ježž na mo - ři sám za -

byť stál vždy bez po - hy - ho - vá - ní.

2. Kdo na hrad tak důstojného / Pána vejde nebeského, kdo stane před jeho svatostí? Jenž ruce má i mysl čistou, v oškli-vost vzal marnost každou, všechněch přísah křivola-kosti.

3. Ten hojného pože-hnutí / důjde i ospravedl-nění / od Boha spasitele svého. Takový Pána hle-

daje, v tváři jeho se ko-chaje, ctný syn jest Já-koba svatého.

4. Ej pozdvihnětež se brány / k stálému bydlení schrany, králi postuptež velebnému. Kdož jest to král tak důstojný? Ho-spodin onť jest král slav-ný, čest nejvyšší sluší samému.

Žalm 25.

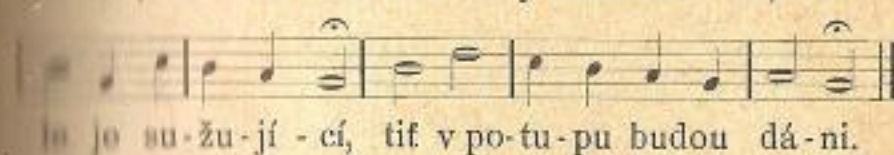

dejž, ať za - han - ben ne - bý - vám / ne - přá -

můj, s dů - věr - no - stí;
te - lům k lí - bo - stí.

Neb v te - bo dou - fa - jí.

5. Cesty vzácné tvé mi-losti / dej mi, Pane, po-slati / stezkám pravé upřímosti / rač mne po-ucovati. I mocí tou mne daruj, v pravdě tvé bych chodil stále, ty jsi Bůh spasitel můj, doufám v tebe dokonale.

6. Rač se na svá slito-vání / předně rozpomínati, jichž v štědrém rozdělo-vání / všech věků dal se smáti. Hříchův pak mé mladosti, ó nerač mi zpo-mínati, raděj dobrotivostí / svou pomni mne zastíratí.

7. Dobrý jest a upřímný Pán, ten týž na věky věků; protož ponouká hříšných sám / k spravení jejich kroků. Chudé v nevědomosti / řídí mile na cestách svých, tak aby nebyli zlostí / nebyl sve-den nižádný z nich.

5. Pravda a milosrden-ství / jsou všechny cesty Pá-ně, ostříhajícím svědectví / a smlouvy jeho snažně. Ó Pane, své milosti / uděl mi dle jména svého, propusť mne z mé hříšnosti, z jha náramně tesklivého.

6. Kdo se bojí tak do-brého / Pána, jest šťastný člověk; neopouští on také-ho / svou radou v nižádný věk. I budeť živ pokojně, zde dobrých věcí vo množství, po něm rod jeho mocně / ujme zemi za dědictví.

7. Pán tajemství svá zje-vuje / těm, kdož se jeho bojí, v známost jim též uvozuje / své smlouvy div-ná zboží. Ját k němu vždy očí svých / pozdvihám i ducha svého, onť neza-nechá noh mých / v léč-kách odpůrce pyšného.

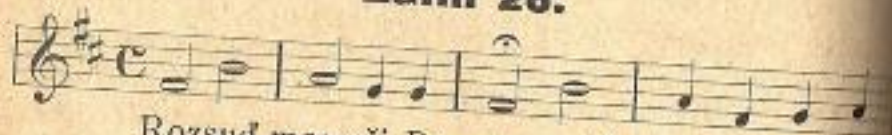
8. Protož, Pane, rač
vzhlednouti / maje nade
mnou lítost; jak mne
každý vůbec rmoutí,
všechněm jsem nevzácný
host. Mého srdce úzkosti /
náramně se rozšířily,
těch náramných těžkostí /
ó zprostiž mne, Pane
milý!

9. Popatřiž na trápení
má, žalost a kvaltování;
hříchův, jenž jsou bíd pří-
čina, učiň všech přema-

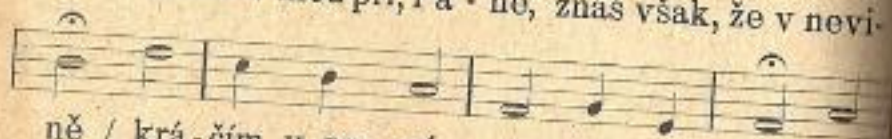
zání. Viz nepřátel za-
stupy / ne samou lstí boju-
jící, ale hroznou z potupy
zlosti proti mne hořící.

10. Buď vždy duše mé
ochránce, skrocuj zlost
mých vzteklosti; před za-
hanbením můj strážce,
v těě doufám od mladosti.
Všaks svědek mé přimo-
sti, žeť v tobě vždy od-
počívám; Izrael svých
těžkostí / an zbyl všech
dejž, ať uhlédám.

Žalm 26.

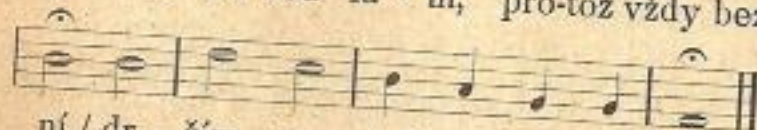
Rozsud' mou při, Pa - no, znáš však, že v nevi-

ně / krá-čím v pra-vé u - přim-no - sti, ma-

je v to - bě dou - fá - ní, pro-tož vždy bez vrt-ká-

ní / dr - žím se tvé ve - leb - no - sti.

2. Ty mne sám, Pane
můj, vnitř i zevnitř zpru-
huj, do mých uahlédna
vnitřností, zkus ohněm
soudu svého / ledví i srdce
mého, nalezněš mne v
mé sprostnosti.

3. Neb mně vzácnějšího,
ani milejšího / není nad tvá
slitování, a v tvé pravdě
bých kráčel, od ní se
neodvracel / ve všem svém
usilování.

4. Jáť lidí nevážných,
jich cest lehkomyšlných /
ustavičně se vzdaluji,
aniž s ošemetnými, lstí
uvnitř podšitými, v jaké
míře kdy obcuji.

5. Houfy převrácených,
v zlosti zatvrzených, ty
ovšem mám v nenávisti,
i jiní bezbožníci, zlost
nestoudně pášící / v stálé
jsou mi ohavnosti.

6. V obém tom pracuje,
své ruce tak maje / oči-
štěné v nevinnosti, ihned
veselou tváří / k tvému,
Pane, oltáři / vcházím
obětí v hojnosti.

7. Tu byť můj hlas za-
vzněl, vroucně se k tomu
měl, chválu a čest tvou

zpívati / i tvé skutky
předivné, pravdy milosti
plné, zjevně chci ohla-
šovati.

8. Neboť mi jest milé,
tvé, Pane, obydlé, v němž
se tvá sláva zvěstuje, v
světě nic tak vzácného,
jako dům stánku tvého /
nemám, tent mne potě-
šuje.

9. Protož v den pomsty
své / neshrnuj duše mé /
s bezbožnými k odsou-
zení, též i krve žíznicích,
po vraždě vždy dychtí-
cích, vyprost mne od za-
tracení.

10. Rukou jich snažno-
sti / všecky jen k mrz-
kosti / zúmyslně jsou
obrácené, vzatky oblibu-
jíce, svou pravici k nim
lnouce, činí soudy pře-
vrácené.

11. Jáť pak ustavičně /
kráčeje v nevině, přece
chci v tom zůstávati, tvé
však ochraňování, Pane,
i slitování / ve všem rač
mi pomáhati.

12. Nyní též nohy méo-
kroky činí přímé, tvé jertí
to milosrdenství. Z toke-
od

já tobě chválu / vzdám | ku tvých svatých množ-
myslí neustálou / i v spol- | ství.

Žalm 27.

Pán jest mé svět-lo ča-su vše-li - ké - ho,
Jest pod-půr-ce sil - ný ži-vo-ta mé-ho,

jest i strážce, ko - hož se mám bá - ti?
kdož jest, je - hož bych se měl le - ka - ti?

Neb když ko - li mo - ji ne - přá - te - lé / pro-

ti mně ši - ku - jí se spo - leč - ně, hle-

da - jíc shl - ti - ti mne ko - neč - ně, sa - mi

rbý - va - jí zka - že - ni ce - le.

9. Byť mne pak i oblehli
houfy svými, srdce mé
však se nic nestrachuje.
Byť dotírali útoky sil-
nými, duch můj v Pánu
se vždy potěšuje. Na
němž žádám toho jedi-
ného, začez se modlím
tobě bez přestání, abych
do svých dnů v světě
skonání / stále přebýval
vždy v domě jeho.

11. Proto abych tu mohl
spatřovati / slávy Páně
divné zvelebení; v okrase
jeho rozkoš svou mívati,
tak prospívati v Božím
umění. Tuť mne Pán z
pouhé dobrotivosti / v pře-
hraných zarmoucení ho-
dinu / ukryje v tajné místo
v svém stanu, jakožto na
skále bezpečnosti.

4. Onť mi podmaní vše-
cky mé odpůrce, kteříž
jsou mne ze všech stran
soužili; já též vzdám je-
mu obět svého srdce, k
jeho cti zpívaje zvučné
chvály. Ó Pane, kdyžkoli
k tobě volám, rač se ke
mně mile ozývati, nade-
mnou se vždy smilová-

vati, svých uší nakloňuje
k mým prosbám.

5. Měj srdce na tvém
slovu se zakládá, toť velí
nám tváře tvé hledati.
Protož má duše té nejvíce
žádá, v její lásce vždy
se chtěje kochati. Neračij
ji ode mne skrývati, ni
zamítej v hněvě služby
svého, všaks býval v zlý
čas spomocník jeho, rač
se mnou své spasení ko-
nati.

6. Bycht pak byl i rodi-
čům v pohrdání, Pán mne
však přivine k své milo-
sti. Dej mi svých cest,
Pane, světlé poznání /
mých nepřátel proti na-
dálosti. Jen mne jim ó
nerač vydávati, by se na
mně nevychlazovali, nebť
jsou mnozí proti mně po-
vstali, hotovi jsouce na
mne i lháti.

7. Jisté jest, bych nebyl
té důvěrnosti / v zemi ži-
vých že dobroty Páně /
před svým skončením
uhledám v hojnosti, z po-
zoufání byl bych v smrti
bráně. Protož každý če-
kej vždy na Pána / a od

stálosti se nepohybuj, z vyvozuj, Pánf s tebou
pochybování svou mysl tvá jistá obrana.

Žalm 28.

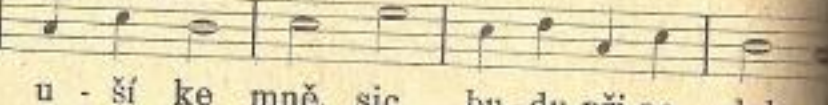
Těť vzý-vám, Pa-ne, mé dou-fá - ní, skl

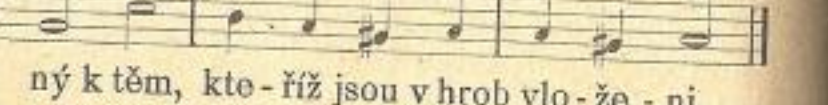
lo má i po - tě - šo - vá - ní, ó ne - od

vracujž se o - de mne, na - kloň mi - le svý

u - ší ke mně, sic bu - du při-po - dob - no

ný k těm, kte - říž jsou v hrob vlo - že - ni.

2. Prosby své když k tobě vylívám, k tvé svatyni i ruce zpínám, rač mou žádost naplňovati, ku pomstám mne neodkládati/

jako ty, jenž bezbožnou páší podle své libosti.

3. Ústyt lahodně mluvují, avšak zlost v skutku ukládají. Zaplať jim pod

anažnosti jich, podle cest jejich převrácených, podle jejich rukou práce, buď, Pane, mzdy jejich dárce.

4. Neb na tě nechtějí nic dbáti, při tvých skutcích myslí postáti, rukou tvých aby znali díla, a protož pravice tvé síla / nebude jich vzdělávati, hrozně brž všecky podvrátí.

5. Budiž chvála Bohu

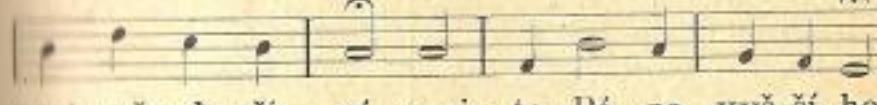
věčnému, že popatřil k upění mému; onť jest můj hrad, mé útočiště, rozkoš má i spasení jisté; protož zpíváje s radostí, chvály vzdám jeho milosti.

6. Pánť jest síla sám lidu svého, i krále sebou zvoleného. Svůj lid rač, Pane, vždy chovati, dědictví svému i žehnati; své pastvy jim vždy udílej, k slávě věčné tak pomáhej.

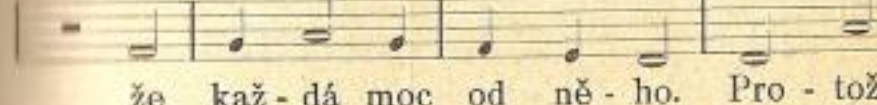
Žalm 29.

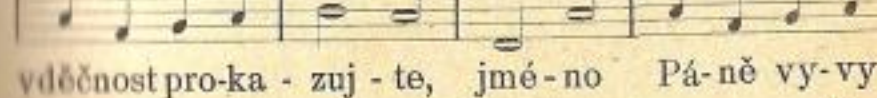
Aj, svě - ta pa - nov - ní - ci, pr - vot -

nost v něm dr - ži - cí, znej - te Pá - na vyš - ší - ho,

že kaž - dá moc od ně - ho. Pro - tož

vděčnost pro - ka - zuj - te, jmé - no Pá - ně vy - vy -

2. Onť jest, jenž hlas vydává, až se všudy rozléhá, onť hřímání vzbujuje / i zemí pohybuje, a kdo může hlasu Páně / důstojnost vyčísti hodně? V hlasu Páně moc i sláva / všem se nejvíc znáti dává.

3. Hlas Páně stroskotání / i mocných cedrův činí, z gruntu je vyvrací, krásy jich nešane. Libán též od zvuku jeho / i Sirion z místa svého / poskakují co telátka / a jednorožcův mladátka.

4. Hlas Páně divné síly / ohněm od sebe střílí, zatřásá i pustinou / Kádes i každou jinou. Tenť

zvěř březí předěšuje, tak že i plod potracuje, tenťž zbavuje v prudkosti / hory krásné zelenosti.

5. Touž slávu a moc Páně / hojněji v jeho chrá - mě / lid věrný vyvyšuje, jí se i potěšuje. Držít Pán v svém spravování / i přivalův rozlévání, on jest věčný král, i správa / jeho též věčně zůstává.

6. Onť ochrany a síly / svému lidu udílí, v pokojí jej spravuje, vždy dobrým naplňuje. Protož Pána tak mocného, by vzal požehnání jeho / každý, až i v světa slávě, jak chce míti, služ mu právě.

Žalm 30.

2. Jakž jsem tě vzýval, můj Pane, hneď mi navrátil zdraví mé, nebo blížek již byv smrti, i samoké hrozné propasti, zářila mne mocně obživiti, jámy hrobu rychle zprostiti.

3. Chvaltež Pána všickni

svatí, jsouc v jeho lásce bohatí, důstojnost jeho zvyšujte, hněv jeho kratičký znejte; nýbrž hned jako v okamžení / pouští od svého unáhlení.

4. Ale dobrotivost jeho / jest při nás času každého, ač někdy večer s teskno-

stí / i pláč u mne též se
hostí, avšak zase když
ráno vstávám, s radostí
divnou se setkávám.

5. Já dobrých věcí měv
dosti / i světa slávy v hoj-
nosti, to jsem byl vynesl
v tu chvíli, že se nebo-
jím násilí, když jsi mne
ráčil tak počítí / i trůn
slávy mé utvrditi.

6. V tom pak, jakž jsi
tvář svou ukryl, bys ani
na mne nepatřil, zděsiv
se, k tobě jsem volal,
Pánu prosby své odsýlal,
řka: Zdaliž má krev co

užitku / a smrt má coť
přinese zisku?

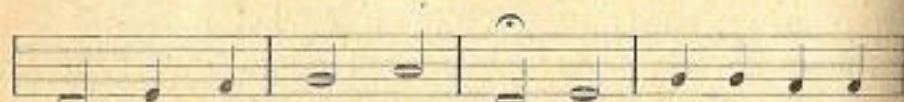
7. Bych pak sstoupil i
v prach země, zdaž bych
mohl slávu tvou, Pane,
též i pravdu vyznávat?
Rač se mi, prosím, ozvat,
přispěj tvé rychlé smilo-
vání, ó buď mé, Pane,
spomáhání.

8. I hned jsi ty mé
truchlení / v hojné změ-
nil potěšení, pytel mé od-
jav žalosti, pláštěms mne
odíl radosti; protož, můj
Pane, tobě díky / zpívati
budu vždy na věky.

Žalm 31.

Tvéť, Pa - ne, dou - fám - ve - leb - no - sti,

že mne na věč - ný čas / v han - bě ne - za - ne -

cháš, ó do - kaž své při - vě - ti - vo - sti, a

pro sobe sa - mé - ho, vysvobod mne od zlé - ho.

9. Rač se nakloniti k
mým prosbám, vytrhna
mne z nepří-
atelů; tím prokaž
svou sílu při mně sám,
jak jsi hrad můj i skála /
nehraně mé vždy stálá.

10. A když jsi hrad mé
bezpečnosti, jména svého
slávy / sám mne veď
laskavě, abych z osídel
nepřítelů / šťastně mohl
vstoupiti, rač mi pomocen
býti.

11. V tvůj se poručím
bezpečné ruce, neb jsi mi
ochráně/býval vždycky,
Pane, ty v ošklivost běže
mé srdce, jenž se kojí
nepřítelům, jáť na tobě mám
důvěru.

12. Tvůj mne těší milo-
stivenství, toť jest mé ko-
chání, radost i plésání,
neboť jsi mých trápení
zachrátil / ráčil pozoro-
vati, mou duši v nich
zachrániti.

13. Nikdy brž v ruce ne-

přítel svých / bych za-
vřín nebýval, silněs mne
zastával, nad to každý
by se divil z nich, stavěls
na širokosti / mé nohy
v bezpečnosti.

14. I nyní smilování svého/
uděl, neb v úzkosti / znáš
mne i v truchlosti: jak
všecka obličej mého /
sličnost se proměnila, chuť
moc svou potratila.

15. Všecken hynu pro
mnohou žalost, krátí se
i léta / tak mého života,
bídy, kterouž snáším, či-
telnost / přivedla mne
k zemdlení, kosti všech
k vysušení.

16. Nad ta od nepřátel trá-
pení, od sousedův těžší /
snáším s hanbou větší,
lítosti přátelské v nich
není, nerad mne kdo po-
tkává, přede mnou se
schovává.

17. Všickni na mne za-
pomínají, jako jenž v hrob
schován, v potupu jsem

jim dán, co střepinou tak mnou zhrdají, slýchám od nich rouhání, hrůz jich rozšiřování.

11. Nad to se lstivě i puntují, zálohy mi strojíc, abych nebyl živ víc. Jáť, Pane, však nepochybují, žes ty Bůh můj ochránce, útěcha má bez konce.

12. Jestliť složen i čas všech dnů mých / v světě bytu mého / v rukou tě samého; protož v tyranství provádících / ruku mne nevydávej, mocně mne sám zastávej.

13. Tvář svou rač mile zasvítiti / nad služebníkem svým, buď mi milostivým; dejž, ať nemám zač se hanbiti, neb se k tobě utíkám, důvěrně tě i vzývám.

14. Bezbožní nechť jsou zahanbeni, ústa jich zapána, mzda hrob buď jim dána; neboť mluví, an vinen není, pyšně na pobožného / k zkáze s potupou jeho.

15. Ó jak těm své do-
brotivosti / hojnost slo-

žené máš, kteréž, že tě ctí, znáš; jak jsi udílel těm v štědrosti, jenž stále v tě doufají, hrůz světa nic nedbají.

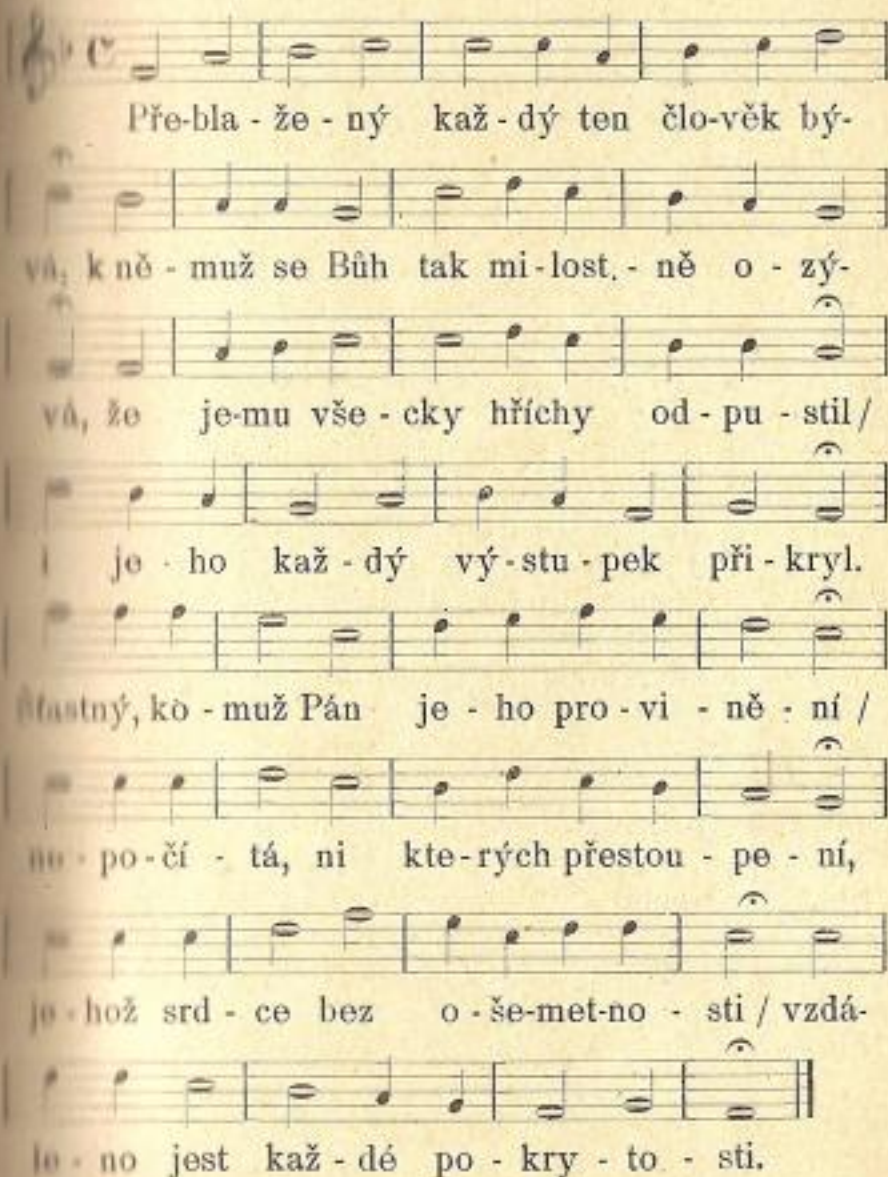
16. Ty je v svém přibytku skrýváje, o ně vždy péči máš, pyše zlých k nim nedáš, v stánku je svém tajně chovaje, ostří háš z nich každého / i od jazyka zlého.

17. Tobě buď chvála věčná i čest, i mne žen ochránil, jako v městě bránil, mocně kteréž ohraženo jest, byť ho nemohl dobytí, ani mu kdo škoditi.

18. Ač v strachu byv / v utíkání, řekl jsem: Ach přezlá věc, jižs ty mne zavrhl přeč; avšak hlasu mého volání / vyslyšela hned té chvíle, mou žádost splnils mile.

19. Milujtež Pána svatého, věrných jest svých strážce, pyšným pomsty dárce. Buďte jen srdce zmužilého, jenž naději v něm máte, utěšit vás, poznáte.

Žalm 32.

Pře-bla - že - ný kaž - dý ten člo - věk bý -
vá, k ně - muž se Bůh tak mi - lost - ně o - zý -
vá, že je - mu vše - cky hříchy od - pu - stil /
je - ho kaž - dý vý - stu - pek při - kryl.
šťastný, kò - muž Pán je - ho pro - vi - ně - ní /
no - po - či - tá, ni kte - rých přestou - pe - ní,
je - hož srd - ce bez o - še - met - no - sti / vzdá -
lo - no jest kaž - dé po - kry - to - sti.

2. Já mlčením hřícha
chtěje zniknouti, před
Bohem svým ničímž ho
nedotkoouti, tu ve mně
zprahly všechny mékosti /
od upění stálých a těž-
kostí. Neb ruka tvá na
mne vždy dotírala, dnem
i nocí můj hřích mi stě-
žovala, tak že moc má
všecka k vysušení/přišla,
jako vláha v sucho letní.

3. Protož pustiv od smý-
šlení scestného, uložil
jsem nekrytí hříchu svého,
než s pokorou se tobě
vyznati, hned's mi ráčil
rozhřešení dáti. Taktéž býti
má všech ctných k tobě
volání, odkudž nezajde
vzácných dnů skonání,
na něž o to shluknouliť
se vody, Pán jest jich
stráž, neponesou škody.

4. Tys skryše má v čas
soužení každého, tu mne
ostříhaš ode všeho zlého,
bych tak okoušel plné
radosti, jako vězeň znikna
nevolnosti. Nadto díš: Já

tě chci poučovati / cestě
pravé, již máš nasledo-
vati, aniž očí svých s tebe
kdy spustím, nýbrž věr-
ným sám budu vůdcem
tvým.

5. Nebývejte jen v smy-
slu tak hovadní, jako me-
zek a kůň rozumu prázdní,
jejichžto ústa uzdou
skrocena / bývají sem i
tam obrácena. Sic bez-
božníci bíd mnohých ne-
ujdou, zvlášť pak věč-
ných, jestliže v zpouře
sejdou, ty pak stihne
Páně smilování, jenž mají
v něm své celé doufání.

6. Protož věrní v Pánu
se potěšujte, s veselím
zvláštním před ním i ple-
sejte, příkladem svým
k těmž vzbuzující / ty,
kteříž jsou upřímného
srdce, ježto své hříchy
v ošklivosti mají, věrně
se Pánu líbiti žádají, chtějí
užiti zde jeho milosti / a
po smrti i věčné radosti.

Žalm 33.

tě, nuž, spra - ve - di - ví plé - sej - te
Vámt nad ji - né slu - ší, to znej - te,
dík - dí - ně - ním Ho - spo - di - nu;
ti jej v každou ho - di - nu.
V to se te - dy dej - te, Pá - na
zvuč - ný hlas vy - dej - to,
chvá - líc; har - fou, loutnou zvuč - te, trou - bou,
hub - nom hluč - te, v Bo - hu plé - sa - jíc.

Pláň novou jemu zpí-
vate, notou zvuku vese-
lého, a vážností slušnou
ho dělejte, dokažte umění
jeho. Nebť jest pravdo-
milovný, stálý v tom a
věrný, věčně trváje; při

všem jeho díle / upřímnost
se mile / vždycky spatřuje.

3. Pán nejvíc v své pří-
větivosti / zjevuje se vše-
chněm zřejmě; tak že
jeho dobrotivosti / plný
jest okršlek země. Onť

nebes výsosti / slovem své
mocnosti, ráčil stvořiti;
tataž množstvím divných /
houfů, duchem rtů svých /
i ozdobiti.

4. Onť jako do sudu
hrozného / zavřel moře
předivně sám; i hlubiny
propastí jeho / jako po-
klad skryl mocný Pán.
Protož jeho bázně / všecka
země snažně / máť ostří-
hati; každý na svém
místě / má se před ním
jistě / třísti a báti.

5. Neb jakž on ústa svá
otvírá, vše k slovu jeho
hned stojí; vůli jeho nic
neodpírá, soudy jeho se
pokojí. Národů všech ra-
dy, rozum i ouklady / roz-
ptyluje Pán; lidská mu-
drování, mnohá kvalto-
vání / v nic obrací sám.

6. Ale jeho vždy bez
přestání / moc rady stále
zůstává; tajných jeho pře-
myslování / věčná bez
proměny správa. Šťastný
po vše časy, jenž se živě
hlásí, lid k Hospodinu;
jejž i on vyvolil, v dě-
dictví připojil / k sobě sa-
mému.

7. Pán dolů patří s div-
schrany / příbytku svého
svatého, na všechny všeho
světa strany, i na člověka
každého. Ke všemu do-
hlídá, odtud kdež své
byt má / pevný na věky
lidi na všem světě / všudy
v každém koutě / spatřuje
všecky.

8. Onť sám předústojnou
svou mocí / srdce jejích
všech sformoval; protož
skutky jich dnem i nocí,
kdo jest jako on že by
znal? Krále velikého,
jistě vojska jeho, žeť ne-
retují; i mocné hrdiny /
marně svými činy / sebe
troštují.

9. Kdož v sídle koňův se
zakládá, sám sebe velmi
tím svodí; i reky zmu-
žilost též skrádá, z nouze
jich nevysvobodí; ale Ho-
spodin sám / v ochraně
jistě znám, hledě na vše-
cky, kteříž v něm doufání /
v jeho smilování / sklá-
dají vždycky:

10. Těcht on duši chrání
s pilností, byť jich smrt
nepřikvačila; dává jim
chleba v hojnosti / k za-

blánu hladu docela. Pro-
tož Pánu směle / duše
naše celo / se poroučejí;
onť nám sám pomáhá,
všem štítem zastává, nebť
při nás stojí.

11. V němť se bude vždy
dokonale / naše srdce ve-

seliti; neb v jeho svatém
jménu stále / máme na-
ději do smrti. Pane, jen
milosti / přispářej v hoj-
nosti / nám na každý čas,
však v tebe doufáme, tu
jistý port známe, králi
věčný náš.

Žalm 34.

Ne - chciť pře - stá - va - ti, i v čas zarmouce -
ní avé - ho / svý - mi ú - sty Nej - vyš - ší -
ho / vždy o - sla - vo - va - ti; Pá - nem brž
ná du - še / ště - dře bu - de se
chlu - bi - ti, sly - šíc chu - dí bu -

dou mí - ti / své z to - ho roz - ko - še.

2. Ej nuž prozpěvujte, mnou vzbuzeni jsou k radosti, Páně jméno s ochotností / se mnou vyvyšujte. Pán se mne nezhostil, ale v bídách když jsem volal, hned mi se laskavě ozval, hrůz nepřátel zprostil.

3. Těm, kdož patří k němu, světlo předivné vychází, hanba, stud jich nezaráží, k vůli nižádnému. Chudý jsa v soužení, Pána hned jakž věrně vzývá, vyslyšení rychle mívá / i všech bíd zproštění.

4. I svatí anjelé, po-božných střehou s pilností, i všeliké jich těžkosti / v nic obrací cele. Okuste a vizte, hojný jak jest Pán v dobrotě, kdož v něm doufá v zdejší psotě, že šťastný jest, díte.

5. Služtež vždy s milostí / Pánu všickni svatí jeho,

tak nedostatku každému zniknete trpkosti. Ly-hlad trpívá, potravu nemá, věrný pak v Pánu doufá, vším dobrou oplývá.

6. Ej nuž synáčkové poslyšte mne s bedlivostí / naučím vás bez pochybnosti / poctě Boží pravou. Ten kdožkoli jest z vás dlouho chtěje živ pobýti a pokojných dnů užít, mé rady přijmi hlas.

7. Zdrž jazyk od zlého, by neplodil utrhaní, faleš a oklamání, k potěšení žádného. Zlé tup, k brému stůj, pokoje střež s pilností. K takýmť patřím těch žádosti / vyslychá Bůh tvůj.

8. Na tyť pak zuřivě patří, jenž provodí zlo, jichž památku bez milosti kazí spravedlivě. Ale vylázející / snažně k němu čas soužení / vyslychá

bez prodlení, zprošťuje svých věcí.

9. Těcht pak nejbliž bý-vá, kdož vnitř i zevnitř potílní, jimžto k jejich potěšení / žádný nepřispívá. Neb ačkoli množství / trápení zde věrné stíhá, ve všech Bůh jich však ostříhá, dává i vítězství.

10. Onť i všech jich křivostí, by z nich nebyla potěšina / násilím ani jedi-

ná, chrání sám s pilností. Ale bezbožníky / vlastní jejich nepravosti, jichž proti ctným páší dosti, zmordují na věky.

11. Z svých pak sluh každého / Pán náš životem daruje, kdož se mu jen dověřuje, bývá zproštěn zlého. Z tak hojně milosti / budiž mu dobrořečení / beze všeho umonění / zde i u věčnosti.

Žalm 35.

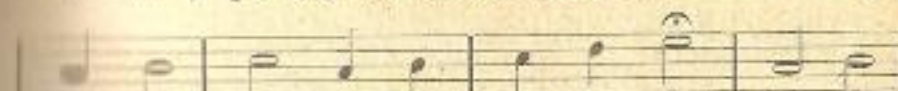
Vstup na od - por mým od-půr-cím, boj vy-hlas

so-mnou vál-čí-cím; ó Pa-ne, štít svůj a o-

dě - ní / po chy-tě, vstaň mi k spomo - že - ní;

na - šer - muj ko-pím pře-de-mnou / pro - ti-

2. Ó by byli zahanbeni /
dychtící po mém zkaže-
ní! Ó by se zpět museli
hnouti, s chytrostí svou,
kterouž mne rmoutí!
Jako prach, jímž chume-
lice / zatáčí převelmi prud-
ce, tak je anjel Páně
stihej, v rozptýlení sem
tam vydej.

3. Cesta jich každá
plzkostmi / ať jest hrozná
i temnostmi, Páně anjel
vždy bez přestání / po-
mstou ať se za nimi shá-
ní; neb svou síť na mne
rozpjali, též i jámu vy-
kopali, bez příčiny jaké-
koli / mého hledajíc bez-
hrdli.

4. Ó by bezbožník v
rychlosti / nemoudře sám
všel v ty pasti! Té leče,
v níž mne chtěl stihnouti,
ó by sám nemohl znik-

nouti! I do jámy mně
vybrané / ať se sám
hřmotem dostane, já pak
abych chválu vzdával / Pá-
nu, že mne tak zachoval.

5. Tuf, Pane, řeknou
mé kosti: Kdo tobě rov-
ný v milosti? ješto při-
spíváš souzenému, by jej
vytrhl z rukou silnému,
ješto bídou znuzilého /
zprošťuješ dráče pyšného;
ač pak od lživých svě-
dectví / snáším nyní křiv-
dy množství.

6. Za dobré mi zlým
směnují, duše mne zba-
viti chtějí; ješto já v čas
jejich nemoci / smutek
jsem nosil dnem i nocí,
pytlem jsem se přiodíval,
za ně s postem i modlí-
val, jako bratra a pří-
tele / želeje jich zlého
cele.

7. Netajil jsem svého
smutku, jako kdož ztratil
svou matku, oni se pak
spolu ročíce / a z mého
smutnosti těšíce, i tajně mi
určali, též se i zjevně
určali, nemajíc k tomu
příčiny / bez všelijaké mé
viny.

8. Tak jedovatě se mě-
li, že zuby na mne skři-
peli, spojíc se s zlopo-
časnými, svá břicha jen
pásti chtivými. Dokudž se
budou dívat / Pane? Rač
mi pomáhati, mou duši
v té samotnosti / vyprost
od těch lvů vzteklosti.

9. I budu tě velebiti,
v spolku svatých snažně
stít, i uprostřed lidu
mnohého / ukázat vděč-
nost srdce svého; ať se
z lidu mých neradují, jenž
nesprávně mne sužují,
pohodně na mne vzhlé-
dají, svou ke mně zlost
prokazují.

10. Aniž mluví ku po-
koji, mysl jejich měří k
rozbroji, tak aby trápili
chudého, na světě pokoje
chtivého; i mrzká na mne
svá ústa / rozdírají, křičíc

zhusta: Ha ha! již jsme
uhlédali / to, čehož jsme
mu žádali.

11. Ty, Pane, to vše
když vidíš, žádám, že se
neodmlčíš, stresci zlá jich
usilování, přítomen jsa
mně bez přestání. Bože
můj procit a povstaň,
vyřkna sám ortel, mne
ochraň, mé pře dobré k
obhájení / nepřátel všech
k zahanbení.

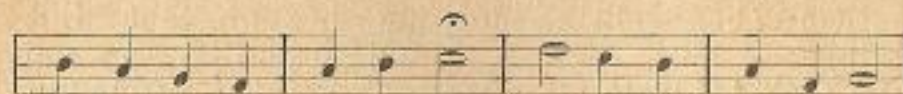
12. Ať neříkají s rado-
stí: To čistě, to nám k
líbosti! až by se dali v
pochloubaní, že jsem jim
vydán již k sežrání.
Nechť se zahanbí raději,
kteříž mé zkázy hledají,
v hanbu ať jsou zoblá-
čeni / hledající mne k
zlehčení.

13. Ti pak ať se vždy
radují, kdož mi mého
práva přejí, ať vzdají
čest Bohu věčnému, jenž
pokoj služebníkmu svému /
působí z pouhé milosti.
Protož můj jazyk s vděč-
ností / hlásati jeho spra-
vedlnost / bude v každý
den na věčnost.

Žalm 36.

Pře - vrá - ce - nost bez-bož-né - ho / jest
Tať mu do - tud vždy la - ho - dí, až

mi ji - stý svě - dek to - ho, že ne-má Bo - ží bá -
jej k tomu i při-vo - dí, že bývá hoden ká -

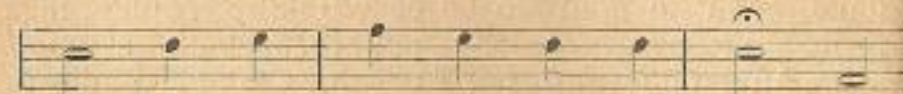
zně.
zně! Mlu - ví - li co, vše ne - pra - vé,

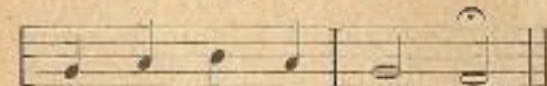
ne - připou - ští ra - dy zdra - vé / k svému v do -

brém vzdělá - ní; ný - brž smýšlí ne - pra-vo - sti,

zmoc - ňu - je se v kaž - dé zlo - sti / py -

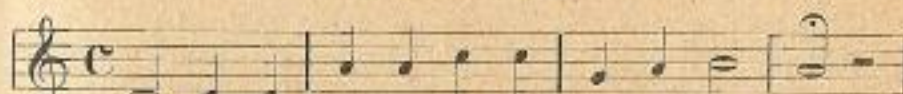

šně bez o - stý - chá - ní.

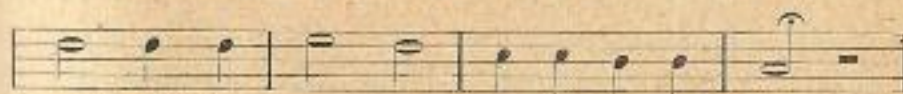
2. Hojnýs Pane v své milosti, divný i v pravdomluvnosti, že tak dlouho shovíváš; ač spravedlnost tvá vysoká, soud tvůj propast přehluboká, místo pomsty že přispíváš. By všude vše opatroval, zvěř i lidí v bytu choval, o lásko předústojná, na tě všickni spoléhají, tobou živi, z tebe mají / rozvlažení přehojná.

3. Nebs ty studnice života, tvým světlem každá mrákota / bývá osvěcována; konej s těmi vždy milost svou, jenž tě znají, myslí snažnou / ctí tebe, svého Pána. I ke mně noha ukrutných, též ani ruka bezbožných, přístupu at nemívá; ale všickni v okamžení / s hřmotem at jsou poraženi, žádný at neokřívá.

Žalm 37.

Od-vrz přeč závist, vida bezbožné - ho,

ctí, zbožím, slá - vou se zmocňova - ti;

ne - pal se ště - stím člo - vě - ka hřiš - né - ho,

tak že by ho chtěl ná - sle - do - va - ti.

jsouc ja - ko trá - va v kvě - tu pod - fa - ti.

2. Stálý jsa v dobrém, měj v Bohu doufání, onť udělí vždy tvým dnům pokoje, při všem uhlédáš jeho požehnání. Jen buď on sám tvá silná naděje; onť naplní žádosti srdce tvého, odkudž poznáš, žeť jistotně přeje.

3. Spust se cele na Pána Boha svého, vlože na něj svou všecku pečlivost. Onť vše spravi bez kvaltování tvého, nadto zjeví tvou z víry pobožnost, i všecko tvé šlechetné obcování, byť se stkvělo co slunečná světlost.

4. Sám sebe spokoj, živ buď bez reptání, v bídě na Pána hled vždy čekati. Zlých pak vidíš-li štěstím osypání, střež se tím v mysli rozněcovati, tak abys s nimi páchal ne-

pravosti, čehož potom musil by pykati.

5. Nebť bezbožné Bůh vyhladí v brzkosti, ale kteříž jsou naň čekající, tiť budou míti pokoje v hojnosti. Ej postrp málo, všickni hříšníci, jenž nyní jsou v své pýše, cti a slávě, zhynou v hrozné pomst Božích vichřici.

6. Ale dědičně Boha ctící právě, zemi obdrží s mnohou radostí, rozkoš majíc v pokojné její správě, ač nenechá zlý své nevážnosti, buď zálohy čině spravedlivému, aneb skřípě naň zuby ze zlosti.

7. Však jeho ta zlost smích jest Nejvyššímu, máť jistě moc den mu uložiti, v němž zlostník přijde k zahynutí svému. V tom byť se chtěl i meče

chopiti, k záhubě ctných, i luk svůj natáhnouti, chtě upřímeho z světa skliditi;

8. Nebude moci meče sám zniknouti, anť jeho v náhle srdce prorazí, luk se mu zláme, musí zahynouti. Lép pobožným k užítu přichází / hrstka malá, než mnohá bezbožníkům, loupežně často dobytá zboží.

9. Neb v nejpilnější potřebu zlostníkům / v nic obrací se moc ramene jich. Pán pak přispívá pravdy milovníkům, zná je i chrání v divných úsilích, byť v pokoji byli vždy zachováni, dokavadž jsou zde v smrtelných tělích.

10. Protož v čas zlý nepřijdou na stýskání, i v hladu nouze jim neuškodí. Nazpět zlostníci budou ztroskotáni, z čehož jich žádný nevysvobodí, jsouc jako obět tuku zažženého, kterýž oheň a dým v nic přivodí.

11. Bezbožný rád se dlužit u každého / a nemá

co zase oplatiti; má pobožný čím by těšil nuzného, sám ho Bůh ráčí hojně dařiti / svým požehnáním; ale v ohavnosti / před ním kteříž jsou, ty chce zkaziti.

12. Onť staví kroky věrných v bezpečnosti, aby neklesli nějak škodlivě, neb jejich cesty jsou mu v příjemnosti. Pakli z křehkosti kdy nebedlivě / krácejíc klesnou, tak jich nenechává, pozdvihuje brž hned dobrotivě.

13. Mlad jsem byl, teď mi sešlý věk nastává, ctného neshlédl jsem v opuštěnosti, buď jeho símě, an v nouzi zůstává že chleba žebře v duchu' truchlosti. Sám nýbrž čině dobře dne každého, ještě nechává dědicům dosti.

14. Čiň tedy dobře a utíkej zlého, práci tu stále veda do konce; Bůhť sobě váží draze pobožného, jsa i věčný sám jeho ochránce. Bezbožní pak budou z země vyhnáni, i s kmenem svým a zahynou těžce.

15. Sami pobožní právo k užívání / mají pořádné těch zemských věcí, ti kteříž Pánu cele jsouc oddáni, o něm zdravé vynášejí řeči, v báni jeho se tak utvrzující, též i jiné s ustavičnou péčí.

16. Ti Boží zákon v srdci svém majíce, jím se upřímně vždycky spravují, pročez poklésky nebojí se více. Ač jim zlostník zálohy vždy strojí, jako vlk chtěje na ně připadnouti / k roztrhání, citě je v pokoji.

17. Však jich nedá Bůh lstivě podtrhnouti, ani před právem dopusti toho, by pře jejich s hanbou měla klesnouti. Protož doufej v Boha, šetř cest jeho; onť tě zvýší a uvede v dědictví, z něhož užiješ vyvrže zlostného.

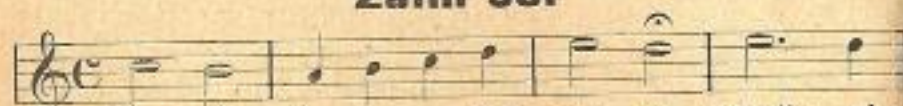
18. Viděl jsem pýchy u velikém množství, zrůst

bezbožníka an se rozvinul, krásného stromu maje podobenství, po malé chvíli v náhle pominul, šetř zdaby se mohl kde naleznouti, ajšledal jsem že z kořene zhynul.

19. Způsob upřímných kdoby chtěl shlédnouti, že jejich cíl jest blahoslavený, to jistě může za pravdu vyřknouti; zlých pak též v klatbu hroznou zavřený; neb skonajíc čas svůj zde bez pokání, v žalost věčnou budou uvrženi.

20. Sumou, hotov jest Pán svým k spomáhání, jakž se při nich to divně spatruje, zvlášt v čas divného jejich bédování; mocně tehdáž sám je vytrhuje, vytrhuje z bezbožných sužování, v němž jest samém jich celá nádeje.

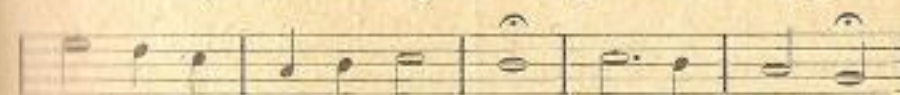
Žalm 38.

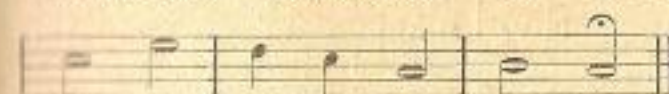
Ne - rač, Pa-ne, v prechli - vo - sti, v hně - vi -

vo - sti, ke mně při - stu-po - va - ti, pře-

hroz-né-ho za-han-be - ní, za-tra - ce - ní,

sic mu - sil bych se bá - ti.

2. Čitedlen jsem již obého, z luku tvého / postřelen jsa bolestně, od tvé všemohoucí ruky / těžké muky / snáším již přežalostně.

3. Pro tvého hněvu těžkosti / nic v celosti / v těle mém nezůstává, mým kostem dle hřícha mého / nižádného / spokojení nestává.

4. Hrozné bíd mých rozlícení, v nich zavření / že hodné jest uznávám, avšak k unesení toho / jha těžkého / síly od sebe nemám.

5. Rány mé hnisu a smradu, červům vnađu /

z sebe prýští ve množství, tak mi se hodně směňuje, nahraňuje / někdejší mé bláznovství.

6. Sklíčené mám již své údy / všecky všudy / mnohou příliš bídností, pročez zármutku těžkého / dne každého / okouším hojně dosti.

7. Oheň bolesti ukrutných / moc ledví mých / přivedl všecku k zemdlení, cítím to, že již zdravého / nižádného / údu v těle mém není.

8. Bídou všecken jsem znuzený / a potřený, až se nemohu hnouti, tak že i řvu pro úzkosti / a

bolesti, jimiž se srdce rmoutí.

9. Ač, můj Pane, jáť vždy doufám, čehož žádám, že to máš v své známosti, a že všechna má vzdychání, naříkání / jsou v tvé povědomosti.

10. Divná však pochybování, kolotání, srdce mé zachvacují, i oči v takých těžkostech / a bolestech / světlost svou potracují.

11. Neb i ti, s nimiž jsem láskou / sňat přátel-skou, mne v bídách opustili, pyšně sobě mne ošklivíc, mne se štítíc, všickni zpět odstoupili.

12. Nad to nejedni chytrostí, tajnou zlostí, k záhubě mne hledají, i jiní, jenž k mému zlému / nejhoršímu / se vespolek smlouvají.

13. Ach, což sobě mám počítí? Musím býti / jako smyslův zbavený, jako ten, jenž jest k slyšení / i k mluvení / naprosto nezpůsobný.

14. Tak já na jich puntování, utrhaní / ani se

neohlédám, jako obyčej hluchého / a němého / na nic neodpovídám.

15. Neboť na tvá smilování, spomáhání, Pane můj, očekávám, ty sám že mi se ohlášíš, mocně spásíš, jistou tu naději mám.

16. Jen ať se ze mne zlostníci, protivníci / mezi tím neradují, k svému mně se posmívání, mnou zmítání / ať příčiny nemají.

17. Poněvadž života svého / sic bez toho / vidím blízké skončení, když necítím tak ukrutných / bolestí svých / žádného polehčení.

18. Známt se k tomu, že pro zlosti / své hříšnosti / hodně všechno to snášim, v tom však vždy své nehodnosti, hubenosti / přeteskklivě se straším.

19. Když i nepřátelé moji / pevně stojí, všelijak se sílce, zvláště pak ti, kteříž ze zlosti / nenávisť / hoří ke mně nejvíce.

20. Zlým za dobré mi směňujíc, nahražujíc, zlé

vše na mne svaluji, protože střeha se zlosti, bezbožnosti, dobrého následuji.

21. Pane, tak opuštěného, souženého, nerač mne opouštěti, ode mne

svou přítomností / a milostí / nechtěj přeč odcházeti.

22. Nýbrž k spomožení mému, převzácnému, neprodlévej přijiti; tys mé, Pane, spasení sám, dobře to znám, ó dejž mi ho užiti.

Žalm 39.

Do - kavadž jsem v bí - dě a v žalo - sti,

bez - bož - nik však v své vzác - no - sti,

u - lo - žil jsem to mí - ti na pé - či,

bych ne - mlu - vil tvr - dých ře - či,

rád - če ú - sta svá uz - dou se - vří - ti,

2. Tak jako němý jsem se spravoval, i v slušném neodporoval, až bolest má v tom více zboněna, srdce žalost roznícena, vznikl i oheň v mém přemýšlování, protož jsem řekl v svém vzdychání:

3. Zjev mi, Pane, cíl mého života, žeť jest jeho časná psotá, bych se tím aspoň mohl těšiti, na krátkost svých dnův patřiti, nebs toliko jich na dlaň odměřil, před sebou za nic položil.

4. Tak jistě každý člověk jest marný, nechť se pak zdá jak chce zdárný; neb jako stín tak přeč se obrací, ač vede úsilnou práci / zvláště mnohých statkův v shromáždování, nevěda, komu to shání.

5. V čem se tedy mám, Pane, těšiti? Krom tebe nic nemůž býti, ty mne od mých všech očisť hříš-

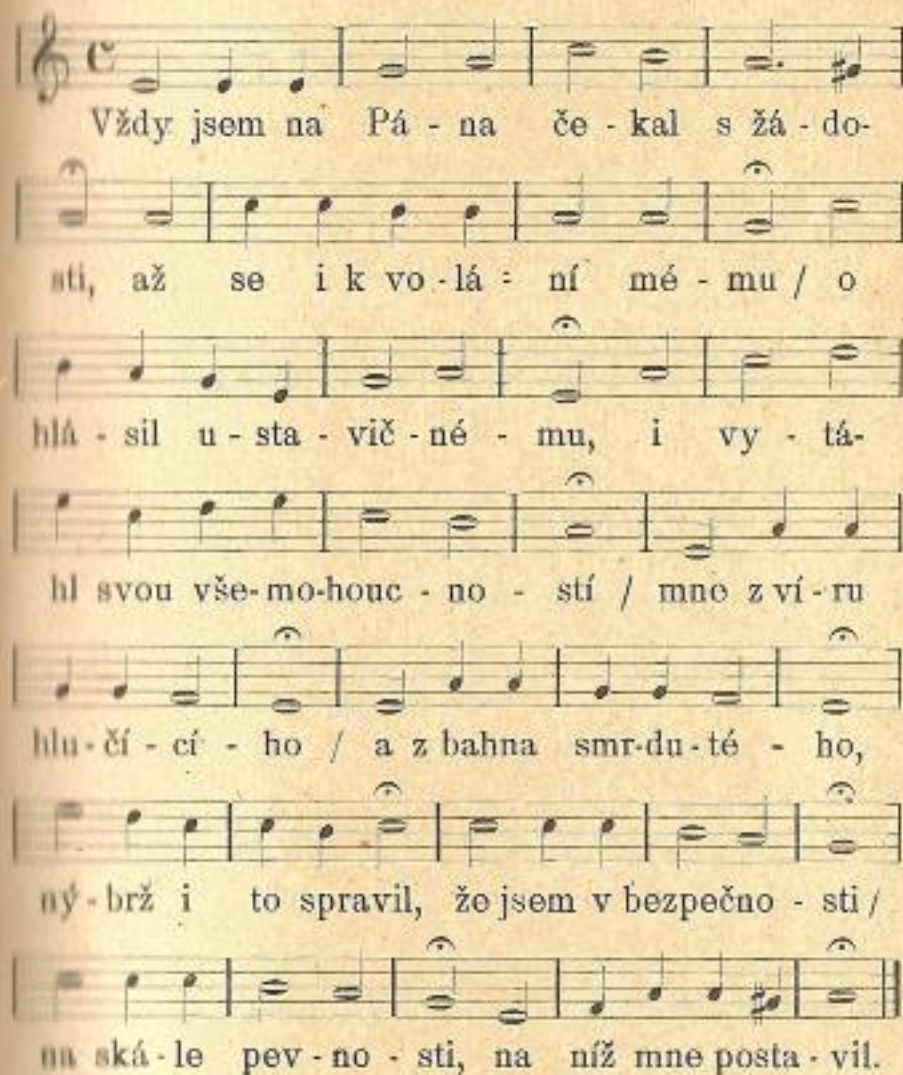
ností, bláznům netrp též jich zlosti, kteříž i v těchto ve všech bídách mých / ze mne mají svůj žert a smích.

6. Ač se pak v tom vždy trpělivě mám, ani úst svých neotvírám, zna- je, žeš původ ty všeho toho, zisku bys mi přivedl mnoho; avšak prosím, přeč odnes metlu svou, sic bych zhynul od tvých rukou.

7. Neb když ty ráčíš pro nepravosti / koho trestati v přísnosti, sličný hned krásy jeho květ prší, jako když mol roucho ruší, tak jest přebídné člověk stvoření / se vši svou slávou na zemi.

8. Rač se, Pane, ke mně nakloniti, mou modlitbu oblíbiti, podruht jsem tvůj, nic svého nemaje, jako i moji otcové; odhliviž se, ať zas pooder- stvím, prv než se odsud vyhostím.

Žalm 40.

9. Čímž ústa má chvály | nastrojiti, bych i mnohé
své k zpívání / ráčil opět | mohl vzbuditi / k srdeč-

němu v něm samém doufání. Nebí ten blažený bývá, kdož v něm naději mívá, pýchy pyšným přejí / a k těm, jenž v marnosti / své mají libosti, se neuchyluje.

3. Ó Pane, tak jest skutků tvých mnoho, jimiž se k nám naklonuješ / lásku, přízeň svou zjevuješ, že, kdož by je sčítl, není žádného. I mně s to nelze býti, čímž tedy tě mám ctíti? Poněvadž nižádné / zákona oběti / hříchův našich k sněti / nejsou tobě vhodné.

4. Protož jsi chtěl radče otevřít / mé uši svých rad k slyšení, k stálému jich, i činění. Což písmo předně od nás chce mít, tamť všechny své snažnosti / k tvé vůli a libosti / já chci směřovati. Nebs, Bože, v mé srdce / zákon svůj hluboce / ráčil za dar dáti.

5. Tak jakož jsem hlásal tvou spravedlnost / u velikém shromáždění, chcít ještě vždy bez pře-

stání / tě v ní ctíti, znáš v tom mou hotovost. Tvé pravdy neskrýváje, tvé spasení hlásaje / i milosrdenství, byt tebe v tom znali, tě sobě, chutnali / všeho světa množství.

6. Ty, Pane, jen své litořivosti / přeč ode mne neodvracuj, nýbrž mne mocně osazuj / stráží své pravdy též i milosti. Neboť jsem věcmi zlými / obklíčen nesčíslnými, tak že i vlasův mých / počet převyšují, mé srdce sužují / hodně však pro můj hřích.

7. Rač se, Pane, mile nakloniti / k rychlému mně spomožení, tak ať jsou ti zahanbeni, jenž duši mou chtějí zahladiti, ať jsou v potupu dáni / chtiví mého zviklání, i ty, jenž v mých ranách / mně se porouhají, hej! ha ha! říkají, ať shltí smrti strach.

8. Ale hojnost ať mají radosti / ti, jenž tvé slávy hledají, po spasení tvém se ptají, ať vzdadí Bohu čest od věčnosti. Já ač

jsem všech bíd v léci, k mému spomožení / přispěti i nyní, Bože, neproděvej.
vždy jest však hotový;

Žalm 41.

Kdož vše-teč - ně ne - sou - dí bíd - né - ho,
bu - diž Bůh mzda je - ho; neb z mi - lo -
sti ko-hož on sni - žu - je, zas ho po - vy - šu -
je, tak a - by do - brých vě - ci s vý - so -
stí / po - ží - val v hoj-no - sti, až nad tím
ti, kdož mu u - tr - ha - jí, stud, han - bu
mí - va - jí.

2. Onť mu přispívá v jeho nemoci / svou svatou pomocí, bolest, žalost v te sklivém ležení / v radost, v rozkoš mění. Pročež i já v své, Pane, bídnoti / tvé žádám milosti / ó rač sám duši mou uzdraviti, mé hříchy shladiti.

3. Neb sic moji všickni nepřátelé / mně zlořečí směle, řkouc: Dokudž smrt nepodvrátí jeho / jména odporného? Jestliže pak z nich mne kdo navštíví, pochlebenství mluví; srdcem sbírá jed a nepravosti, byť měl co ven nesti.

4. Čímž se spolu ihned podílejí, proti mně puntují, všecko při mně scestně vykládají, z mých bíd rozkoš mají, řkouc: Páchat jest hrozné nepravosti, když v také těžkosti / leží na smrt, již mu k vyproštění / víc naděje není.

5. Až i ten, dokudž jsem pokoj míval, jenž při mně vždy býval, jemuž jsem já věřil, můj náchlebník / učiněn protivník; ty, Pane, rač se však smilovati, mne zas pozdvihnouti, bych hodné podle jich zasloužení / dal jim odplacení.

6. Ač co chci víc, když tvé sic milosti / znám i potom dosti, že pyšným triumfu ze mne mítí / neráčíš svoliti; a že mne vždy v bezpečnosti chováš, nýbrž před sebou máš, na věky bych se mohl radovati, zlých hrůz nic nedbatí.

7. Bůh Izraelský z toho buď chválen, až na věky amen; amen, sláva budiž Hospodinu, nejvyššímu Pánu, jakož byla vždycky od věčnosti, od věrných s radostí, i od nás také budiž vzdávána / na věky věkoma.

Žalm 42.

2. Slzami se dnem i nocí / tak jako chlebem krmím, bezbožných rouhavé řeči: Kdež jest Bůh tvůj? když slyším. V tom na tvých služeb zbaven, k nimž bych krácel kaž-

dý den / mnohých houfů s veselostí, náramnou svadnu žalostí.

3. Proč tak bez oblevování, duše má ve mně truchlíš? Měj celé v Bohu doufání, žeť mu ještě,

což uzříš, z přehojného spasení / srdečné vzdám chválení. Jen mi, můj Bože, spomáhej, tesklím velmi, neodkládej.

4. Na tět mile vždy zpomínám / v zajordánských krajinách, s hory Mitsar tebe vzývám / v Hermonských zde pustínách; neb silné tvé vichřice, jedna za druhou prudce, též i tvých trub hrozná znění / každý den mi smutný činí.

5. Všecka tvá brž vlnobití / tak se na mne svalila, násilná tvých vod všech dutí / byť mne náhle shlítila; ale však své milosti / udělíš mi v hojnosti, ať bych dnem i

nocí zpíval, tě vroucím srdcem i vzýval.

6. Tuť pak dím k Bohu, své skále: Proč na mne zapomínáš? Proč pyšných tyranstvím stále / zármutku mi přidáváš? Sama jich utrhaní / vnitř mně v mých kostech raní, v němž doufáš, kdež jest Bůh tvůj ten? když to slýchám na každý den.

7. Proč tak bez oblevování, duše má, ve mně truchlíš? Měj celé v Bohu doufání, žeť mu ještě, což uzříš, z přehojného spasení / srdečné vzdám chválení, maje vždy sobě přítomnou / tvář jeho milosti plnou.

Žalm 43.

Bo - že, můj spra - ve - dli - vý soud - ce,

rač sám mou při na se vzí - ti,

a těch bezbožných li - dí v brz - ce, zvlášt to - ho,

jenž mne rmou - tí těž - ce, chtě mne vždy lsti - vě

zka - zi - ti, moc - ně rač zpro - sti - ti.

2. Nebs ty, můj Bože, mé doufání, ach, pročs mne pak zavrhl cele? Proč v smutku a v těžkém svírání / choditi mám vždy bez přestání? To vše pro zlost nepřítele, jenž mne stíhá směle.

3. Rač světla své pravdomluvnosti / nyní zvláště - ně propůjčiti, jež by mne vedlo svou jasností / až na horu tvé velebnosti, tu, kdež ráčíš byt svůj míti, v něm slavně ctěn býti.

4. Abych mohl i já, Bože, k tvému / oltáři přistupovati / a tobě, Bohu přesilnému, své radosti dárci - štědrému, na harfě zvučně zpívati, čest, chválu vzdávati.

5. Duše má, proč vždy bez přestání / tak se máš ve mně rmoutiti? Skládej jen v Bohu své doufání, jistě žeť on svých spomáhání, z čehož jej budu chváliti, nám chce udělit.

Žalm 44.

Co jsi či - ní - val, Bože, dáv - no,

to v uši na - še zvě - sto - vá - no, od

ot - ců, cos či - nil při nich, nám svědče - no o

tvých di - vích. Jak jsi moc - ně sám po - ha - ny /

i s množ - stvím je - jich pryč vy - há - zel /

a tu náš kmen na vše stra - ny / v předcích na -

ších krás - ně roz - sá - zel.

2. Tohoť mečem svým nedovedli, že jsou v zemi této usedli, ni ze zlých věcí přemnoho / rámě jejich jim spomohlo. Ale mocná tvá pravice / a světlem tvým jich spravování / to jim spomohlo nejvíce, dle tvého jich zamilování.

3. Tys, Bože můj, král předústojný, v milosti k Jákobovi hojný, i k náms lásky dokazoval, jakžs to zdávna vždy činíval. I myt se nám zpějující / v tobě jsme silně potírali / a všechny rozbíjeli / ve jménu tvém pohlapávali.

4. Jáť jsem nikdy v svůj luk nedoufal, můj meč, bych jej i vytrhoval, nemůž však mne obrániti, kdyby mi kdo chtěl škoditi; ale ty z nepřátel našich / sám mocně nás jsi vyprošťoval, všechny nás nenávidících / zástupy hrozněs zahanboval.

5. Vzácněť my to připomínáme, z tohoť i chválu, čest vzdáváme, dne každého tě velebic, v známost jméno tvé uvodíc.

Nyní pak se nás vzdaluješ / i v hrozně hanbě zanecháváš, vojsk našich víc nešíkuješ, pomoci žádné nám nedáváš.

6. Pročež v boji bídne klesáme, neb nazpět s hanbou utíkáme, v tom ti, jimž jsme v nenávisti, pyšně berou z nás kořisti, neb jsi jim nás na snědení / ráčil jako ovce vydati, mezi cizí v rozptýlení / po světě sem tam rozehnati.

7. Za nic sobě svůj lid pokládáš, za směnu špatnou jej prodáváš, nic ceny nenadsazuje, co koupí zlou zastrkuje; tak že jsme všechněm sousedům / v náramnou potupu vydání / i všelikým nepřátelům / ku posměchu a utrhaní.

8. Národům všem jsme za přísloví, každý o nás nevázně mluví, nad námi hlavou zmitajíc, za věc ošklivou nás majíc; což když trvá dne každého, ach, jak se styděti musíme, až i hanbou zraku

svého / vznášeti příslušně nesmíme.

9. Když ovšem ty své nepravosti / zaostřují i ukrutností, křik, strach, hrůzy pouštějíce / i k hrdlu přistupující; v tak rozličném pokušení / na tě však nezapomínáme, aniž v nejmenším k zrušení / tvé smlouvy se kdy vydáváme.

10. Naše brž srdce bez vrtkání / stále se má v tvém milování, aniž naši kdy krokové / kráčejí z tvé stezky pravé; ač prvé nás tak znuzil / i mezi draky jsi obrátil / a tu veliké i malé / stínem hrozné smrti zachvátil.

11. Jestli při nás tu co jiného, a my se strhli Boha svého, jestli jsme se obraceli / k cizím bohům, jim skláněli: sám takové postrannosti / rač na nás, Bože, vyhledati, neb ty všech srdcí skrytosti / výborně ráčíš spatřovati.

12. I však, Pane, pro tě samého / tak mordují nás dne každého, aniž soudí nás za jiné / než co ovce na smrt dané; již aspoň rač procítiti, proč tak spíš? zapuď i dřímání, nerač věčně zaháněti / nás od sebe v svém rozhněvání.

13. Proč vždy tvář svou před námi skrýváš / i všelijak se zapomínáš / na mnohá naše soužení, bídu, nouzi a trápení? Neb již nazpět jsou shrbeny / všechny naší duše mocnosti, náš život s zemí slepený / nepodobnou k víře bídností.

14. Protož povstaň nám ku pomoci, k toběť voláme dnem i nocí / a pro své milosrdenství / zprošť nás věcí zlých, tak množství; však jsme pak tvůj lid, ty Bůh náš, v toběť svou naději skládáme, rychle přispěj a vyslyš nás, srdcem celým tě vždy žádáme.

Žalm 45.

Mé srd - co vzác - ných vě - cí k zvěsto -
vá - ní / zaž - že - no, krá - li jich na čest k zpí -
vá - ní, chceť ho svý - mi rty o - sla - vo -
va - ti / víc, než u - mě - lý pí - sař můž psá -
ti. Toběť ne - ní z lidských sy - nů žád - né - ho /
v kráse a spa - ní - lo - sti po - dob - né - ho,
rto - vé tvo - ji slad - nou též mi - lo - stí,
jž - tě na - pl - nil Bůh bez mír - no - sti.

2. Ej, nuž reku všech jiných nejslavnější, připasiž meč svůj k ozdobě hojnější, tak abys se všechněm zjevil právě / v královské důstojnosti a slávě. V níž udatně při všem sobě počínej, řádu, spravedlnosti, pravdy zastávej, i budeť ruka tvá vítěziti, nejdivnějších věcí dovoditi.

3. Čím bys i zpouř trestal svých nepřátel, máš ostrost břitkou na hotově svých střel, pročez lidé před tebou padati / budou, se tobě i poddávati; neb, Bože, trůn tvůj na věky jest stálý, jest nejvyšší, jest hodný cti a chvály, berla království tvého upřímá, berla soudův i milosti plná.

4. Ty spravedlnost máš předně v líbeznosti, tak i bezbožnost každou v ohavnosti, neb tě, Bože, olejem veselé / Bůh tvůj nad jiné pomazal celem; z roucha tvého vůně libá pochází, když milost tvá z palácův svých vychází, slavně vzdělaných z slono-

vých kostí, v nichž slouhy tvé cti tě s ochotností.

5. Tuť jsou i dcery rodu královského, krásné odíny, vše z pokladu tvého, mezi nimiž tvá choť, patříce na tě, jest po pravici tvé v ryzím zlatě. Ej, dcerko ctná, rozvažujž to s pilností, jaké jsi došla veliké vzácnosti, vypusť z mysli svůj lid a rodinu, neteskli po otce svého domu.

6. Tak budeš králi mnohem milostnější, on také krásy tvé žádostivější, slušně tedy, jako pánu svému, s poddaností se klaněj samému; tuť k tobě přijdou Tyrští s dary svými / i jiní národové mnozi s nimi, i budeš v každý den okrášlena / rouchem drahým, jsouc v ně oblačena.

7. V té okrase roucha tak ozdobného / půjdeš před krále, milovníka svého, i panny tvé, jenž chodí za tebou, též slavně budou vedeny s tebou, a to s plésáním a mnohou radostí, tuť vám

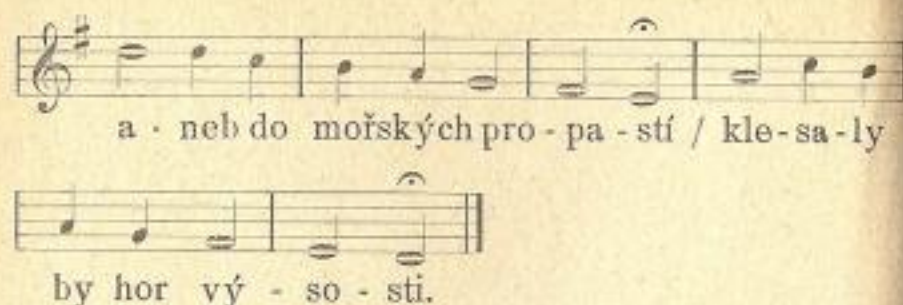
i král vyjde vstříc svou milostí / a na důstojný svůj hrad uvede, kdež radosti přítrže nebude.

8. Tu pak, ó králi, hojnosti synův ctných / nabudeš místo předkův a otcův svých, by po tobě

slavně kralovali, všecken svět mocně opanovali; i budeť tvé jméno oslavováno, v národech jedněch po druhých hlásáno, všickni tebe budou vyznávat, chvály tobě na věky vzdávati.

Žalm 46.

Bůh jest sám na - še ú - to - či - ště,
v čas sou-že - ni na každém mí - stě, onť nám u-
di - lí po - mo - ci / i o - chra - ny dnem i
no - cí. Pro-tož se ne - bu - de - me bá - ti,
byť i svět ne - měl dé - le stá - ti;

2. Byť i zvuk ječení hrozného / byl slyšán moře zbouřené, a jeho se kormoucení / nesla by hor podvrácení, předceť i v čas také nechvíle / z proudův potoka svého mile / město Boží se vždy těší, v němž stánek svůj má Nejvyšší.

3. A maje Boha přítomného, nebojí se pádu žádného, Bůhť mu ihned v ranní chvíli / rady, pomoci udílí; byť se pak i svět chtěl shluknouti, národy všelikými hnouti, Pán jakž by se jen ohlásil, hned by zhynouti svět musil.

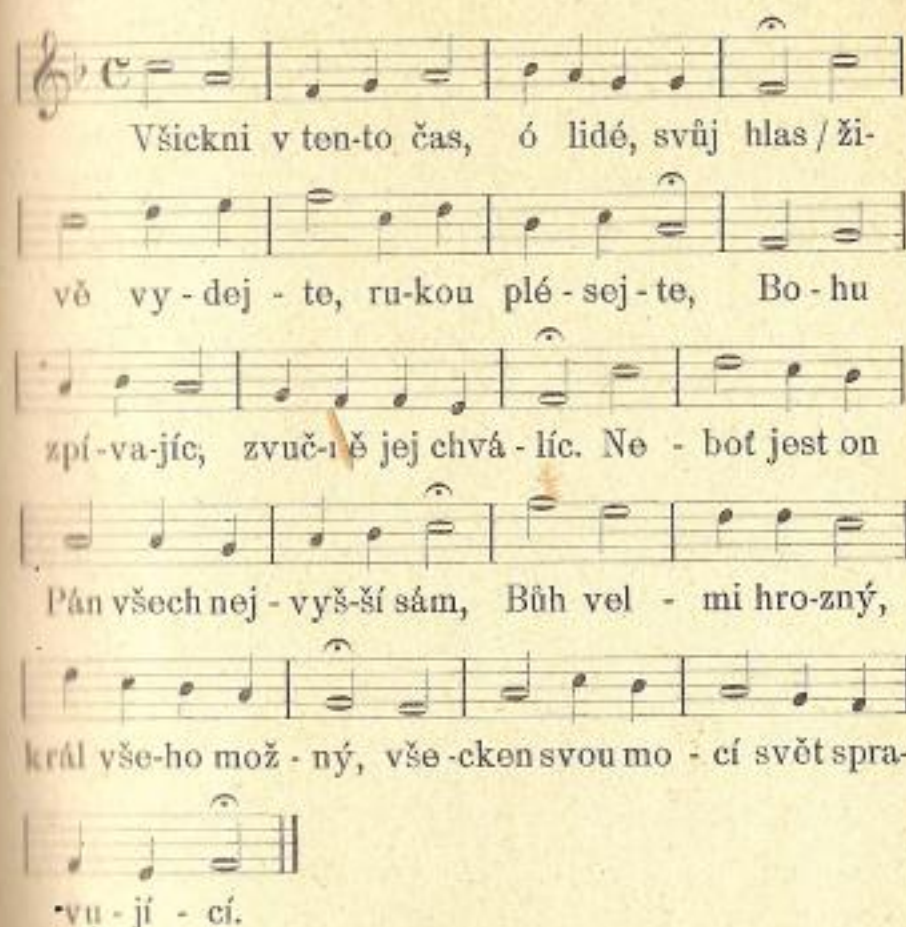
4. Hospodine zůstává vždy s námi, onť i v boji kráčí před námi; Bůh Jákobův, onť jest hrad náš, silně doufá v něm každý z nás. Pojďte a

vizte skutky Páně, jichž dokázalo jeho rámě, jak divné věci učinil, zlostných moc z země vyplnil.

5. Boj přetrhl, dal zbroj v pohrdání, lučiště, kopí k roztřískání, vojenské vozy též na prach / popálil ve všech končinách. Protož dí on: Již se spokojte, mne Boha nejvyššího znejte, jenž na světě mocně všudy / vládnu všechněmi národy.

6. Sumou, Pán zástupův jest s námi, onť i v boji kráčí před námi; Bůh Jákobův, onť jest hrad náš, silně doufá v něm každý z nás; a když on s námi sám zůstává, zdaž se nám čeho nedostává? Onť i strasti časné smrti / nám v zisk věčný chce směniti.

Žalm 47.

2. Onť všechny lidi, jenž vůkol bydlí, všelijak sklonil, nám je podmanil, i jiné všudy všechny národy. A tak což otcům slíbil, to synům / splnil, tu

zemi, rozkošnou velmi, dav jim v dědictví, z milosrdenství.

3. Kdež bydlit s námi chtě bez přestání, vstoupil Bůh zhůru na svatou

horu / s prozpěvováním,
s zvučným troubením.
Zpívejtež Bohu s vrouc-
ností mnohou / králi naše-
mu, zpívejtež jemu; onť
jest mocný sám, všeho
světa Pán.

4. Nad to my všickni,
mondří a cviční, Bohu
zpívejte, moc jeho znejte,
mezi národy, na zemi
všudy. Však i ti světa
slavná knížata, sběhnou

se k Bohu Abrahamovu,
byť s lidem jeho ctíli
samého.

5. Neb on štítem svým,
všelikým zemím / jsa sám
ochránce, nad světa správ-
ce / všechny jest vyšší, i
nejmocnější. Zpívejtež
Bohu s vroucností mno-
hou / králi našemu, zpí-
vejtež jemu; onť jest moc-
ný sám, všeho světa Pán.

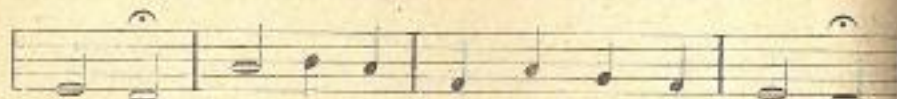
Žalm 48.

Ho-spo-din cti, chvá-ly hod-ný, v své všudy

slá - vě ač zjev-ný, však se v ní nej-víc zná - ti

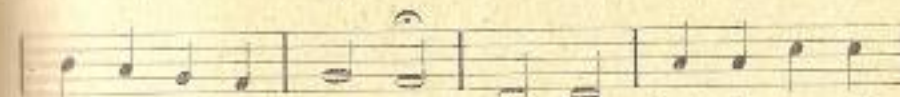
dá - vá / na své ho - ře, kdož vždy zů - stá - vá.

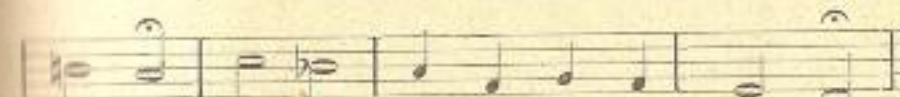
Aj, v krásném po-lo - že - ní / ho-ra Si-on na ze-

mi / k straně půl-no-ční le - ží - cí, všecken

kraj o-zdo-bu - jí - cí, tuť jest krá-le ve - li-

ké - ho / nej-slav - něj - ší mě-sto je - ho.

2. V němž on přebývá
milostně, každého z svých
hájí mocně, v němť vši-
ckni mají své doufání /
i v čas tyranův spunto-
vání; an když se spolu
strhli, a svou silou při-
táhli, vidouc tu přítom-
nost Páně, zděšení jsou
přenáramně, tak že hned
na utíkání / vydali se bez
meškání.

3. Postihly je těžké věci,
tak jako ženu rodící, a
jako když se moře slívá,
lodí v tom potřískána bý-
vá; jakž jsme o tom slý-
chali, tak jsme sami vi-
dali, že to často Bůh
činíval, města svého sám
ostřihl, města, v němž

by se mu chválá / při-
slušná v každý čas dala.

4. K tomuť je on z dá-
vna zvolil / i na věky
též utvrdil; tuť my, Bože,
v tvém svatém chrámě /
skutky tvé lásky rozji-
máme, jak i čest jména
tvého / do končin světa
všeho / veleslavně vždy
se hlásí, tvá pravice po
vše časy / jak též plná
spravedlnosti / k bezbož-
níkům bez milosti.

5. Aj, horo svatá, Sione,
raduj se z těch soudův
Páně, všechny dcerky Jud-
ské plésejte, ochranu Bo-
ží zvelebujte; Sion též
obejděte, věže jeho se-
čtěte, spatřte i jeho pev-

nosti, domův jeho ozdobnosti, abyste mohli potomkům / dáti zprávu o všem o tom.

6. Neb tento Bůh sám jest Bůh náš / trvající na věčný čas, onť jest vůdce náš každé chvíle / i

když se blíží smrti cíle; protož v něm vždy doufejme, s ochotností mu služmo, když také dobrořivosti / nám uděluje v hojnosti. Ó by v ní popřál skonání, potom s sebou přebývání.

Žalm 49.

Vši - ckni ná - ro-do-vé po - zo - ruj -

te, kte - říž v svě - tě kde - ko - li by - dli -

te, tak do - bře níz - cí, ja - ko i vyš -

ší, bo - ha - tí, • chu - dí, na - kloňte u -

ší! Má ú - sta zvláštní vy ne-sou mou -

drost, mé srdce vů-bec skrytou roz-umnost;

pil - ně to též sám chci roz-va-žo - va - ti,

o týchž vě - cech ná - bož-ně i zpí - va - ti.

2. Nejvíce každý bojí se bíd časných, já proč bych tak bál se velmi dnů stých, byť mne pak i nepřítel obkličil, nýbrž i na mé paty nastoupil? Ač pak mnozí v svá zboží doufají i na chudé pyšně se schápají; však nevykoupi žádný bratra svého, aniž Bohu dá mzdu za život jeho.

11. Nebť není v lidech mědy za duše jich, aniž zbožím znikne kdo smrti s nich, tak aby živ byl vždy bez skončení / a nemusil též do porušení. Takt se moudrým i bláznům přihází, že smrti žádný z nich neuchází;

a což zboží pracně nashromažďují, to po nich cizí často uchvacují.

4. V mysli však slepě tím se vždy kojí, že domové jich věčně ostoji, hradové, města od nich vzdělaná, i nejedna jmény jich nazvaná. Ješto ač slávy zde mají mnoho, však jim to všecko netrvá dlouho; jako nejchudší musejí zemřít, a hováďm téměř podobni býti.

5. Neb snažnost jich pouhé jest bláznovství, a však jejich vždy potomků množství, jakož ústy svými to schvalují, tak i skutkem téhož následují.

l budou v peklo spolu
vtrženi, jako brav vlkům,
smrti k sehlčení; ale kte-
říž jsou srdce upřímného,
dočkají jitra potěšeného.

6. Tudíž nádhernost
oněm přestane, byt od
světla vzdálený nastane;
své pak zbavě Bůh místa
takého, pojme je do pří-
bytku jasného. Proč tedy
máš se báti bohatých,
pýchou a slávou světa
nadutých? Neb každý z
nich zde všeho zanechá-

vá, nejdeť za ním v hrob
ani jeho sláva.

7. Necht' pak zde sobě
jak chce lahodí / i těm,
kteříž v týchž marnostech
chodí, za předky svými
vždy odsud půjde, světla
Božího věčně pozbude.
Sumou každý, kdož jest
v poctivosti, nemaje Boží
pravé moudrosti, tent
jistě hovadům podobný
bývá / a k životu slávy
práva nemívá.

Žalm 50.

Nej - sil - něj - ší Bůh, vše - ho tvo - ru

Pán / jižť promlu - ví pře - de vším světem k vám,

z hra - du Si - o - na své - ho by - dle - ní,

svou zje - ví slá - vu vás k zahanbe - ní.

Aj, již se bé - ře, již ví - ce k tak množství /

ml - če - ti ne - chee marných ná - bo - žen - ství.

2. Před ním oheň vše
bude zžířati, vichřice zvuk
hrozný vydávati; v tom
zavolá i nebe i země,
soud proti svému lidu
zasedne; všechněm roz-
káže před svým trůnem
státi, jimž poctu čistou
ráčil svou vydati.

3. Tu nebesa přímých
soudův jeho / posvědčí,
soudce Boha samého; di:
Lide můj, mne pozoruj
a slyš: Já Bůh, jsem Bůh
tvůj, zdaž toho nevíš?
Ne pro tukův tvých ne-
obětování / jest toto k
soudu tebe zavlání.

4. Proč bych volkův z
tvého domu žádal, aneb
z tvých chlívův kozlůtek
hledal? Máť jest zvíř po
všech všudy krajinách,
má jsou hovádka v tisíci
horách, já znám ptačstvo

po lesích létající, mám
i polní též dobytek v své
moci.

5. Zlačněl-li bych, nic
tobě neříkám, neb plno
dobrých věcí všudy mám;
ač zdaž se krmím z masa
potravou, aneb napájím
krví kozlovou? Obětuj
radče Bohu obět chvály /
a jemu slibův k plnění
buď stálý.

6. Vzývej mne v den
svého zarmoucení, vytr-
hnu tě, ty mi vzdáš chvá-
lení; pokrytci pak Bůh
přísně domlouvá, řka:
Proč v svá ústa bóřeš
práva má / i smlouvu
mou, poněvadž v pohr-
dání / u tebe řeč má jest,
i to trestání?

7. Neb když mrzkého
zloděje vidíš, rád s ním
v jeho zlosti tovaryšiš

s cizoložníky směle obcuješ, volně ke zlému svých úst půjčuješ, jen mysle, jak bys lidi oklamával, je lstivě statku, též i cti zbavoval.

8. Hotov jsi obnášeti každého, nešanuješ i bratra vlastního, to všecko dlouho žet jsem přehlídal, smýšlels neprávě, bych to liboval; aj, již

přistoupím k tobě v zvrhlosti, vyčtuť pořád tvé všecky ohavnosti.

9. Těchto řečí pilně považujte, zvláště vy, kteříž na Boha nedbáte, by vás z světa nestrhl bez milosti. Kdož mi přináší obět vděčnosti, tenť mne ctí, dí Bůh, ten čině pokání, šťastně Božího dojde požehnání.

Žalm 51.

Ó Bo-že hoj-ný v mi-lo-sr-denství,

i na-de mnou též rač se smi-lo-va-ti,

vý-stup-ky mé sám všecky přema-za-ti,

u-čiň to pro své do-bro-ty množství. Ó

přispějž mi, těť vzývám sa-mé-ho, ty

mne ob-mej od mých všech ne-pra-vo-stí, slož

se mne bří-mě hří-cha těž-ké-ho, pro

něž to-bě jsem v ve-li-ké mrz-ko-sti.

2. Jáť patřím světlem soudu jasného / na velmi mnohá svá přestupování, odkudž přetěžká jdou srdce svírání / pro přítomný hřích, času každého. Ach těť jsem nejvíce, těť jsem rozhněval, čím a jak? ráčíš výborně to znáti, pročez by mne svým pomstám i poddal, kdo na tvých soudech můž úhonu bráti?

3. An bych i zlostí neměl skutečných, znám sobe hříchem hned nakvašeného / v životě matky

od početí svého, pro to hodného i metel věčných. Znam, že spravedlnost tu za vzácnou máš, jenž se srovnává s srdečnou vnitřností, i moudrostí svou, kterou sic skrýváš, žes mne osvětil nad jiné v hojnosti.

4. Ó Bože můj, hned budu krásnější; mrzutost mou rač yzopem vytríti, i k obmytí mému vody své vzítí, i budu hned i nad sněh bělejší. A dej, ať zase slyším s radostí / hlas milostný tvého po-

těšování, a potřené tvou hrůzou mé kosti / ať k veselému povstanou plésání.

5. Odvrát svou tvář pryč od mých hříšností, ať není přísné na ně tvé vzhledání, nýbrž ať se též stane vymazání / dopuštěných mých všech nepravostí. Ó Bože, rač sám ve mně stvořiti / srdce čisté, falše k vyvarování, a ducha mého zas obnoviti / tvé k horlivému pravdy milování.

6. Já ač pro svůj hřích hoden jsem toho, však mne nerač od sebe zamítati, ani pokudž jsem živ, kdy zbavovati, můj Bože, svého Ducha svatého; ale navrať mne k radosti první / spasení tvého jdoucí z požívání, a duchem rytířským mne upevni / tvých k ochotnému rozkazů konání.

7. To vidouc na mně všickni hříšníci, jak ty nakládáš s kajícím milostně, i oni k tobě pobežnou radostně, a budou též z nich mnozí kající. Ach Bože můj, rač mne

jen zprostiti / pomsty, pro mé tou krví se zmazání, i budu štědrost tvou velebiti / k tvé cti a chvále v veselém zpívání.

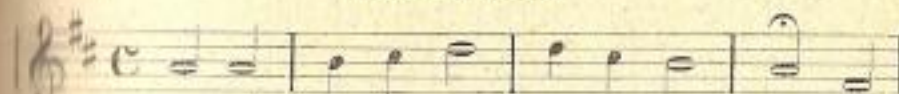
8. Však k tomu mé rty rač otevřít, jenž jsou zavříni mých hříchů mrzkostí, tak ústa má chválu tvou s ochotností / vždy na každý čas budou slaviti. Neb kdyby mrtvých hovaď obětí / z ovcí neb kozlů předně vyhledával, dal bych je rád, ale hříchů k sněti / vím, žes jich nikdy sprostá neliboval.

9. Aj ducha žalostí skroušeného / a srdce pro hřích bázní tvou potřebné, tyť tobě dávám oběti příjemné, těmi nezhrzíš času žádného. Též pro mé hříchy pryč neodnášej / i od Siona své dobrotivosti, zdi Jeruzalémské vždy vzdělávej, jakž to i jindy činil z své milosti.

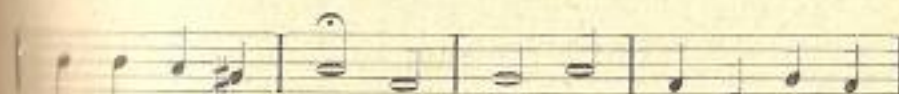
10. Tuf budem teprv obětovati / oběti vzácné srdce pokojného, na tvém oltáři přebývání tvého, tu je ty budeš oblibovati.

Ó Bože, rač jen se udělit / i mně v přehojném skutkem žádost mou vyplnit, aj v toběť skládám tom svém slitování, a všecko své doufání.

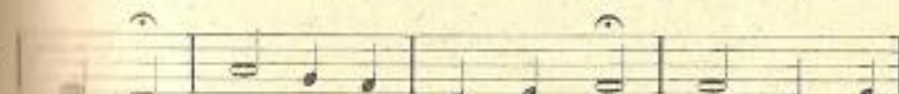
Žalm 52.

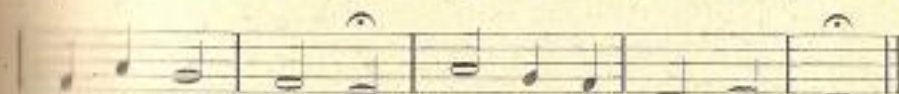
Proč se na-dý-máš svou vzácností, ne-

šťastný člo-vě-če? Proč se chlu-bíš ne-šlech-

ností? Však Bůh jest svých strážce; an je do-

bro-ti-vost je-ho stí-há dne kaž-dé-ho.

2. Ty svým jazykem jako břitvou / jemně vše slo jednáš, ty nad etnost nešlechtnost každou / vše u vážnosti máš; proč i lež miluješ, pravdu potlačuješ.

3. V tom tvé největší selibení, na jiné sočiti, mysle, že za to pomsty

není; ale máš vědět, že tě Bůh pro tvé nectnosti / zkazí bez milosti.

4. Onť tě pochyť nena-dále, z stánku, bytu tvého/vytrhne tebe dokonale/nýbrž z světa všeho / i s tvého rodu potomky / zavrže na věky.

5. To vše pobožní spa-

třujíce, k Bohu v důvěrnosti / a k jeho soudům se tvrdíce, onoho marnosti / posměchy budou činiti / a takto mluvíti:

6. Aj, toť ten, kterýž ne v otcovství / Božím předně doufal, ale svého zboží na množství / pyšně se zakládal, prázden jsa i Boží bázně prospíval v zlém snažně.

Žalm 53.

Nápěv žalmu 14.

Všickni lidé jsou od přirození, čehož na ně jich zlosti dokazují, v něž se v každý věk mrzce pohřžují, v tom o Bohu bláznovém smýšlení, že ho není.

2. Sám toho Bůh ráčí svědek býti; neb popatřiv sem na lidi s výsosti, zdaliby kdo měl rozum svůj v celosti, žeby k Bohu rád chtěl se blížiti, jej i ctíti.

3. Však neshledal při nich nic takového, než že

7. Já pak jinde svého doufání / než v Bohu nemaje, jako oliva bez přestání / vždy se zelenaje, věčně budu v Božím domu / míti radost hojnou.

8. A tuť, Pane, tě s ochotností / chci oslavovati, a v jménu tvé všemohoucnosti / vždy odpočívati, nad něž nic lepšího není / tvým věrným k spasení.

vězí všickni v bludích a hříších, k nim srdcem i oudy skloněn každý z nich, nenalezl dobře činičího / ni jednoho.

4. Však toho znáti předce nechtějí, ovšem pak (dí Bůh) činiti pokání, přes to v nátisk a ukrutná sžírání / mého lidu pyšně se dávají, mnou zhrdají.

5. Než přijdeť čas, svědomí zlého / náramně hrozný proud všecky zachvátí, načež nyní žádný

nechce nic dbáti, čímž zahánbí Bůh z nich vše-likého / i pyšného.

6. Též v nic obrátí vše-ku sílu jich, pomst všech hrozných byt nemohli zniknouti, toť jest cíl těch, jenž tě Sione rmoutí, pro-

tož sobě každého polož z nich / za žert a smích.

7. Ó by jen spíše drahé spasení, jakž Bůh zaslíbil, přišlo k dokonání, tu lid Boží zproštěn jsa svých svírání, v nevymluvném stane potěšení, bez skončení.

Žalm 54.

Můj Bože, v jistém spa-se-ní / račmne vždy
 před-ce zdr-žo-va-ti / a moc-ně mó pře
 za-stá-va-ti, máš hoj-nost k tomu u-mě-
 ní. Rač u-ší svých na-klo-ni-ti / a pros-bu
 mou vy-sly-še mi-le, můj Pa-ne, i hned té-to

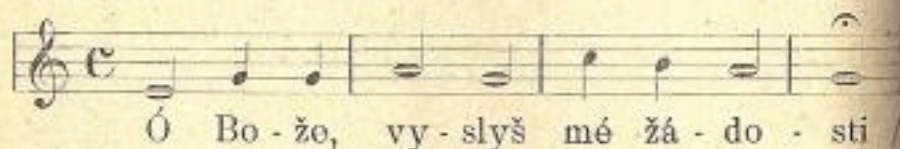
2. Neb duše mé, aj, hledají / ti, kteříž jsou plni vzteklosti / i všech pohanských navyklostí, a ti, jenž Bohem zhrdají; avšak když to zkušené mám, že mi Pán Bůh můj vždy spomáhá, i těm, skrze něž mne zastává, v tom své potěšení skládám.

3. Onť na ty mé nepřátely / obrátí lstivá jich jednání, všecky shladí brž bez meškání, nebo v svých slibích jest stálý. A tuť

s zvláštní ochotností / obět chvály budu vzdávati, jméno tvé, Pane, zvyšovati, plnět jest dobrotivosti.

4. Neb mne ze všech mých soužení / mocně sám ráčíš vytrhnouti, na ony též pomstu shrnouti, jenž zlostí ke mně zazžení, jímžto podle spravedlnosti / příslušná mzda když bude dána / od tebe nejvyššího Pána, uhlédám to rád s milostí.

Žalm 55.

2. Neb od nepřátel svých útržky / slýchám i hrozné jich pohrůžky, vím brž, a jakou nestydatostí / všecko na mne zlé sčítají, mého bezhrdlí hledají, zazžení jsouc ke mně vzteklosti.

3. Odkudž hrozných v srdci bolestí / okouším i smrtelných strastí, tak strachem a hrůzou se svírám, jenž mne silně přikvačila, a již takměř zmámila, že s bolestí v mém srdci říkám:

4. Ó bych měl křídla holubice, bych mohl zalotěti prudce, a bezpečně odpočinouti: aj, jak bych se pryč povzdálil, na

poušti byt sobě zvolil, by mne nemohl žádný shlednouti.

5. Rychle bych pospíšil utéci / před takovou hroznou víchřicí; ač, Pane, jich všecka jednání / sám mocně rač rozptýliti, nelzeť v jich městě spatřiti / jen bezpráví a utrhaní.

6. Tyť věci jim nejvíce panují, dnem i nocí na zdech jich stojí, v rynku předčí nátisk a křivda, jest nepravost i v ulicích, hned nevychází nikdy z nich / ošemetnost a chytrost každá.

7. Dokazujet též zlovolnosti / ten, jenž jest původ mých těžkostí, neb

byť mi kdo zjevně utrhal, věděl bych se čím spravit, by mi zlostně chtěl škoditi, takového bych se vystříhal.

8. Ale ty rovný mně člověče, povstals proti mně, byv můj vůdce, jehož jsem vždy při sobě míval, ničehož před ním netajil, o všechno s ním se i radil, až i k Boží službě chodíval.

9. O by je v náhle smrt připadla, i za živa do pekla vtrhla, neb v obydlích z nich všelikého / nešlechtnost jen přebývá, má duše pak Boha vzývá, onť mne zbaví sám všeho zlého.

10. U večer, ráno, o poledni / modliti se chci v ponížení, až mne vyslyší Bůh s výsosti, a duši mou sám vykoupí / z války mnohých, jenž mne rmoutí, a postaví již v bezpečnosti.

11. Bůh, jehož moc na věky trvá, onť naplní mé prosby slova, oněm pak podle zasloužení / mzdou žalostnou chce

platiti, neb Bohu nechtíc věřiti / radče stojí v svém zatvrzení.

12. Jako zlostník ten več se nedal, by pokojným zlé všechno jednal, ruše svazek přátelství ctného? Ač slova mluví ochotná / víc než i máslo pochotná, vraždou však páchne srdce jeho.

13. Řeč jeho měkká jest a tichá / jako olej, však velmi lichá, co břitký meč na obě straně / pronikuje hlubokosti, kohož raní, hned v rychlosti / sprovazuje až k smrti bráně.

14. Má duše, na to však nic nedbej, Pánu těžkosti své poroučej, on tě bude opatrovati, nýbrž ve všech tvých zármutcích, tak abys nezhybnula v nich, sám tě milostně zdržovati.

15. Ony pak do jámy žalosti / smeceš, Bože, pro jejich zlosti, neb napoly dnův věku svého / neskonají bezbožníci, po vraždě a lsti dychtící; jáť, Bože, doufám v tě samého.

Žalm 56.

Ó Bo-že můj, pro své smi-lo-vá-ní / viz
to-ho zlost-ní-ka zlá je-dná-ní, jak
vždy hle-dá mé du-še k se-žrá-ní, boj ve-da
dne ka-ždé - ho; s ním brž mno-zí té-hož ú-
my-sla zlé - ho / u - si - lu - jí mne sehl-ti-
ti bíd - né - ho. Já však, Pa-ne, strach ča-su
vše-li-ké - ho / pře-máhám na-dě - jí.

2. Neb Boží pravdu lidských hrůz se nestra-
nejvíc zvyšují, sliby je- chuji, bychť měl v ně
jími se potěšuji, pročez i vběhnouti; ač mne hledí

vždy v slovích podtrhnouti, a což jest nejhoršího, naleznouti, jak by to též na mne mohli shrnouti, přístupu hledají.

3. Protoť se též tajně shledávají, proti mně lstivé rady skládají, na duši mou vždy stále číhají/s náramnou ukrutností; v to doufajíc v té své nešlechetnosti, že před pomstou tvou stojí v bezpečnosti, ty, Bože, však je vždycky v své přísnosti / v rozptýlení vydáš.

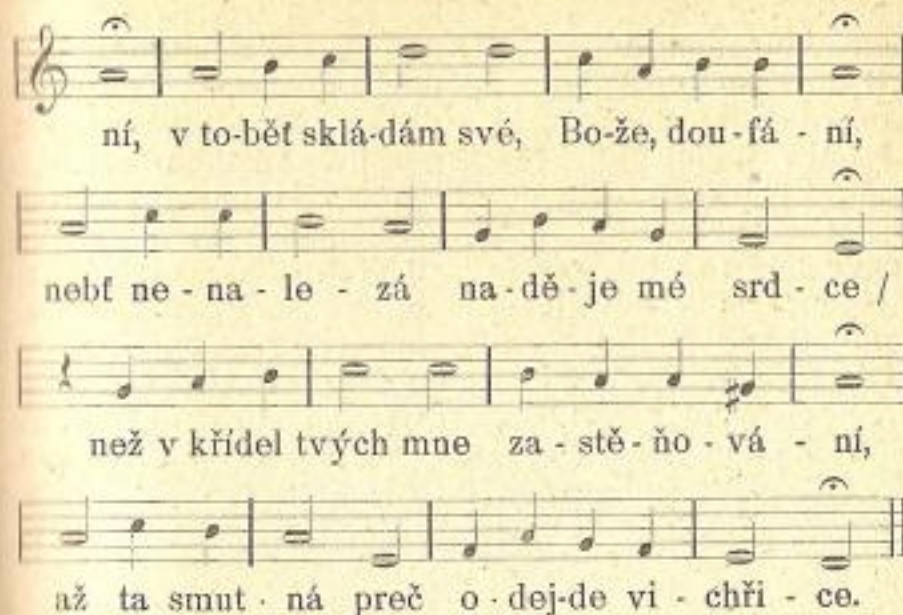
4. Ty utíkáni má sám počítáš, i slzy mé v láhvi svou sbíráš, nýbrž v knihách svých i zapsané máš / má všecka kvaltování; a protož v den mého k tobě volání, tebe maje při sobě

bez přestání, svých protivníkův pryč nazpět zahánání / radostně uhlédám.

5. Nebť slovo mám Božské velebnosti, v tom Boha ctím i v čas své úzkosti; v tom já ho chci i do své sešlosti / stále oslavovati. Pročež když v Pánu budu vždy doufati, žádných lidských hrůz nebudu se báti / jsa jimi i soužen, budu však státi / věrně bez vrtkosti.

6. Ó Bože, slíbil jsem tvé milosti / dáti obět chvály s ochotností, ať tu přináším, neb z smrti strastí / ráčil jsi mne vyvésti; zbaviv brž pádu, bych ho mohl prost býti, propůjčuješ v světle živých bytí mítí, a tak cestou přímou k tobě vždy jíti / do věčné radosti.

Žalm 57.

2. Jáť k Nejvyššímu budu volati, byť milost svou se mnou chtěl konati, onť mi s nebe sám pošle posla svého, kterýž mne můž mocně zachovati / od záhubce shltiti mne chtivého.

3. Bůh nejsilnější, zač se modlím, svou mi pomoc pošle, jistě to vím, předejdeť mne jeho milosrdenství, pročež nepřítel nic se nebojím, půjde za mnou též jeho pravdy množství.

4. Ač duše má lvy jest

otočena, houfy pálicích vůkol soužena, zuby jako šíp a kopí majících, jichž jazyk jako meč a zbroj jemná, svým sočením zkázy mé hledajících.

5. Ty však, Bože, rač se vyvýšiti, ať každý můž slávu tvou spatřiti, nebť jsou roztáhli tenata nohám mým, chtějí duši mou lstivě potlačiti, tak že jist nejsem krokem svým nižádným.

6. Nadto jsou mi jámu vykopali, byť vždy jistý

pád můj uhlédali, ale z Božího mne opatrování / sami do ní se s hřmotem dostali / hodně pro hří-
chů svých provozování.

7. Čímž se mé srdce rozveselilo / a k tomu zvlá-
ště i nastrojilo, můj Bože, z hojné tvé dobrotivosti, již teď v nově i nyní uži-
lo, bych žalmy zpíval ke cti tvé milosti.

8. Ej, nuž vzejdiž zvuk jazyka mého, loutny, har-

fy i hlasu každého, zvláště pak když ráno v svítání povstávám; i u prostřed národu každého / dej, Pane, ať tě slavím a vy-
znávám.

9. Nebť až k nebi tvé milosrdenství, až k obla-
kům tvé pravdy přemnož-
ství, ó Bože, zjeviž se jen dokonale, všickni vidouce slávu tvého panství, ať tě znají v ní i cti svého krále.

Žalm 58.

Vy, jenž se za soud - ce dr - ží - te, o-

znamte mi v u - přímno - sti, tak-li po - dle spra-

vedl - no - sti, jakž na vás pří - slu - ší, sou - dí - te?

Zná - te - li to, jsouc zvý - še - ni, že

však i vy jste smr - tel - ní.

2. Nepravost brž radče skládáte / a pod barvou spravedlnosti / vůbec ji i s ukrutností / za právo vždy vypovídáte, jakž činí všickni bezbožní, Bo-
ha z přirození prázdní;

3. Tím na sebe to zje-
vující, že rádi lež mlu-
vívají, neb jeď lýtý v sobě mají, ježž sobě i chutnají více, než radu k pozbyti jeho, neslyšít tu nižádného.

4. Jako ten zvyk má vřítenice, když se na ni klatba dává, že hned uši své zacpává, by ne-
slyšela zaklínače, ní kou-
zelníka kterého, v čářích jakkoli zběhlého.

5. Ale s nimi sám ty zacházej / a ty zuby jich proklaté / z jejich tlamy nostydaté, ó Bože, mocí svou vyražej, vyražej lvům těm zuby jich, ať nezžirají nevinných.

6. Nech ať přijdou tak

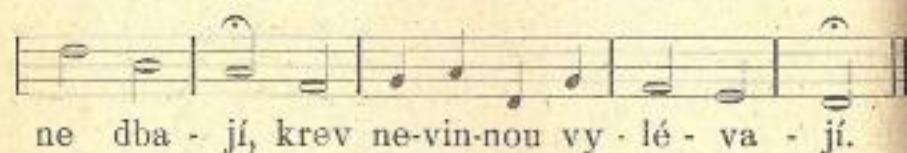
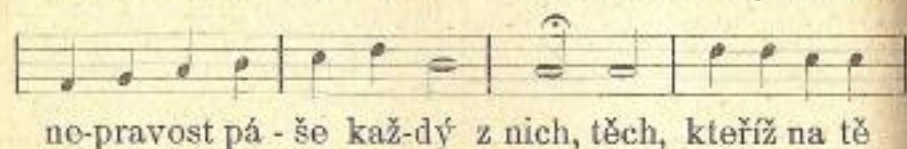
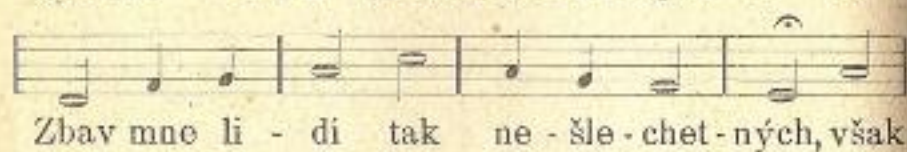
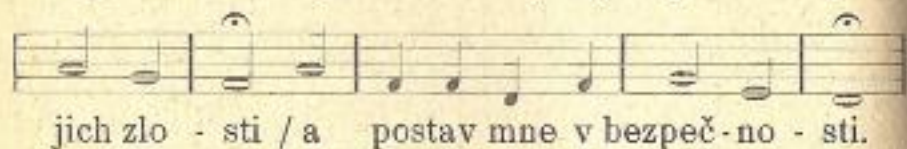
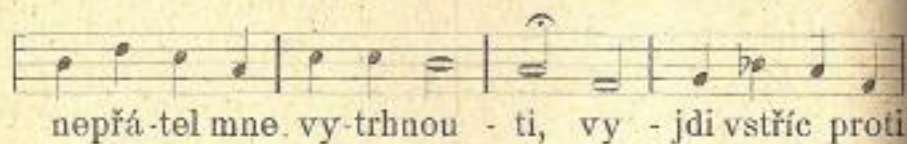
k rozplynutí, jako voda převrácená / a co střela, jsouc zlomena, jenž na zem musí upadnouti, a jako hlemejžd na slunci, ať zmizí od tvé moci.

7. Což se s nedochůd-
četem děje, když se rodí i mře spolu, tak oni ať jdou do hrobu; jako trn než v bodlák vyspěje, jenž bývá za mladu spá-
len, tak plod jich ať jest též zkažen.

8. Pročež pobožní to vidouce, budou se vždy radovati, hodně i utvrzo-
vati, výstrahu z těch so-
bě berouce, byť se zlosti vystříhali, v bázni Boží prospívali.

9. Všickni budou brž to svědčiti, že mnohý zisk pobožnosti, i mnohá po-
msta za zlosti; a že Bůh to vše ráčí míti / v spra-
vedlivém svém řízení / všech věků bez oblevení.

Žalm 59.

2. Nebo aj, duše mé lákají, proti mně vzteklo se sbírají / nejmocnější mně k škození, bez mého však provinění; bez vše - líké mé nepravosti / bouří se a strojí s pilností, pro -

tož se probud a povstaň, ó Pane, viz a mne zastaň.

3. Sám, Bože silný Izra - elský / procit, navštěv národy všechny / v přísné té své spravedlnosti / pro jejich nekajícnosti, aniž

v zlosti tak neustupných / smilovávej se nad kterým z nich, an co psi i v čas večerní / svých povah zlých jsou vždy pilní.

4. Po městě zlobí se běhají / a o vraždě jen rozmlouvají, i to smějíc vynášeti: Zdaž jest, kdo by mohl slyšeti? Ty, Pa - ne, však jim se posmíváš, jich vzteklost za nic před sebou máš, byť se pak všickni snesli, hanbu všickni by odnesli.

5. A protož znaje, že jich síla / v tvé moci jest a vždycky byla, v tobě samém se vždy těším, nebs ty pevný hrad můj, to vím; tu mne postavíš v bezpečnosti, předchá - zeje mne svou milostí, a pomstu, již hodně žá - dám / svým vrahům že dáš, uhlédám.

6. Avšak jich v náhle hned nemorduj, byť mohl rozvažovati lid můj / tvou příslost nad bezbožný - mi, ale zmítej sem tam jimi; rozptyl je do všech končin světa, ochránce našeho života, jsouť toho

všelijak hodni, pýchy a zpourey jsouc plni.

7. Hojněť jsou všem lidem v tom známi, mlu - víc jen lež, lest a rouhá - ní, ó by, jakž ji dovrši - li, v pýše své zjímání byli; a ty by je v své prchlivosti / vyvrátil, zka - zil pro jich zlosti, ažby z počtu tak mnohého / nezůstalo nižádného.

8. Odkudžby mohl vše - cken svět znáti, přísluš - nou tobě tu čest dáti, že ty, Bůh Jákobův, zřejmě / vládneš i do končin ze - mě; sic budou co psi vždy štěkati, po městě sem i tam tůkati, i u ve - čer majíc péči, bych ne - znikl jejich léci;

9. Byť měli i chleba že - brati, neb hladoviti jsouc ustáti, mého bezhrdlí lákajíc, přes celou noc i stráž držíc. Já pak o tvé všemohoucnosti / zpívaje, vzdámť chválu s vděčností, hned z jitra tě oslavuje, lásku k sobě tvou zvyšuje.

10. Nebs ty, Bože, mé útočiště, v zlý čas mé

spasení přejisté; protož
tobě já své síle / žalmy
zpívati chci mile, ty jsi
můj hrad, má pevná ská-
la / k mé schráně hotová
a stálá, tvých k sobě mi-
losrdenství / počtu nevím
pro jich množství.

Žalm 60.

Jenž jsi nás dal v roz - ptý - le - ní / své-
ho hně - vu v za - pá - le - ní, rač se, Bo - že, od-
hli - vi - ti, k nám se za - se na - vrá - ti - ti.
Tys po - hnul ze - mí pře - hro - zně / spojž ji a
a roztrhls ji pře - ža - lost - ně;
u - zdrav je - jí rá - ny, nebť se chvě - je na
vše - cky stra - ny.

2. Tvrděs s lidem svým
nakládal, nápojs mu opoj-
ný dával, jímž jsa velice
obtěžen, byl soudu zdra-
vého zbaven; ale nyní
z své milosti / těm, jenž
tě ctí s ochotností, dal
jsi korouhev vyzdvihnou-
ti, na sliby své v tom
spolehnouti.

3. Ó dejž, ať jsou mili
tvoji / před svými zhoupci
v pokoji, tvá pravice jich
ochraňuj, k mé prosbě
se vždy nakloňuj. Ač co
chci víc? Z své svatyně /
Bůh se ozval k nám mi-
lostně; aj, toť jest základ
mé radosti, mých trium-
fův bez pochybnosti.

4. Nebť mi propůjčí Bůh
toho, bych z nepřátel
svých každého / přemo-
ha, krajin na množství /
rozšířil již své králov-
ství. Aj, jižť sobě já oso-
bím / Sicheu i s jeho
poplužím, i údolí Suchot
nenechám, to k dědictví
svému též přidám.

5. Můj jest Galád, můj
Mamasse, Efraim, ten
v každém čase / bude nej-
větší má síla / v správě

válečného díla; Juda krá-
lovství k stvrzení, v řád
dobrý ho uvedení, bude
jiné osvěcovati, soudy a
práva vydávati.

6. Aniž koho z cizích
ztratím, k službám niž-
ším je obrátím; Moábovo
povolání / bude noh mých
k umývání. i Edom se
též postaví / k vytírání
mé obuvi, i Filistinských
chci nechati, jestli mi se
chtí však poddati.

7. Ale do měst těch i
jiných / kdo mne uvede
přepevných? Kdo jest,
ježto mne sprovedí / do
země, v níž Edom bydlí?
Kdo jiný, než ty, Bože,
sám, ač jsi dříve odpíral
nám, tak že jsi i s voj-
sky našimi / nevycházeje,
zhrdal jimi.

8. Ó přispěj nám k spo-
možení / již po tak dlou-
hém soužení; neb v lidské
moci naděje / tak jako
květ se rozvěje. V Bohu
my samém doufajíc, pů-
jdeme svým nepřátelům
vstříc; onť pošlapá vše-
cky před námi, žádný
se mu z nich neobrání.

Žalm 61.

Ó Bože, slyš mé vo - lá - ní, má vzdychá -
ní, kte - ráž k to - bě od - sy - lám; jáť z kon -
čin země da - le - kých / v úz - ko - stoch svých / sr -
deč - ně k to - bě vo - lám.

2. Sám nemohu tam při -
jít, rač mne vzít / na
skálu bezpečnosti; však
vždy býval útočiště / mé
přejisté / před mých škůd -
ců všech zlostí.

3. Doufám, že do stánku
tvého / rozkošného / tudíž
se zas navrátím; tu
v skrýši zastření tvého /
bytu svého / nikdy již
víc neztratím.

4. Nebs mne ráčil vy -
slyšet, mně splnit, čehož
jsem koli žádal; k tomu

těch, jenž živi stále / k tvé
cti chvále, v mou správu,
dědictví dal.

5. Nad to ke dnům zvo -
lenému / králi svému / vím
dnů že přidáš hojných;
tak aby jeho života / dlou -
há léta / dosáhla časů
věčných.

6. I budeť ta jeho správa,
trůn a sláva, před tebou
věčně státi; jen soud a
milosrdenství / tím ať se
stkví, rač mu za strážné
dát.

7. Tuť já zbaven jsa / i sliby z dluhu svého /
těžkostí, tvé milosti / chci dne každého / tobě vypl -
zvučně vždy zpívati; tu ňovati.

Žalm 62.

Nápěv žalmu 24.

Má duše vždy Boha
vzývá, v něm samém i
odpočívá, onť jest původ
spasení mého, on hrad
můj, on mé zvýšení, on
mne v čas mého soužení /
chrání od pádu škodli -
vého.

2. Dokudž vy tedy blá -
zníte, že zkázy ctných
vždy hledíte, jak byste
je zhubili v náhle, jsouc
jako zeď roztržená, aneb
stěna navážená, byť zbila
mnohé nenadále.

3. Tam, jen snažnost
těch směřuje, by, kohož
Bůh vyvyšuje, oni jej tla -
čili vždy snažně; ač ústy
tvárně se mají, slibných
řečí podávají, svým srd -
cem klnou však nevážně.

4. Má duše, ty se však
neboj, v svém Bohu se
těš a pokoj, na němž já
cele odpočívám, onť jest

hrad můj, on ochránce,
bych ani neklesl, strážce,
zvláště když jaký nepokoj
mívám.

5. Bůhť jest pevné mé
důfání, sláva, skála i
spasení, protož v něm
všickni též doufejte, těž -
kost každou svého srdce /
před samým vylévající;
onť jest všech nás útě -
cha, znejte.

6. Ale marnost lidé vši -
ckni, až i ti slavní a mo -
cní, tak že, jestli je kdo
i zváží, cozkoli muž se
najít, lehkou že věci
má slouti, lehčejší oni se
ukáží.

7. Pročež k lidem neb
nátisku, k falši neb mrz -
kému zisku / svou myslí
se nenakloňujte, i k jiné
žádné marnosti, i statku
máte-li dosti, srdce k ně -
mu nepřipojujte.

8. Radče to mějte na péči, což Bůh slova svého řečí / i skutky svědčí ustavičně, že Boží moci na množství / a jeho milosrdenství / každý se zakládá bezpečně.

9. Toho obého všech

věků / ač zůstává hojnost svědků, však se v tom zjeví dokonale, kdyžto dobrému i zlému / dá mzdu příslušnou každému, na čemž všickni přestanou stále.

Žalm 63.

Nápěv žalmu 17.

Ó Bože, ty jsi můj Bůh sám, vstáváje ráno dne každého, své duši rozvlažení tvého / u tebe pokorně hledám. Tělo mé též sklíčeno nouzí / zde v zemi této ziznivě, kdež není vody lásky tvé, umdlévaje po tobě touží.

2. Tak abych mohl tvé milosti / zase do stánku chodívati, slávu a čest tvou spatřovati, jako i jinde s vděčností. Nebo tvé jest milosrdenství / i nad život mně milejší, za něž s myslí ochotnější / vzdával bych tobě chvály množství.

3. Tuť bych tě chtěl zvyšovati, pokudžkoli bych

živ zůstával, aniž bych rukou svých přestával / v jménu tvém pozdvihovati. Tu jako krměmi tučnými / sytila by se má duše, zvláštní majíc v tom rozkoše, tě slaviti zpěvy zvučnými.

4. Nyní pak ač toho nemám, však to konám, což mi možného, i v čas noční bdění každého / s tebou v mysli se obírám. Nebs býval vždycky můj ochránce, což v dobré paměti maje, v stínu křídel tvých doufaje, pléši i v čas této vichřice.

5. Tobot se jistě samého / má duše tak silně chopila, že pro kohož by

ustoupila, na světě není žádného. Ty též péči o mne věrnou máš, anobř i zemdlého / i služeb tvých vzdáleného / pravici svou stále podpíráš.

6. Pročež se klamají zřejmě / ti, jenž duši mou chtějí zkaziti, v náhleť sami musejí vjiti / do propastí hrozných země, ostrostí meče jsouc stínání, z strany těl svých

za potravu / k sežrání šelmám a ptactvu / budou bez pohřbu zanecháni.

7. Král se pak bude těšiti / z vítězství toho tak divného, právě ctící též Boha svého / každý se s ním veseliti, když oněch od samého Pána, jenž se k němu tvárně mají, v pravdě mu se však rouhají, lživá ústa budou zapána.

Žalm 64.

Nápěv žalmu 5

Slyš mne, Bože, v mém naříkání, a před brůzou nepřítele / chraň mého života cele, buď proti jeho se vztěkání / mé spomáhání.

2. Sám mne rač skryti svou moudrostí, před úklady těch lidí zlých, proti mně vztekly sročených, těch, kteříž páší nepravosti/snestydatosti.

3. Nebt jsou jazyk svůj naostřili / tak jako k vraždě ostrý meč; a jako střelu hořkou řeč, kte-

roužby k hrdlu přikročili, tak naměřili.

4. Stříletí chtějí v své skryši sedí, náhle v tom na upřímného / vystřelují z luku svého, aniž se Boha aneb lidí / za to co stydí.

5. Nýbrž navyklost v zlém majíce, víc se v něm i utvrzují, svá osídla roztahují, zdaž je kdo vidí, říkajíce / z lehkého srdce.

6. Zvláštní pilnost jest z nich každého / lsti, chy-

trosti se chytati, rad bezbožných užívati, tuť jsou vtipu z cvičení svého / velmi ostrého.

7. Však nenadále ode Pána / prudkou střelou postřeleni, všickni budou poraženi, tak že za hroznou jejich rána / bude seznána.

8. Sám jejich jazyk je obrátí / k tomu žalostnému pádu, a tuť každý z jich příkladu / bude sobě výstrahy bráti, týchž pomst se báti.

9. Všickni lidé to brž vidouce, bázně budou nabývati, moc Boží ohlašovati, dílu jeho vždy se divíce, je velebíce.

10. Spravedlivý ovšem v doufání / bude se k Bohu tvrditi, hojněji v něm i těšiti, vida všech zlých usilování / zlé dokonání.

11. I jiní srdce upřímného, jichž naděje v Bohu pevná vidouc, že není daremná, budou Boha též ctíti z toho / času každého.

Žalm 65.

Na Si - o - nu tvé Bo - že slu - žby / rád -
Tam o - bě - ti, též i své sli - by / vši -

ně se ko - na - jí. Tam také i mo - dli - tby
ckni do - ná - še - jí.

na - še / rá - číš vy - slýcha - ti, tam k to - bě

všech ná - ro - dů ři - še / bu - de po - spícha - ti.

2. Ač pak našich hříchů pro množství / známe svou nehodnost, však ty pro své milosrdenství / tam smýváš jich mrzkost. Pročež kdož od tebe samého / tam jest uvedený, byť bydlil v síncích stánku tvého, jest blaho-slavený.

3. Tuť darů hojných z domu tvého / všickni nabýváme. Tu i dobrým z chrámu svatého / syceni býváme. Odkudž i hrůzy své vysíláš / nepřítel k zděšení, k nám se milostivě ozýváš / pro naše spásení.

4. Protož všudy ve všech krajinách / všickni v tě doufají, i v dalekých zámořských stranách / na tě pozor mají. Než tvou hroznou všemohoucností / všech hor tíž a váha, jaks je stvořil, vždy v své stálosti / tak podnes zůstává.

5. Ty vln mořských

zvuk a slévání / návěstím skrocuješ, ty národů k bouřkám vyvstání / kdy chceš spokojuješ; tak že na světa širokosti / všickni, jenž bydlejí, zázraků tvých těch přítomnosti / báti se musejí.

6. Skrz to lidé hojnost majíce / vděčného pokoje, volně mohou se neděsíce / bouřek a rozbroje, práce své zítřka začínají / snažení při nich býti / a s plésáním jich odbývají / večer pokoj míti.

7. Ty, Pane, hojným požehnáním / zemi navštěvuješ; vyprahlou štědrým svlažováním / k tomu nastrojuješ, aby i obilé k živnosti / i jiné úrody / lidem vydávala v hojnosti / i všem tvorům všudy.

8. Brázdy role časné napájíš / až i do sytosti, příhodnými hrudy rozrážíš / dešťky s výsosti. Tak seménka v ní pada-

jící / byt se vkořeniti / a požehnání tvého mocí / svůj zruš mohla míti.

9. Tvých darů nesčíslnou štědrostí / každý rok oplývá, jakožto korunou vzácností, tak ozdoben bývá. Neb kudyž se přenáší sláva / tvé Božské milosti, v tvých šlepečích hojnost zůstává / rozkošné tučnosti.

10. Tvých dobrodiní používají / i hrozné pustiny,

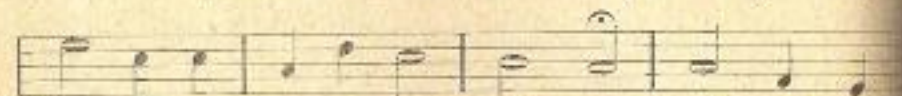
tak že i pahrbci plésají / vůkol na vše strany. Z tvé štědrosti se též prochází / dobytek po polích, spanilé obilíčko vzechází / v příhodných údolích.

11. Všecko sumou tvých darování / milostných užívá, tobě na čest odtud k zpívání / ponoukáno bývá. Když jen půjčuješ toho dvěho, pokoje a síly, všecko vedle způsobu svého / ctí tebe a chválí.

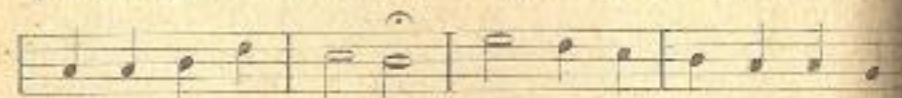
Žalm 66.

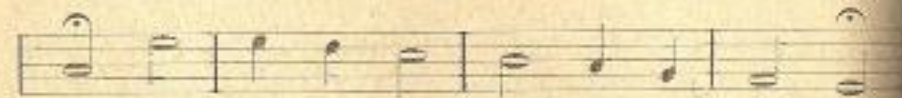
Vši-ckni li - dé Bo - hu plé - sej - te,

jmé - no je - ho ve - le - bí - ce, k slá - vě je -

ho žal - my zpí - vej - te, čest je - ho roz - ši - řu - jí -

ce. Rce - to Bo - hu: Jak jsi pře - hroz - ný /

ve všem, co rá - číš dě - la - ti, ne - přá - te -

lé to - bě od - por - ní / pro tvo - u sí - lu budou lhá - ti.

2. Před tvou důstojnou velebností / všickni se lidé sklánějí; tvého jména ku poctivosti / chvály a žalmy zpívají. Pojďte a vizte skutky Páně, sloužit vám na ně mysliti, v nichž hroznou správu svou náramně / zřejmě lidem chtěl zjevit.

3. Onť moře ráčil vysušiti / i řeku divnou mocí svou, byt tudy lid jeho mohl jíti / s potěšením suchou nohou; jehoť jest věčné panování / nad všeho světa národy, zpouře pyšných sám mocně brání, na všecko vždy hledě všudy.

4. Tenť jest Bůh náš, protož s vděčností / zvykajte Boha našeho; snažte se, ať všechněm k známosti / přijde čest a sláva

jeho. Neb on mocně od zahynutí / sám duši naši zachoval, nýbrž škodnému poklesnutí / ani noh našich nevydal.

5. Jestližeš pak jaká kdy vzkládal, ó Bože, na nás soužení, k průbě jsi nás co zlato dával, to vše k našemu zlepšení. Bylíť jsme nejednou vydáni / v ruce nepřátel zlobivých, i řetězy od nich svázání / velmi krutě na bedrách svých.

6. Mělť jsme nad hlavami svými / jezdců, jako velbloud mívá, skrz vodu i oheň mnohými / ranami, kterýž hnán bývá. Ale ty plný jsa milosti, vyprostiv nás z toho všeho, teď jsi nás již přivedl k hojnosti / rozvážení rozkošného.

7. Protož vejdu do tvého chrámu, svých nesa hojnost obětí; tam tobě, laskavému Pánu / své sliby též chci plniti, ty kteréž jsem vyřkl rty svými, když jsem byl v těžkém soužení, žeť zdvihnu s zápaly tučnými / oblak vonného kadění.

8. Nechcít tu při tom pominouti / tvých mně stalých dobrodiní; rozkáži všechněm se sběhnouti, díím: Aj všickni vy pobožní, vizte, co jest mi Bůh dobrého / ráčil hojně uděliti, mou duši zprostitv všeho zlého / svrchovaně potěšiti.

Žalm 67.

Nápěv žalmu 33.

Ó Pane, smiluj se nad námi, své lásky štědře uděl nám; svým světlem zůstávej vždy s námi, každou při nás tmu rozptyl sám; byť to každý znáti / mohl, tobě čest dáti, žeš obránce náš, že

9. Když jsem ho vzýval s důvěrností, hned se mi ráčil ozvati; pročez i já s zvláštní vděčností / chvály mu vždy chci zpívati. Ač kdybych byl v mém srdci svázán / jakou hřícha ohyzdnosti, jistě žeť by byl uši své Pán / odvrátil od mých žádostí.

10. Ale k hlasu mého volání / svých uší naklonil mile, mou prosbu, spatřiv má vzdychání, naplnil ihned té chvíle. Požehnaný Bůh, že nezahlal / od sebe mých proseb množství / a že ani svého neodjal / ode mne milosrdenství.

se i k cizímu / národu každému / v lásce podáváš.

2. Ó dejž, by tě oslavovali / všech všudy lidé stavové, splésáním k tobě pospíchali / i pohanští národové. Neb tvůj soud a

áva / nikdy neustává / své upřímnosti; tvéť panování / bez uchýlení / od spravedlnosti. Ó Bože! jména tvého / dejž ať jsou všechny země hojnosti; i země hojnost

ať vydává / potrav i každé zrostliny. Požehnání svého uděl nám hojného, Pane Bože náš; všecken svět tvé bázně / ať ostříhá snažně, králi věčný náš!

Žalm 68.

Nápěv žalmu 33.

Ó Bože, račiž povstati, svou sílu ukázati, hned proti protivníci / hrozně tebe uleknou, sem tam různě poběhnou / proti těm čelici. Všickni v mém složení / v náhle budou požehnání, jako dým zahanbívá, všickni zahynou před Bohem, jako horstí před ohněm / vosk rychle se rozplývá.

Tu spravedliví, anebo / klesnou jejich nepřítelové, budou spolu plésti, před Bohem svým veselí, vespolek se potěšují, jedni k druhým řeknou: Ej, žalmy Bohu zpívejte, jméno jeho vyvyšujte / s nejvyšší uctívostí, jenž posavad po pu-

stinách / bydlel v zvetšlých kortynách, Bůh slávy a věčnosti.

3. V místo jisté již zřetelně / bere se do své svatyně / s námi tu k přebývání. Všickni se z něho radujte, otcem sirotek jej znejte, onť i vdov mocně chrání; onť i těm, jenž jsou neplodni / hojnost udílí rodiny / i v národ je vzdělává, on vězně vazby zprošťuje, zpurňých pak všech se zhošťuje, v bídách jich zanechává.

4. Kdyžs, Bože, lid svůj předcházel, do jich vlasti jej provázel / přes poušť hrozných těžkostí, země se pohybovala, nebesa se

rozplývala / od slávy tvé jasnosti; i hora Sinai náramně / trásla se před tváří Páně, Boha Izraelského. Ty jsi ten Bůh všemohoucí, štědře deštěm skropující / podíl dědictví svého:

5. Byť se tak obnovovalo, zástupům tvým vydávalo / potravu do sytosti; tuť oni odpočívají, hojná opatření mají, ó Bože, z tvé štědrosti. Protož z tvých všech dobrodiní / i nepřítel zapuzení / díky tobě činíce, i panny triumf zpívaly, v houfích velikých plésaly, společně takto řkouce:

6. Aj, s hanbou mocní králové / i všickni jich zástupové / musili utíkati, takže i mdlí a nezbrojní, k hlídání doma nechání, mohli kořisti bráti. Posavad, ó Izraeli, potupy, hanby, nevolí / velmi mnoho jsi míval; čímž jsi byl tak zohavený, všecken v sazích uválený, jako bys v peci líhal.

7. Již se pak stkvíš mnohem více, i nad kří-

dla holubice / k stěm lidem je rozdal / z své miloty přehojné. Aj, již zkaziv všecko zpurné, s námi, znaje tě věrné, svou milostí slavá; budiž mu z toho zásluhy, že tak hojného dělení / každý den nám vydává. Nebť jest Bůh věčný a věčný, sám spás dostatečný, kdož v tebe doufá, každého / sám tě vyvoditi / z úzkostech, až i z smrti, záškodní toho.

8. Tu ač jsou hory vysoké, Bázan i jiné vlny / s pahrbky rozkořmi, ješto až k nebi sahají, všecky slavnou pověst mají / i s užitky mnohými; ne v těchť sobě Páně bil, ale samu tuto zvolal, k svému tu přebývání. Hospodin chce bydliti námi byt milostný mezi námi, na věky bez přestání.

9. S ním jeho svatí, jelé / v svých tisících vesele / snažně jemu služící, tu Hospodin uprostřed nich, co na svých časův dávných / v své svatyni bydlící. Aj, převysoko vstoupil, přemohl, jal i obloupil všecky sobě odporné, hojné kořisti vzebral.

10. Tvá noha, ó Izraeli, zmordovaných v tu dobu / v krvi byla zmačkána; táž krev z těch všech nepřítel, když každý sem tam kácel,

od psův byla chlemtána. Můj Bože, králi a Pane, jak ty se bral tehdaš slavně / v své svatyni bydlící! Napřed zpěváci v svých houfích, též na nástrojích hudebních / za tebou šli hrající.

13. U prostřed se panny braly, bubnujíc prozpěvovaly, všechněch ponoukajíce, řkouc: Vy pošlíte z Izraele, chvalte Hospodina směle, před všemi těmi jej ctíce. Tu byl též, ač nejmladší z nich, Benjamin u prostřed nich, pánem jsa nad mnohými, tu z Judy, též z Zabulona, knížata i z Neftalima, i jiní více s nimi.

14. Spatřujž to, ó Izraeli, žeť Bůh tvůj udílel síly / všech bojův k vykonání; rciž k němu: Rač to konati, ó Bože, což jsi dělali / sám začal mezi námi, posiluje lidu svého / z chrámu svého důstojného / svými sliby svatými; tam obrať i slavné krále, ať tě ctí věrně a stále / s námi, ctiteli tvými.

15. Těch pak, jenž se

vždy zpínají, v svou zbroj a sílu doufají, srovnání spolu jsouce, té sběři býkův šlených, telcův vytýlých a bujných / nechtěj šanovat více; nýbrž zkaz všecky takové, různic, bojův žádostivé, ať jiní to vidouce, společně k tobě se blíží / a před tvým trůnem se níží, dary s sebou nesouce

16. Tu i knížata Egyptská, též i země Mouřeninská / k Hospodinu pospíší, i jiná světa království, žalmu prozpěvující množství / s svatou zvolených říši, tomu, jehož nad nebesy /

po všecky všech věčasy / mocné jest panovní, jehožto hlas celou mí / pohybuje i vodou, hlas hrozného hřímání

17. Všickni moc jeho tŕijte, a jak ji zjeví, znejte / v ochraně lidu jeho, jaká jest jeho důstojnost, tak že i oblakův sost / přesahá dne každého. Ó jak jsi, Bože, hrozný, v své svatyni důstojný, Bůh silný, veliký, ty že svým síly, mocí / udělíš ve dne v noci, chvály hodný vždycky.

Žalm 69.

Nápěv žalmu 51.

Ó Bože, sám buď mé vyproštění, jako z hrozných vod ze všech mých úzkostí, sic duši mou již zatopí v brzkosti. Nebť vězím v bahně, v kterémž dna není, již mne tuhý proud v sebe pojímá, již jsem ustal od mnohého volání, málo vidím též svý-

ma očima / na tě pro st vždy se ohlédání.

2. Mýcht jest nepřítel, ač bez mé viny, více než na mé hlavě vlasů mých pádu a zkázy mé vždy dajících / bez mé k tobě jim dané příčiny. Nad žádnému ač nic neškodím, však bych platil, py-

mi ukládají, Istivěli pak a bezbožně chodím, znáš, Bože, jakž na mne oni sčítají.

3. O Bože, jenž nesčíslné zástupy / sám vyvodě, máš je v svém spravování, dej ať mající své v tobě doufání, nemají žádné skrz mne potupy; všickni s tebou srdečně spojení, žádný z nich skrz mne ať hanby nemívá, neboť snáším pro tě pohanění, a stud obličej můj vždycky přikrývá.

4. Bratřím vlastním tak jsem jako cizí, i synům matky své za neznámého, protože horlím o čest domu tvého, kterýž tak zpružen, až mne i mrzí; též když neváží těbe zlehčují, že se o to dostatečně ujímám, nad čímž když i s postem hořekuji, za to od nich jen smích a hanbu mívám.

5. Neb když mne v roucho smutku vídají, tu jejich bývám obecné přísloví, i v domích rádnicích o mně lehce mluví, vínem zpílí i v krémách zpívají. Já pak co bych tu činil jiného? Ó Bože, prosby své k tobě

vylévám, vyslyš mne dle slitování svého, na tvých slibích jáť konečně spoléhám.

6. Vyprost mne z bláta těchto úzkostí, aniž dopouštěj mně v nich zahynouti, nýbrž nepřátel dej mi všech zniknouti, tak jako hrozných vod hlubokosti; ať mne ten proud v se nezachvacuje, jenž mi již téměř duši mou vydírá, ani hlubin těch vír sehlčuje, ani nade mnou propast se zavírá.

7. Hospodine, rač se mi ozvati, nebo štědré jest tvé milosrdenství, tvých slitování nevymluvné množství, toho i na mně rač dokázati. Aniž své tváři plné milosti / skryvej ode mne služebníka svého, nebť jsem obklíčen mnohou těžkostí, rychle mne vyslyš velmi souženého.

8. Ó rač se k duši mé přiblížiti / při životu mne tudy k zachování, všech pak nepřátel v hanbě k zanechání / nemeškej, žádám, mne vykoupiti. Ty znáš, jak pyšně mi utrha-

ji, potupou, hanbou mne obtěžujice, znáš i ty vlastně, kdož to dělají, neb to vše páší před tebou stojíce.

9. Ach, jak sevřím jsem hroznou žalostí, jsa zraněný uprostřed srdce svého, zvlášť když z lidí nenalézám žádného, kdožby dokázal ke mně lítostí, promluvě ke mně ochotnou řečí; nýbrž když jsem vždy na to očekával, zastup zlostníkův přehořké žluči / i octa k ústům vztekle mi podával.

10. Ó ať se jim to zas vše odmění, jich pokrm ať jim nástrahou jest k smrti, tu kdež myslí, že pokoj mohou mít, ať se jim to vše naopak mění. Necht se jim i zrak jejich zatmívá, a bedra jich ať jsou zbavena síly, tak každý z nich ať moci pozbývá / k příslušné práci vždy na každou chvíli.

11. Bože, vyli hněv svůj na ně cele / i všecku přisnost obličej svého; přibytkové města jejich každého / ať všickni jsou bez obyvatele. Nebť se pyšně

nad každým zpínají, zvlášť pak nad tím, jehožs prv zbití ráčil, nýbrž s chutí často rozmlouvají, jakby jej zlým každý více omráčil.

12. Dejž, ať vždy z hřícha v hřích ubíhají, tvé pomoci jsouc prázdní i milosti, z knihy živých vymaž je v zuřivosti, s svatými dílu ať nemívají. Já pak nyní bíd nemohu zbýti, vím, že zprostiš mne mých všech kvaltování, i budu jméno tvé velebiti / v přeradostném ke cti tobě zpívání.

13. Toť bude vzácnější tvé milosti, nežli hevádká stáda rozličného, bídni vidouc to, hned z příkladu mého / odtušení nabudou v hojnosti; tu srdce všech Boha hledajících / zase pocítí života nového, neb Pán vyslyší prosby chudých svých, máť i na péči z svých vězňův každého.

14. Chvaltež ho nebe, země i moře, každý i v nich tvor; on chce vzdělávati, Sion i města Judská, je chovati / v bezpečnosti od-

každého hoře; byť tu pokojné jeho ctitelé / též i jich símě mělo přebývání,

i všickni Pána milovní cele / tu radost věčnou mají bez přestání.

Žalm 70.

Nápěv žalmu 17.

Bože, přispěj mi k pomoci, na tebe jáť vždy očekávám, dejž, ať rychle tvou pomoc seznám / proti nepřátel svých moci. Všickni mé duše lákající, ó dejž, ať jsou zahanbeni, v náhle nazpět obrácení / v neštěstí mém se kochající.

2. Ó rač to mocně konati, ti, kteříž hanby mé hledají, na mne: ha há! povolávají, ať sami hanbou se zvrátí. Ti pak,

radujice se stále, kteříž na tě vždy čekají, tvého spasení žádají, ať povstanou k tvé cti a chvále.

3. Řkouc: Budiž tvé velebnosti, ó Bože, věčná čest i chvála, že jsa věrných svých port i skála, zprošťuješ je všech těžkostí. Z přehrozných bíd a kvaltování / vysvoboď i mne Bože sám, však můj Spasitel též i Pán, ó učiň to bez prodlévání.

Žalm 71.

Nápěv žalmu 31.

U věčném, Pane, zahanbení, neboť v tebe doufám, dejž, ať nezůstávám; z milosti své, již počtu není, vyslyše mne

bídného, vyproš ze všeho zlého.

2. Ty sám rač mou pevností býti, k níž bych se utíkal, tu svou bez-

pečnost znal; však se v tom ráčil zamluviti, že sám budeš má skála / k ochraně mé vždy stálá.

3. Zbav mne ruky nešlechtníka, jenž mne vždy kaziti / hledá i shladiti, vyprost mne z ruky násilníka, jáť hned od své mladosti / doufám tvé volebnosti.

4. Nebs ty mne i v matce mé, to znám, hned jakž jsem se počal, vlastně v svou péči vzal, odtud i na svět vyvedls mne sám; protož k tvé cti a chvále / i toť já hlásám stále.

5. Teď pak i slavným jsa v mrzkosti, avšak bez přestání / mám v tobě doufání, žeť mi to dáš, bych bez žalosti / ostatek dnův svých trávil, tě ve-sele vždy chválil.

6. Jen mne i v věku mé starosti / nerač zamítati, v bídách mnou zhrdati, raději v mé síly sešlosti / své moci mně a síly / udílej v každou chvíli.

7. Neboť se moji nepřátelé / proti mně sbíhají, vraždu v myslí mají,

střehouce na mou duši směle, rad lstivých následují, k nim se i zavazují:

8. Řkouc: Zhostilť se ho Bůh, chyťtež jej, jindeť mu zproštění / v zádném z lidí není. Ty, Bože, však přec neodcházej, buď při mně svou pomocí / ve dne také i v noci.

9. Dejž ať jsou moji protivníci / sami zahanbeni, potupou shrbeni, ať sami zhynou mně škodící, já pak jsa v bezpečnosti, chválu vzdám tvé milosti.

10. Tuť začnu vesele zpívati / s velikou vděčností / o tvé spravedlnosti, svými ústy chci zvyšovati / v každý čas tvé spasení, ať jeho počtu není.

11. Tuť budu i tvou všemohoucnost, Pane, zpytovat, ji rozhlášovati, tož i slibův tvých pravdomluvnost, žeš v nich věrný každému / v tebe doufajícímu.

12. Nebs mne tomu od mé mladosti, což jsem

vždy činíval, hojně vyučoval; i nyní v mé věku sešlosti / ovšem mne nepouštěj, nýbrž uč, chraň, zastávej.

13. Až bych ohlásil tvou důstojnost / věku nynějšímu, též i potomnímu: jak, Bože, též i tvá spravedlnost / na vysoko se vznáší / v tvých dívech po vše časy.

14. Kdož tedy bude se chlubit, že tobě jest rovný, ó Bože velebný? Ty ať jsi dal mi okusiti / úzkostí přenáramných, k smrti velmi podobných:

15. Zase však tudíž mne obživíš / a jako propastí / zbavíš mne všech strastí, tím svou moc i mou čest

rozšíříš, zprostě mne všeho zlého, potěšíš ztrápeného.

16. Já také budu tě slaviti, zvučně prozpěvuje, tvou pravdu zvyšuje, jíž se mnou ráčil učiniti, ó svatý Izraelský, hodný cti nade všecky.

17. Plésati budou rtové moji, žalmy prozpěvujíc, tě vždy oslavujíc; má duše žeš ji ku pokoji / ráčil zas posloužiti, tě bude velebiti.

18. Můj jazyk bude dne každého / hlásati v stálosti / o tvé spravedlnosti, že hledající pádu mého / sami jsou zahanbeni / podle svých zasloužení.

Žalm 72.

Nápěv žalmu 65.

Právům svým rač, ó Bože, svého / krále vyučiti, v nich i syna z něho poslého / jasně osvětliti, v lůbežné tobě spravedlnosti / byť tvůj lid spravoval, ctných chráně po-

dle příslušnosti, zlosti přetrhoval.

2. Tuť hory, též i pahrbkové / vzácné spravedlnosti / přinesou s sebou i pokoje / nám lidem v hojnosti. Neb on bude

chudých ochránce, pyšných pak nepřítel, soužených sám mocný zastupce, tyranův všech mstitel.

3. Tuť bude pocty Boží hojnost / všudy prokvítati, dokudž měsíc i slunce jasnost / budou vydávati; Bůh také bude dary svými / svět zbohacovati, tu vše jako dešti časnými / bude okřívati.

4. Za dnův toho tak ctného krále / zkvete spravedlivý, stvrzen bude též dokonale / pokoj žádostivý, od moře až k moři druhému / bude panovati národu světa všelikému / sám rozkazovati.

5. K němu i z pustin nejloupější / budou pospíchat, prach noh jeho i nejchytřejší / na zemi lízati; budou i králové zámořští / své dary dávat, všickni od něho i Arabští / léno přijímati.

6. Králem ho svým též budou znáti / i jiní králové, v službu jemu se oddávají / všickni národové; neb chudé bude vy-

slýchati / rychle v jich volání, nátisk trpící retovati jimž pomoci není.

7. V nouzi a bídě tápajícím / bude litošlivý, v strachu hořké smrti stojícím / v pomoci hotový; od lsti a násilí každého / bude jich hájiti; neb sobě draze i špatného / on bude vážiti.

8. V své takové výborné správě / bude dlouhověký, k jehož hojnější cti a slávě / půjde jemu vždycky / v hojnosti zlata Arabského; za něj se modlíti / budou mu všickni z lidu jeho / i dobrořečiti.

9. Tuť bude hojně co v hrst vzíti / v čas žně i v pustinách, ourody tak se budou chvítí / jako cedr na horách, měšťané jeho též přejasně / budou prokvítati, jako byliny země krásně / všudy se množiti.

10. Jméno a čest tohoto krále / má věčně trvati, dokavadž svůj běh slunce stále / bude vždy konati; všickni na světa šírokosti / z něho se těši-

ce, v něm složí vrch věčné radosti, jej oslavujíce.

11. Hospodin Bůh buď hodně chválen, Bůh náš Izraelský, kterýž činí sám na každý den / divné věci všecky; budiž svatě zvelebováno / jméno slávy jeho, v známost i čest

uvozováno / vůkol světa všeho.

12. Ó Bože račiž uslyšeti / tyto prosby naše, z milosti je i naplniti, žádáme tím spíše, bychom majíce ctné vrchnosti / podle srdce tvého, tě ctili s větší ochotností / do skolení svého.

Žalm 73.

Ačť jest Bůh Izra - e - lo - vi / svou mi - lo -

stí vždy ho - to - vý, všechněm, kte - říž srd -

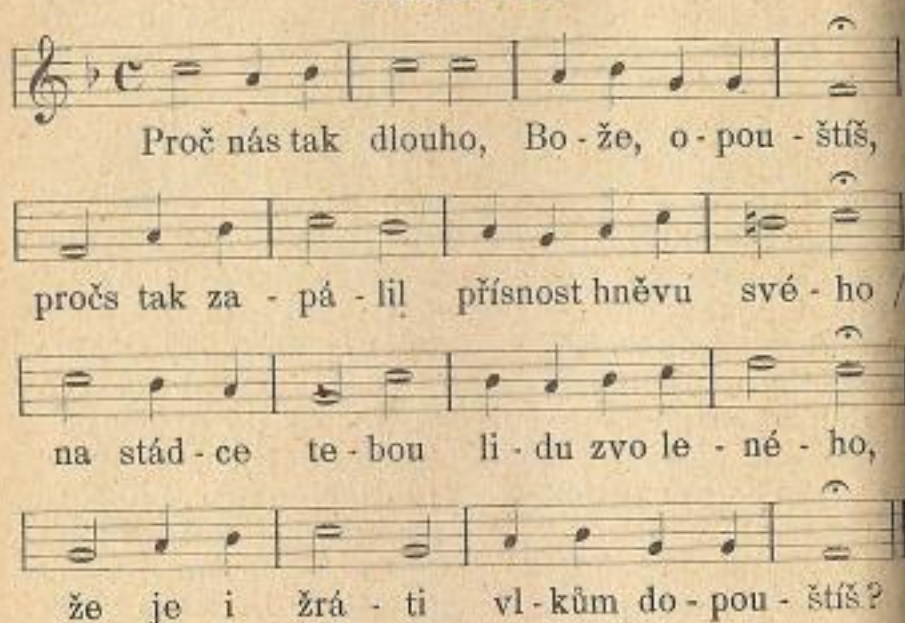
ce či - sté - ho / cho - va - jí ča - su vše - li - ké -

ho, a - však tu bíd - ně no - hy mé / by -

ly se té - měř po - kles - ly / a již sko - ro i

Žalm 74.

2. Buď pamětliv na své shromáždění, jehož jsi z dávna dobyl i vykoupil, viz dědictví své, kteréž zlostník zloupil, horu Sion, na níž tvé bydlení.

3. Ó nemeškej rychle pospíšiti, abys shladil všechny ty bezbožníky, jenž s hroznými své roty pomocníky / usilují tvůj chrám podvrátiti.

4. Neb kdež jsme prv chvály tvé slýchali, slýcháme již hlas řvání

ukrutného, tam znamení již pohanství mrzkého / vystavivše, tvou čest pošlapali;

5. Nešaujíc nic ani stavení / zdávna k tvé slávě krásně vzdělaného, tak jako les roubají vazby jeho / a přivodí všecko na zkažení.

6. Již vztekla též i na jeho řezby / sekery své i palice chápají, krásu jich všecku jimi otloukají / i jiné jakékoli ozdoby.

7. Ach, jižt jsou i oheň založili / v svatyni tvého, Pane, přebývání, jména tvého příbytek v porouhání / uvedše, z gruntu jej vyvrátili.

8. Takť jsou v radách svých pyšně mluvili, řkouce: Vyhubme směle z nich každého, protože všechny stánky Boha živého / již v zemi této ohněm spálili.

9. Jižt lásky tvé žádného znamení, ni koho z svatých prorokův nemáme, aniž ovšem z nás komu jest to známé, jak dlouho státi má to soužení

10. Ach Bože, dokudž vždy chceš slýchat / našich odpůrcův tobě utrhaní? Takliž nepřítel bude bez přestání / tvému se jménu zlostně rouhati?

11. Proč ruku svou tak dlouho zdržuješ / a nepoplěníš těch nešlechtníků? Proč pravici svou nás svých milovníků, vztáhna ji vzhůru, neochraňuješ?

12. Však jsi pak náš král hned od věčnosti, jenžs nás v své správě

milostné vždy míval, načež se i často všecken svět díval, vytrhuje nás ze všech úzkostí.

13. Tys v bezcestí nám cestu ukázal, tak že jsme mohli moře i projíti, hlavy pak drakův ráčils hned potříti, jaks se vodám zas steci rozkázal.

14. Tus potřel též i levianta / ukrutnost přílišnou provádícího, tu všeho vojska tvůj lid honícího / těla k sežrání šelmám vydána.

15. Z skály tvrdé proti přirození / potokové vyšli k rozkazu tvému, přicházely též na odpor k náhlému / i veliké řeky vysušení.

16. Ty když velíš, den se přibližuje, též když velíš zase, i noc přichází, k tvé vůli časem i měsíc vychází, tou se i slunce vždycky spravuje.

17. Tys velmi moudře krajinám země / rozměřil sám jisté meze a cíle / i to, že v rozdílného času chvíle / obcují všickni létu i zimě.

18. To všecko když jest

v tvém spravování, rač, Pane, na to též pamatovati, jak ten nevážený lid smí utrhati, tvému vždy jménu čině rouhání.

19. Ó neračiž smutné vydávati / tak sšelmilým své hrdličky k sežrání, nýbrž svého stádece k obhajování, znaje chudé, sám rač přispívati.

20. Měj v paměti smlouvu své milosti, neboť není svět než stok všeho zlého, každý kout plný neřádu hrozného, předčí všudy faleš s ukrutností.

21. Nedopouštěj býti zahanbený / prv znuzilým svým, když k tobě volají, dejž ať s radostí lásku tvou vždy znají, jméno tvé ctíce v každou hodinu.

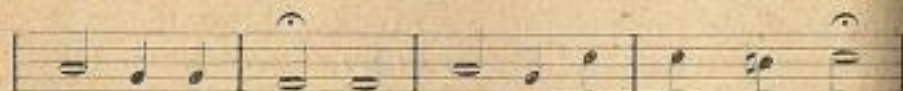
22. Ach Pane, již aspoň rač povstati, spravedlivé své pře aby zastával, ó bys hanby té za nic nepokládal, kteroužt smějí blázni vždy dělati.

23. Ó nenechávej v zapomenutí / těch všech zlostníkův jich vykřikování pyšných řečí, zlostného se vztékání, nedej se jim v tom více slíti.

Žalm 75.

Ó Bo - že, tě sla - ví - me, sla - ví - me

s o - cho - t - no - stí, a jmé - no tvé mi - lo - stí /

čím blí - ž se - be vi - dí - me, tím víc chcem tě sla - ví -

ti, tvé skut - ky ve - le - bi - ti.

2. Jáť právě chci souditi / sobě v čas uloženy, nyní ač jsem snižený, též ač vidím se chvít / i lid i sloupy země, jáť to vše stvrdím pevně.

3. Díím bláznům: Nenechávejte, ej, již svého bláznovství! a k bezbožníkům množství: Rohův svých nezdvihejte, nezdvihejte rohův svých, zanechte řeči chlubných!

4. Nebo čest, zvelebení / ne od slunce východu / jde aneb od západu, ani

z strany polední; sám Bůh jest, jenž snižuje, tentýž i povyšuje.

5. Sic máť Bůh zardělého / kalich vína v své ruce, z něhož lidem, jakž kdy chce, nalévá hněvu svého, bezbožných pak směsice / vyváží i kvasnice.

6. Já pak budu slaviti / Boha Izraelského, zpíváje na čest jeho, rohy pyšných srážeti, ale všech spravedlivých / zvyšovati rohy jich.

Žalm 76.

Nápěv žalmu 30.

V Judstvuť jest zřejmé Bůh zjevil / své cti a slávy důstojnost, Izrael aby jej tak ctil, svých služeb mu zřídil hojnost. Tuť má v Sále stánek rozkošný, na Sionu byť svůj milostný.

2. Tamť každý může spatřiti / sílu a moc jeho divnou, jak on šíp, luk, meč potřiti / můž, i každou zbroj válečnou. Jasnýť příklad toho ukázal, když sběr pyšných těch rekův svázal.

3. Vydal v loupež z nich každého, nebo snem smrti zesnuli, všickni srdce hrdinského / sílu rukou svých ztratili. Tak od tvého, Bože, zehráni / vůz i kůň přišli v pošlapání.

4. Nebs ty sám hrozný velice; ty když se ráčíš hněvati, kdož jest tak mužného srdce, by mohl před tebou ostáti? An když se s nebe ohlašuješ, všecken svět hrozně předešuješ.

5. Ovšem soud svůj když zasedáš / svých soužených k vyproštění: přes to v pravdě ty nic nedbáš / na bezbožných všech hlucheni, jest brž často jich se vztékání / původ tvé slávy k prokázání.

6. Jestliže pak vždy přehlídáš / kterým jich nešlechtnosti, i ty paběrky ty shledáš / soudu svého v spravedlnosti, a tu je podle zasloužení / skrotíš v onom věčném vězení.

7. Všickni se toho lek-nouce, snažtež se Bohu líbiti, sliby mu ke cti činíce, pomněte je i plniti; vy pak, kteříž jste vůkol něho, dary svými ctěte hrozného.

8. Onť všecka knížata v světě, kdy, jak chce, moci zbavuje, jako révům vinař v létě / bujnost jejich odřezuje, onť jest hrůz a strachův nejvíce / zemským králům pro svůj lid strůjce.

Žalm 77.

jsem Bo-ha sa - mé - ho, svůj hlas k Bohu jsem vzná-

2. Však duše má jsouc svírána, byla potěšení prázdná; nebo Bůh můj mne děsil, čím víc jsem na něj myslil; ač jsem koli ho vždy vzýval, svá úpění mu odsýlal, můj duch v těžkém truchlení / stál vždy bez oblevení.

3. V tom náramném kvaltování / též jsem zbaven byl i spaní, všecken byv poražený / i mluvíti nemožný, až jsem myslí pokojnější / spatřoval čas někdejší, v nichž Bůh

milosrdenství / věrným svým činil množství.

4. Tuť jsem i na to zpomínal, což jsem někdy Bohu zpíval, laskavého jej znaje, čest mu za to vzdávaje / s zvláštní ducha horlivostí; pročť když jsem vše s pilností / v mém srdci rozvažoval, tím jsem se posiloval;

5. Řka: Zdaž tě Pán, tvůj ochrance, zahnal od sebe dokonce? Zdaliž pak již na věčnost / před tebou skryl svou milost?

říž by z nich budoucně povstali, tak aby jim přišlo k ohlášení, jenž by i z těchto byli zplozeni;

4. Doufání své aby v Bohu skládali, na jeho skutky nezapomínali, příkázání jeho ostříhající, podobní otcům svým nebývající, národ zpuřný, srdce zarytého, Bohu příliš ducha nevěrného.

5. Mohou býti za příklad jmenování / pošlí z Etraima v boji muži slavní, kteříž v čas války nemohli ostáti, musili s hanbou nazpět utíkati, neb smlouvu Boží pyšně zrušili, aniž v zákoně jeho chodili.

6. Vypustivše z paměti Boha svého / i velebnou moc divných skutkův jeho, jejichžto slávu jim někdy ukázal, zvláště před jich otcí toho když dokázal / v Egyptské zemi na poli Soan, což zřetelně z nich viděl každý sám.

7. Mořské hrozné rozdělil hlubokostí, tudy je ráčil suchou nohou vésti, vody z obou stran tak ja-

ko zdi stály, oblakem vo dne Pán hodný cti, chvály / je předcházel, svítě jim i v noci / ohnivého blešku divnou mocí.

8. On, byť nápoj lid jeho mohl míti, ráčil na poušti skálu otevřít, i vyvedl hojné z kamení tvrdého / potoky jako z pramene živého, odkudž štědře se vody vylily, že i přeč jako řeky plynuly.

9. Aniž tím dali se pamatovati, by chtěli hříchův již aspoň přestati, Boha dráždíce zpuřně bez přestání, až mu navzdůru dali se v reptání, žádající podle své libosti / pokrmův od něho do sytosti.

10. Řkouce: Na poušti zdaž sto může býti, byť mohl nám stůl hojný připraviti? Neb vody ač jest vyvedl z tvrdé skály, až řeky hojné odtud původ vzaly, zdaž však může chleba nastrojiti / aneb masem lid svůj nasýtit?

11. Což Pán slyše, na Jáкова v prudkosti / hněv svůj rozpálil vedle spra-

vedlnosti, hněvem se Pán ráčil velmi pohnouti, na Izraele prchlivost shrnouti, proto že cele v něm nedoufali, ni na správu jeho přestávali.

12. Nebo ráčil oblakům rozkázati, též i nebeské brány zotvírati, byť jeho lid nouze v ničem nemíval, protož jim mannou ku pokrmu dštil, tak že ti, jenž v hladu naříkali, nebeských chlebův hojnost mívali.

13. Smrtný člověk (kdo jest to kdy slyšel!) / nejpochoťnější anjelský chléb jídal, ten byl vyslán všechněm do sytosti; pročť když jsou jej měli v oškřivosti, ihned Pán vzbudil vítr východní, zdvihl se k vůli jeho i polední.

14. A aj, přival přšel masa mnohého, spadlo i množství ptactva pernatého, jako na cestě prachu v létě bývá, neb jako písek mořský břeh pokrývá, ne jinať se to vše rychle hnalo, tu vůkol stanů jejich zůstalo.

15. Takž jsou té své hltavé lakotnosti / hojně jedouce, učinili dosti, Bůh též, jemuž jsou směli utrhati, k vůli jich ráčil svou moc prokázati. Ale, ach, ještě když jsou žvýkali, ještě prv než to jídlo skonali,

16. V tom Boží hněv hrozný všechny zarmoutil, z těch vytylých mu žádný neustoupil, z Izraele přednější zmordováni. Však mrzkých hříchův vždy provozování, tak strestání jsouc, nepřestávali, svou zpourou je brž rozmnožovali.

17. Protož hodně s nimi tak Bůh nakládal, že před časem svůj věk z nich každý skonali; ač pak hroznou smrt před sebou vidouce, hned k Bohu ráno se navracující, velmi tvárně se ukazovali, smilování od něho žádali:

18. Tak mluvíce, že v největší úzkosti / Nejvyšší býval sám jejich pevností, tentýž že ještě jest jich útočiště, v nejpilnější čas vykoupení jisté, ale to oše-

metně hlásali, ústy svými i jazykem lhali.

19. Neb v nich srdce nebylo upřímného, aniž se věrně měli v smlouvě jeho, on však vedle své nestihlé milosti / ač nehodným odpouštěl jejich zlosti, moha přísnou spravedlnost konati, však ji ráčil vždycky zdržovati;

20. Pamětliv jsa, že z přirození svého / jsou tělo bídno času kratičkého; tak jako vítr, kterýž přec odchází, odejda, nikdy zase nepřichází, ač ho často na poušti dráždili, svým reptáním k hněvu přivodili.

21. Jsouc trestáni však nenapravovali, k svým povahám zlým se navracovali, Boha silného vždy pokoušejíce, moci jeho cile vyměřujíce, aniž na to z nich kdo pamatoval, jak je mocno v jich bídách retoval;

22. Když v Egyptě činil skutky předivné, na poli Soan zázraky své hrozné: nejprv vodám způsob zdravý nchválil, potoky,

řeky všecky v krev obrátil, tak že jich požívati nemohli, mezi vodami žízeň snášeli.

23. Množství též vyslal hmyzu rozličného, muchy, komáři žrali z nich každého, i žáby jim též bídý přidávaly, / neb i do skryší jich se dostávaly; chroustové a kobyly na poli / pokazily všecko jich úsilí.

24. Povětrí potlouklo jejich vinice, fíkové stromy i všecky štěpnice, i dobytek jich rány se nevzdálil, na poli stáda všudy hrom popálil; sumou všecken hněv své zuřivosti / na ně Pán vylil s hroznou přísností.

25. Ráčil nad nimi spravedlivě mstiti / i duchy zlými hrozně je hubiti, uprostranil se všech stran hněvu svému, byt volně krácel mordem z nich k každému, pročez náhle mnohé usmrcoval / i hovádek jejich nešanoval.

26. Což se koli v Egyptě nalézalo / z prvorozených, mřítí vše musilo, z Chamových stánkův kmene

nevážného / nešetřil Bůh ni květu mladistvého; svůj pak lid odtud po té neřesti / vyved, pásil jako ovce na poušti.

27. Vodil je, neměli se čeho báti, pohřížen zhoubece v moři musil lkáti, až je i přivedl v plně bezpečnosti / do dědictví vlastního své svatosti, až na tu horu velmi rozkošnou, kteréž on dobyl sám prací svou.

28. Před jich tváří národy všecky vyhnal, lid jeho zemi jich v dědictví přijal, byt Izrael tu měl svá přebývání, však dobrodiní těch v rozvažování / neměvše, Boha opět hněvali, svědectví jeho neostříhali.

29. Raději brž po svých hlavách chodíce, zlé všecko jako předkové pášice, vrbli se nazpět, co křivé lučisti, sloužice modlám na všelikém místě, čímž jsou náramně Boha dráždili, až ho na se ku pomstě vzbudili.

30. Nebo seznáv jejich nešlechtnosti, proti nim

zažžen hroznou zuřivostí, hned Izraele v ošklivost vzal stále / a v tom opustil Sílo nenadále, tu kdež stánek sobě byl postavil, v kterémž z dávna mezi lidmi bydlil.

31. Tu i archu, jenž byla přítomnosti / svědectvím, síly jeho i jasnosti, zlostných nepřátel ráčil v ruce dáti, svůj lid nevážný kázal meči žráti; tak se byl na ně velmi rozhněval, na své dědictví, kteréž miloval.

32. Udatné jich mládence oheň spálil, v jich městech žádný panen jich nechválil, zůstaly s hanbou tak bez rozezdání, jejich kněží bez milosti stínání, aniž jich vdovy, hroznou žalostí / mrouce náhle, mohly smutek nésti.

33. Však z tvrdého jako by spaní povstal, neb jak od vína oděnc by ustal, zase vystřízlivě, k zbroji by přistoupil, zhůru zkřikna, své škůdce by obloupil, Pán své škůdce tak po zadu ranil, že i v hanbu věčnou je podmanil.

34. Stánkem Jozefovým ráčil zhrdnouti, na kmen Efraimův se neohlédnouti, ale rod Judův, ten sobě oblíbil, též horu Sion, na kteréž by bydlil, vysoký tu kdež ku poctivosti / hrad vzdělal své Božské velebnosti.

35. Hrad, pravím, nade všechny rozkošnější, též nad okršlek země i pevnější, byt stál již věčně bez pohybování. V tom

podle svého zvláště oblíbení / vzal od stáda prostého člověka, Davida sobě za služebníka.

36. Pásal mdlejší ovce, tu jemu vzkázal, Jáko by již pásl, jemu rozkázal, jeho podíl, národ ten Izraelský, kterýž on srdce v upřímnosti vždycky / moudře, stále a svatě spravoval, vůli Páně snažně vykonával.

Žalm 79.

Po - ha - né mrz - cí do dě - di - ctví

tvé - ho / vtrhli, Bo - že, chrá - mu tvé - ho sva - té - ho /

po - škvr - ni - li; Je - ru - za - lém zka - ziv - še,

v hro - ma - dy ru - mu všecken o - brá - tiv - še;

tvé slouhy po - bi - li, i krkavcům k se -

žrá - ní; tvých tě - la zvo - le - ných, sem

i tam po po - lích, od zvě - ři k rozsmý - ká - ní.

2. Aj, viz, jak jsou krve - mnoho vylili, tak že tekla vůkol města tu chvíli / jako potok; nebyl, kdoby spomáhal, ovšem pak mrtvé kdoby pochovával. I sousedům našim, bližším i nejdalším, v posměch a porouhání / vůbec v pořekadlo, v ošklivé divadlo / žalostně jsme vydáni.

3. Ach, dokudž pak chceš se, Pane, hněvati? Dokavadž hněv tvůj bude plápolati? Docelaliž v té své hrozné přísnosti / nás jako v ohni zkazíš bez milostí? Radče na národy / svůj hněv vyli

všudy, kdež tě nechtějí znáti, a na ta království, zpuřně tvého Božství / jenž nechtějí vzývati.

4. Neb Jáko jako vlci sežrali, i všecku moc téhož kmene odjali, stánky jeho všechny zcela zkazivše, v pustinu hroznou pyšně obrátivše. Ach, hříchův nám našich / nezpomínej dřevních, jimiž jsme tě hněvali, nás drž svou milostí / předejdi v rychlosti, nebt jsme v bídách ustali.

5. Spomoz nám, Bože, spasení našeho, učiň to dle jména svého svatého, vytrhni nás a rač milostiv

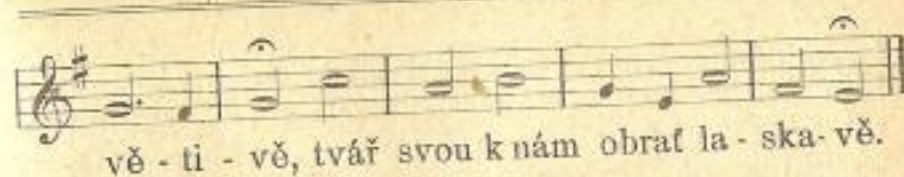
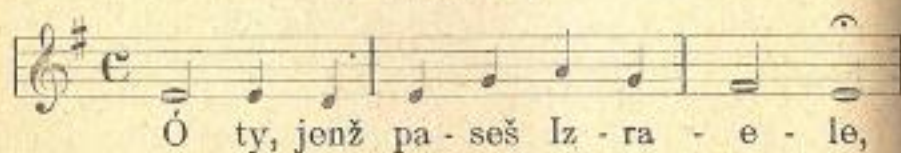
býti, nám všechny naše hříchy odpustiti. Ó at, kdež jest Bůh váš? taký pohanský hlas / průchodu víc nemívá, nad to krev neviných / tvých svatých a věrných / ať bez pomsty nebývá.

6. Věžňův lkání v náramné jich úzkosti / ať v nebe vstoupí až k tvé velebnosti, retuj těch sám, jenž ještě život mají, ukrutné smrti na se však čekají, sousedé pak naši / sedmnásob větší / pomstou

ať jsou trestáni, za své mnohé zlosti / i nešlechtnosti, útržky a rouhání.

7. A tuť my tvůj lid živě s ochotností, ovce, kteréž sám paseš svou mocností, chcem na věky tobě zpěvovati, v národech svých chvály tvé zvěstovati. Jen nám hříchův našich / nezpomínej dřevních, jimiž jsme tě hněvali, nás brž svou milostí / předejdi v rychlosti, neboť jsme v bídách ustali.

Žalm 80.

2. Přítomen buď Efraimovi / svou mocí též Benjaminovi, ať ji vidí i Manase / k své ochraně v každém čase, račiž nám ji udělit, nás zlého všeho zprostiti.

3. Ó rač nás zase pozdvihnouti / a k své milosti přivínouti, světlem své přívětivosti / osvěcuj naše temnosti, a aj, zbudem hned trápení / skrz tvé ochotné vzezření.

4. Dokudž se, Bože, chceš hněvati, přísnost svou vždy rozněcovati, bys i modlitby zamítal? Ty jsi nám pláč za pokrm dal, místo nápoje kvílení, plnou míru k vyvážení.

5. Sousedys proti nám obrátil, by nás každý z nich, jak chce, trápil, hanbu a posměch nám činíc, ó Bože, netrp toho víc, osvět nás svou ochotností, tak zniknem každé žalosti.

6. Tvůj jest toho kmen lidu tvého, jež jsi z Egypta ukrutného / přenesl do této krajiny, vyhnav před ním ven pohany, tu jsi jemu uprostranil, byť se široce vkořenil.

7. Stínem jeho na všechny strany / i hory vysoké zastříný, ušlechtilé révy jeho / vyšší dřeva cedrového: své rozvody tak rozmnožil, k řece i k moři rozložil.

8. Ach, proč jsi zkazil hradbu jeho? Již tvá vinice od každého / loupi se a potlačuje, i divoký vepř v ní ryje, již jsou ji spásla hovada, zvěři lesní mnohá stáda.

9. Ó Bože, rač se odhliviti, rač s nebe na nás popátriti, viz, jak zpuskla tvá vinice, již štípila tvá pravice; navštěv, Pane, své štípení / svého jména k oslavení.

10. Aj, jak jest od ohně sežrána, z kořene všudy

vyroubána, všechna hyne
tvou přísností; vztáhni
ruku svou s výsosti, braň,
posiluj z nás každého /
jako i času dávného.

11. Tu my pak obži-

veni jsouce, víc se tebe
nespouštějice, tvé budem
jméno slaviti; rač nás
jen sám utěšiti / světlem
své dobrotivosti, tak zba-
víš nás každé strasti.

Žalm 81.

Hla-sem ve-se-lým / zvučně pro-zpě-vuj-

te / před Já - ko - bo - vým / Bo-hem, svou si-

lou, my-slí ve-se-lou / o-chot-ně zpívej - te.

2. Začněte píseň / zvuku
veselého, připojte buben;
žaltář i loutna, i harfa
zvučná / ať zní na čest
jeho.

3. Na novměsíce / nech
ať se ohlásí, ať všude
brzce / skrze trouby hlas /
slavný svátek náš, obecný
v ty časy.

4. Bůh lidu svému / sám

to byl přikázal / Izrael-
skému; i Jozefovi / k ji-
stotě smlouvy / to za prá-
vo vydal.

5. Tehdáž když rány /
na Egypt vysílal, své pak
obransy, vyprostitv z je-
jich / i rtů nesnadných,
k nám hojně dokázal.

6. V ten čas Bůh mlu-
vil: Ať, z hřbetu vašeho /

břímě jsem složil, i ruce
vaše / byt znikly spíše /
díla otrockého.

7. Neb když jsi volal / ke
mně v své těžkosti, jáť
jsem spomáhal, tebe slý-
chaje, divný byt maje /
svých hromů v skrytosti.

8. Až pak v Meribě, při
vodách jsem seznal, že
jest při tobě / urputné srd-
ce, všakť jsem vždy před-
ce / z milosti se ozval;

9. Řka: Slyš, lide můj,
cheť v známost uvéstí /
jistý úmysl svůj, budeš-li
chtít / můj hlas slyšeti,
čině jemu dosti.

10. Z bohů žádného / ci-
zích by nemíval, krom
mne samého, mnou se
spravuje, ve mne doufaje,
mne by ctíl i vzýval.

11. Nebť jsem já tvůj Pán,
Bůh věčný v bytnosti, já
tě přivedl sám / do této
země / rozkošné zřejmě /
z Egyptských úzkostí.

12. Tu pak svá ústa / jen
chtěj otevřít, zkusíš do
jista, jak všude všeho /
hojnost dobrého / budeš
moci mít.

13. Však mne slyšeti /

můj lid mi odpíral, na mně
přestati / zpuřný Izrael /
naprosto nechtěl, vždycky
mne pobíhal.

14. Pročež mne dráždíc /
v jejich srdce zlosti, byť
je páchal víc / každý ur-
putně, pustil jsem hodně /
všecky bez lítosti.

15. Ješto by byl chtěl /
v poslušenství státi / lid
můj Izrael, a po cestách
mých / mnou ukázaných /
s doufáním se bráti:

16. Z nepřátel jeho / byl
bych já vyvrátil / náhle
každého; na protivníky /
sílu své ruky / k zkáze
jich obrátil.

17. Ti, jenž i mne s ním /
mají v ošklivosti, jistě
s bojem svým / hned by
ustali, snažně hledali / u
něho milosti.

18. A tak pokojné / můj
lid mohl dny mít, na
časy věčné / bíd a těžko-
stí / i všech úzkostí / cele
zbaven býti.

19. Jádrem pšenice / byl
bych jej krmíval, bez
mnohé práce, i z skály
među / k zahánění hladu /
s potřebu by míval.

Žalm 82.

Nápěv žalmu 46.

Bůh mezi všeho světa soudci / jest na každý čas přistojící, soudy jich rozeznává, pro nepravé se hněvaje, řka: Dokudž se mne nezděsíte, že vždy soudy křivé činíte? Dokudž bezbožným k líbosti / přehlídáte chcete zlosti?

2. Místa svého nezohyždujte, k svým povinnostem věrně stůjte, činite soudy spravedlnosti / bez všeliké náchylnosti, křivdu a nátisk trpícího / zastáňte, i osiřelého; ovšem v rukou nešlechtných / nenechávejte nevinných.

3. Těch však věcí nechtějí znáti, nad to pak bedlivě k nim státi, radče milují své bludy, v tom svět kráčí opak všudy. Aj, slyštež toto mé vyznání: Ač jste i bohové nazváni, též synové Nejvyššího, slávy jsouc účastni jeho:

4. Avšak i to věděti máte, že i vy též smrti skonáte, tak jako jiní smrtelní, buďte vy jakkoli pyšní. Ó Bože, sám povstaň v rychlosti, svět abys soudil v upřímnosti! Ty vládneš všudy mocně sám, národů všech jsa věčný Pán.

Žalm 83.

Ó Bo-že, již ne-pro-dlé - vej, ně-

mým, hluchým se ne-rov - nej, ne - zdr-žuj své mo-

ci v tajno - sti. Neb aj nepřátel tvých se-brá-

ní spí - ná svou hla - vu bez pře-stá - ní pro-

ti Božské tvé ve-leb - no - sti.

2. Nikdy se víc nevztěkali, ni lstivějších rad skládali, smrt hroznou tvým obmyšlejíce, těm, nad nimiž sám ráčíš bdíti, je jako ve svém lůnu míti, proti těm pyšně tak mluvící:

3. Zhůru na to, zhůru, plémě, vyhladíme je všecko z země, ať se s tím nějak neprodlévá; jména toho Izraelského národu nám tak ošklivého / paměti více ať nebývá.

4. Konečněť se na tom snešli, i v přísahu tuhou velí / Idumejští s Izmaelity, z Moába i z Agar slé plémě, proti tobě po-

vstavši zřejmě / s Gebálem též i s Amonity;

5. Filistínští i Amalek, z Tyrských všeliký mužný rek / vši svou mocí s nimi se spřáhli, i Asur hrozný k nim přistoupil, byť kmen Lotův zpět nestoupil, na pomoc všickni mu přitáhli.

6. Ej Bože, jim tak sročeným / učiň jako Madiánským, jako oněm při Cison řece, kdež Zizara i Jabin dani / v Endor, jako hnůj k pošlapání / i s vojsky svými velmi prudce.

7. Nač přišel Goreb i s Zebem, též i Salmuna

s Zebahem, tak tito i s kní-
žaty svými; neboť mluví
příliš nevázně: Opanuj-
mež příbytky Páně, na čas
věčný vládneme jimi.

8. Můj Bože, ať svou moc
ztratí, co pýří, když jej
vítr zachvátí, tak chumel
ať se po nich shání; jak
s hlukem oheň hory šírá,
i vysoký les k zemi stírá,
tak hněvem tvým ať jsou
sežráni.

9. Hoň je mocí své vi-
chřice, svým strachem

sevrí jich srdce, rozkaž
jimi bouři zmítati, naplň
zahanbením jich tváře,
byť, Pane, jména tvého
záře / musili v bídách
svých hledati.

10. Nechť se hanbí a
děsí / v pádu svém na
věčné časy, aby všechněm
přišlo k známosti, že jmé-
no tvé jest nejslavnější,
a žeš ty Pán všeho nej-
vyšší, hodný cti, chvály
i slavnosti.

Žalm 84.

Věčný Bo-že, sil-ný v bo - ji, jak
jsou pří-byt - ko - vé tvo - ji / roz - koš - ní
a nej-mi-lost - něj - ší! A pro-tož tou - ží
po tvých síň - cích v ka-
má du - še / ó Pa-ne nej - žá - do - sti - věj-
ždém ča - se,

ší, duch i tě - lo mé k ži - vé - mu /
plé - še k to-bě Bo - hu své - mu.

2. Špatný vrabec má své
místo, též i vlaštovice hníz-
do / pro své mladé při
tvém oltáři. Ach, služeb-
ník dokudž pak tvůj,
králi věčný a Bože můj,
má býti vzdálen od tvé
tváři? Ó přeblyže jistě to-
mu, kdož tě stále ctí
v tvém domě.

3. Blaze těm, jenž moci,
sly / od tebe v srdce na-
byli / a přes údolí světa
jdouce / po tvých stez-
kách, a ochotností / žízň,
hladu, zhoubcův zlosti, i
všech se bíd odvažující,
byť jim bylo i hledati /
studole, neb dešťův čekati:

4. Nic se toho nelekají,
jedni druhé předstihají,
až na Sion před Boha
svého. Ó Bože, jenž jsi
všech Pán, neustalý vá-
lečník nám, nakloň k pros-

bám mým ucha svého,
Bože Jákobův, můj Bože,
zprošť mne, slyše, mého
hoře.

5. Tys štít každého věr-
ného, viz pomazaného své-
ho; s tebou jediný den
prodlíti / lépe jest než jin-
de tisíc; jáť sobě žádám
mnohem víc / vrat domu
Páně strážným býti, než
uprostřed bezbožníků /
Pánem nádherných pří-
bytků.

6. Neb Bůh jsa nám vždy-
cky slunce, nejmocnější
naš obránce, lásky i slá-
vy nám udílí, i všem cho-
dicím v sprostnosti / do-
brých věcí všech v hoj-
nosti / časně dodává v kaž-
dou chvíli. Každý jest ten
přebázený, kdož v něm
skládá své doufání.

Žalm 85.

Vždycky's do - brě svým, Pane, či - ní - val,

Já - ko - būv kmen vy - vedl's i z vě - ze - ní,

svě - ho li - du hří - chy jsi při - kry - val,

dá - va - jo sám jich všech od - pu - ště - ní;

aniž's vy - pou - štěl své přehli - vo - sti,

ný - brž hněv svůj smě - ňo - val's mi - lo - stí.

I s ná - mi rač svou mi - lost ko - na - ti,

již aspoň hněv svůj od nás za - hna - tí.

2. Na věkyliž se hně - valí miníš, po všeckyliž věky chceš horliti? Nikdyliž nás zase neobž - víš, byť v tobě tvůj lid mohl se těšiti? A ač mno - hé jsou naše hříšnosti, však ukaž nám své hoj - nost milosti; pro mnohá naše tě popouzení / ó ne - zbavuj nás svého spasení.

3. Ač co do naříkání mnohého? Bůh co mluví chce rozvažovati, onť po - skytá svým všeho dobrě - ho, by chtěli jen bláznov - ství nechat. Těcht jistě

blízké jeho spasení, kdož svatou bázní jsou ozdo - bení; aj jdeť čas, že divná sláva Páně / v této zjeví se naší krajině.

4. Tuť se s věrou dobrota potkají, spravedlnost, po - koj stanou pospolu; země nijakž víry nezatají, spra - vedlnost s nebe popatří dolů. Dát hojnost Pán i těch věcí časných, i země hojnost vydá ourod svých, tuť i řád bude ctný všudy vzdělán, po všem světě stále i ostříhán.

Žalm 86.

Nápěv žalmu 77.

Nakloň, Pane, ucha své - ho / a vyslyš mne souže - ného; popatř, jak jsem znuzený, bídou k zemi potřený. Ó bys duše mé ostříhal, však pak ji svou péčí přijal; chovej, braň služby svého / v tebe dou - fajícího.

2. Jáť tě vzývám dne každého, ó rač smilování svého / mně rychle udě -

liti, ke mně se nakloniti Duši služebníka svého / tím obraď truchlivého; jáť svůj duch vzaášim k tobě / až i před tvůj trůn v nebe.

3. Tys hojný, Pane, v mi - losti, plný vši dobrotivosti, dobře čině každému / tebe vzývajícímu. A - protož v své uši mile / pusť mou prosbu této chvíle; nyníť

jest příhodný čas, mých žádostí oblib hlas.

4. Neb sic kohož bych jiného / vzýval v den souzení svého, sám ty mne vyslýchávej / a v hanbě nenechávej. Ze všechť Bohů nižádného / není tobě podobného, kterýž by tobě v rovných / skutcích se zjevil hrozných.

5. Protož všickni lidé půjdou, kteréžs stvořil sám mocí svou, budou tobě sloužiti, tvé jméno velebiti. Neb jsi ty Bůh největší sám, v nejdivnějších činech svých znám; ty sám jsi, jenž tu čest máš, nikdy že neumíráš.

6. Svou cestu vyuč mne znáti, v pravdě se po ní i bráti, v bázni chovej mé srdce / jména svého nejvíce. I buduf z srdce celého / tě slaviti Pána svého,

a tvému jménu díky / vzdávati vždy na věky.

7. Neb's ke mně milosrdenství / dokázal veliké množství, jako z pekla mou duši / z jámy vytrhl's nejhlubší. Ač pak bouří se zlostníci, roť se vždy ukrutníci, mého bezhrdlí hledíc, nic se tebe nestydíc:

8. Ty však, Pane lítostivý, v lásce, přízni jsa hotový, v dlouhočekání hojný, v svých řečech pravdomluvný, sám chraň ty mne svou milostí, své mi udílej mocnosti, o službu pečuj svého / v tvém domě zplozeného.

9. Bože můj, dobrotivosti / že mi udílíš v hojnosti, ukaž zřejmé znamení / nepřátel mých k zemdlení. Byť i oni to vidouce, má žes ty moc i ochránce, musili se hanbiti, věčnou potupu míti.

Žalm 87.

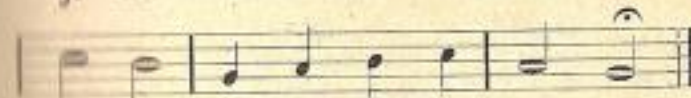
Na horách svatých, byť pře-bý-val s ná-

mi, Bůh sobě rá-čil stá-nek vzděla-ti, nad

ji-ná Si-on za-mi-lo-va-ti / města, v nichž

Já-kob má své pře-bý-vá-ní.

2. Slavněť jest o tobě prorokováno, město Boží, dí Bůh: Aj, Egyptských / k těm, jenž mne znají, i Babylonských / všecko jejich množství bude přidáno.

3. O Tyrských bude slavná pověst vzníti, též Filistinských i Mouřeninských, všeliký že se tu narodil z nich, důstojný trůn svůj kdež Bůh ráčí míti.

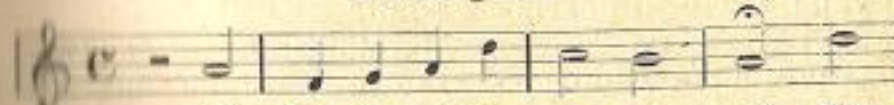
4. Nýbrž i ze všech národův přijdouce, jako jiní

tu doma zrození, v los týchž měšťanův budou přičtení, díky a chvály Pánu vzdávající.

5. Onť Siona všechny zdi i pevnosti / moudrostí svou sám chce utvrditi, a když počne jeho popis býti, své všechny zapíše v knihu věčnosti.

6. Tuť pak vzejde hlas zvuku veselého / i od zpěváků i trub všelikých. Tu, dí Bůh, vyleji z pramenů svých / dostatečnou hojnost všeho dobrého.

Žalm 88.

Ó Bo-že mé-ho spa-se-ní, jáť

2. Neboť jsou přehrozné
ouzlosti / již duši mou tak
přeplnily, můj život až
k hrobu sklonily. Mé kdož
spatřuje bídosti, žádný
nedí o mně jiného, než že
mám způsob již mrtvého;

3. Že jsem brž odsud
propuštěn / z lidské živo -
ta společnosti, a jsa poddán
smrti trpkosti, z péče tvé
že jsem vypuštěn, jako
kteří jsouc zmordováni
bývají s očí v hrob scho -
váni.

4. Spustils mne do hlu -
bokého / tmy, smradu

plného žaláře, kdež hro -
zná tvého hněvu záře /
mne děsí času každého.
Sumou všecka tvá vlno -
bití / v náhle chtějí mne
sehliti.

5. I známým jsi mne
zošklivil, všechněm přišel
jsem v pohrdání, v útrž -
ky a posuzování; ze všech
stran jsi mne tak soužil,
že mi těch bíd nelze znik -
nouti, ani odtuchy nalez -
nouti.

6. Můj zrak zatemněl se
žalostí / v ustavičném k to -
bě volání / i rukou mých

v rozprostírání. Těmli,
jenž zbyli živosti, teprv
moci chceš uděliti, byt
takoví tě měli ctíti?

7. Zdaliž kdo přichází
z mrtvých / zázraků tvých
k oslavování? Zdaž ti,
jenž jsou v hrob zakopá -
ni, káží o lásky tvé di -
vích? Zdaliž o tvé prav -
domluvnosti / svědčí, jimž
jazyk shnil i kosti?

8. Zdaliž mohou spatřo -
vati / tvé skutky, jenž
zraku zbaveni, a při nichž
i paměti není, tvou spra -
vedlnost zvyšovati? Pro -
tož hodný ač jsem tre -
stání, tě, Pane, vzývám
bez přestání.

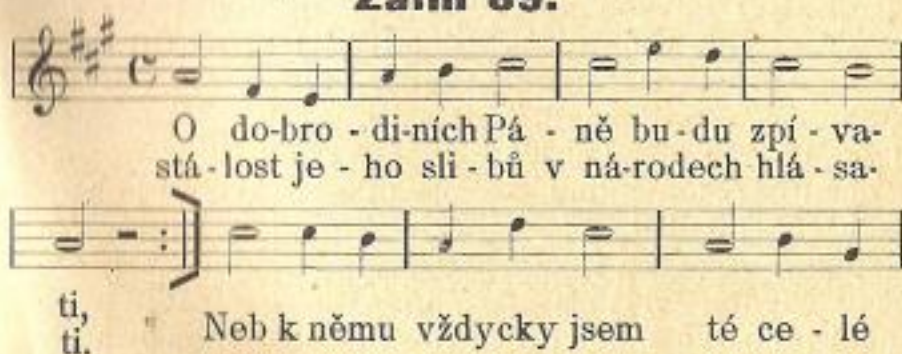
9. Proč mne ráčš zamí -
tati, proč svou milostnou

tvář ukryváš? V těžkých
mne bídách vždy nechá -
váš, až nemohu již dý -
chat, snášeje hrůz tvých
těžké rány, všecken jsem
jako omámený.

10. Přísný hněv tvé zu -
řivosti / náramně duši mou
zarmoutil, ze všech stran
hrůz stok ji obstoupil /
násilných vod svých prud -
kostí / na každý den hro -
zně ječících, na mne se
vztekle svalujících.

11. Známeš ode mne též
vzdálil, ze všech, jimž
jsem byl nejmilejší, ne -
mám žádného v čas ny -
nější, ctnou stálost jehož
bych chválil; neb nechtě -
jí na mne nic dbáti, nýbrž
mne v bídách ani znáti.

Žalm 89.

2. Taktě Davidovi ráčil se ozvatí, svým služebníkem jej též milým nazvatí, smlouvu s ním učiniv v tom se mu i zavázal, svědče, ať hojnost jsem lásky k tobě dokázal, že tobě též i tvým královský trůn chci dáti, jenž v pronárodu tvém má pevný věčně státi.

3. Že, Pane, můžeš i chceš to učiniti, z stálosti nebes to můžeme spatřiti, ovšem v spolku svatých téhož z ohlašování. Zdaž jest v nebi jaké tvé moci při-

rovnání? Až i z anjelů tvých v své veliké jasnosti / zdaž se tvé vrovňati můž kdo vyvýšenosti?

4. Z těch jistě tobě kdož jsou vždy přistojící, kdož jest, že by nebyl se tebe děsící? Ó Pane, by kdo mohl tvé síle rovný býti / jakos ty silný Pán, zdaž se můž kde najíti? i pravda takové tvé nepohnutelnosti, v jakéž bez proměny tvá moc jest důstojnosti.

5. Ty nad bouří moř-

skou sám mocně panuješ, hrozná jeho dutí, jakž kdy chceš, skrocuješ; jak by Egypt potřel, v své síle se nezmýlil, když jsi nepřátely své sem i tam rozptýlil. Tvát jest výsost nebes i země šírokosti, tvůj okršlek světa jest i s svou plností.

6. Tys stvořil polední i půlnocní stranu, Táhor, též i Hermon o tvém znějí jménu; tvé rámě přemocné, tvá ruka plná síly, důstojnou pravici svět řídíš v každou chvíli; soud pak a spravedlnost základem trůnu tvého, tu pravda i milost etí tě času každého.

7. Ó jak jsou před tebou ti blahoslavení, jenž snajíce libý zvuk tvého troubení, kamž je koli vedeš, jdou ihned s ochotností; těch tma nezachvátí, jsou v světle tvé jasnosti; tu i na každý den v tvém jménu se těšíc, svou v tobě spravedlnost i bezpečnost majíc.

8. Těm ty i síly své, jakž kdy znáš a vidíš, k místu a pracem jich sám štědře udílíš. I myť se těšíme té tvé dobrotivosti, že vyzdvižen i náš roh bude tvou mocností. Neb i tento vlastně štít svůj od tebe máme, králo, jež jsi dal nám, za tvůj drahý dar známe.

9. O němž jsi proroku ráčil oznámiti, u vidění k němu tak někdy mluviti: Jáť jsem reka vzbudil nad jiné silnějšího, v něm svým pomoc složil, jej vybrav z lidu svého, Davida jsem vybral, onť s velikou snažností / mně bude sloužiti, i lidu k mé libosti.

10. Jehož jsem olejem svatým svým pomazal, jemu vždy na pomoc býti se zavázal, jáť ho ramenem svým chci vždy utvrzovati; proti němu bojem kdož budou povstávat, žádné neodnesou cti odtud svou chytrostí / ni jakým násilím, sami klesnou v rychlosti.

11. Neb jemu odporné

chci všecky pleniti, kdož ho nenávidí, též z cesty sklízeti; má pravda i milost s ním bude v obecnosti, v mém jménu zvýší svůj roh s mnohou udatností; vztáhne jednu ruku i na mořské hlubiny, druhou na okolní řek velikých krajiny.

12. Onť mi bude, milý můj Otče! říkati, svým Bohem i skálou svou mne vyznávati; já sobě jej vezmu též za nejmilejšího, králem jej učiním nad všecky nejvyššího, svou milost chci k němu věčně prokazovati, smlouvy své stvrzené s ním neproměňovati.

13. Nad to i rod jeho chci, byť věčně trval trůnu královského tak dlouho užíval, dokavadž nebesa běh svůj budou konati. Synové pak jeho zeprou-li se mne báti, smlouvy a soudův mých nic sobě nevážíce, práv a příkazání mých neostřihajíce:

14. Tu navštěvovati chci jich přestoupení, metlou

je švihati podle zasloužení. Však od nich milosti nebudu odjímati, ni proti pravdě své budu koho klamati; neb svaté smlouvy své nechci nikdy rušiti, ni toho, což vyšlo z mých úst, věčně měniti.

15. Přisahouť jsem stvrdil svou řeč Davidovi, já dle svatosti své neskřívám nikoli; v tom že jeho simě má na věky trvati, trůn jeho jako slunce na výsostech státi, jako měsíc koná svůj běh času každého, ti oba svědkové jsou pevní slibu mého.

16. To jemu zaslibiv, ráčilš jím zhrdnouti, jej pomazav, přísný svůj hněv naň shrnouti, tak jako bys smlouvu svou docela vyprázdnil, i korunu jeho přísně až na zem srazil, i ohrady jeho dals všecky k roztrhání, zdi, hrady, pevnosti sem i tam k rozmetání.

17. Jižť z něho napořád svých ziskův hledají, sousedé okolní jen smích

z něho mají. Taks pravici nad ním všech nepřátel vyvýšil, že jedenkaždý z nich má, nad čím by se těšil; nebs mu i meč ztupil, i sílu v nic obrátil, pročež s hanbou pole i všecka vojska ztratil.

18. Jižs jej zbavil jeho cti a důstojenství, hned i k zemi potřel trůn jeho království; ukrátiv rozkvětých i dnův jeho mladosti, v hanbus jej pohřžil. Ach, Pane, v své přísnosti / dokudž svou před námi tvář vždy chceš ukrývati, jako prudký oheň svůj hněv rozněcovati?

19. Radče pomni, jak jemu věku kratičkého;

zdaž jsi stvořil z lidí nadarmo kterého? Proč tedy kažení tak náhle mají býti, když se smrti z rukou žádný nemůž vydříti? Ach, kdež jest milost tvá, jíž jsi někdy činival, v ní i Davidovi s přísahou se zavázal?

20. Též pomni svých věrných na potupování, jak přehrozná i já snáším utrhaní / od mnohých a mocných, kteříž zlostně milému / utrhati smějí tvému pomazanému. Ty však, ó Bože náš, buď na věky vždy chválen, na to s důvěrností rcíš každý: Amen, amen.

Žalm 90.

Nápěv žalmu 78.

1. Pane, naše schrano i otcištvě / věku každého v našem pronárodu, tys byl prvé, než hory v svém základu / i než který tvor na velikém místě, od věkůs byl v své neproměnnosti, zůstáváš tentýž i na věčnosti.

2. Ty z lidí na to přivodíš každého, hned jakž rozkážeš jim se navrátiti, v prach a popel jdou z bytu vezdejšího; byť pak kdo mohl i tisíc let živ býti, jest to u tebe, co den včerejší / neb jako noční bdění nejkratší.

3. Proudem svým je zachvacuješ v brzkosti, tak že jako sen náhle utíkájí; podobenství trávy na sobě mají, jenž se mění v své rychlé výtečnosti, z jitra ačkoli květe rozkošně, podfata jsouc večer svaďne spěšně.

4. Nejináč se děje také i s námi, zděšení tvého hněvu jsouc přísností / od smrti býváme zachvacováni, hned jakž ty naše mnohé nepravosti / i skryté sám na světlo vyvedíš, podle nich i spravedlivě soudíš.

5. Takž našich dnů čas pro tvé rozhněvání / prudce přebíhá, aniž zas přichází, tak jako zvuk slov, jež vítr rozráží. Našeho let zde v světě pracování / sedmdesát, pakli jest kdo silnější / osmdesát, řídký těch kdo převyší.

6. Však i v těch práci a bíd okoušíme, nejvíc pak v květu síly a mužnosti, když to pomíjí, rychle pryč letíme. Z těchto věcí

však kdo jest tvé přísnosti / hrozný hněv žeby chtěl spatřovati, v svaté bázni tvé vždy zůstávati?

7. Ty nás sám, Pane, rač osvécovati, bychom dnů krátkost svých rozvažovali, a sobě již moudřeji počínali. Dokavadž se vždy na nás chceš hněvati, ó navrať se zase k nám nyní, měj litoť nad služebníky svými.

8. Nasycuj nás vždy svou dobrotivostí, náš věk tak krátký bychom v potěšení / strávíc, potom došli věčné radosti. Jen mezi tím buď naše očerštění, dny těžké zapudě hněvu svého, v nichžto snášeli jsme mnoho zlého.

9. Budiž zřejmá pomoc tvá při sluhách tvých, i při synech jich sláva tvé milosti, přítomen nám jsa vždy svou ochotností, svým požehnáním dílo rukou našich / dobrotivě rač ozdobovati, po zdejší život věčný nám dáti.

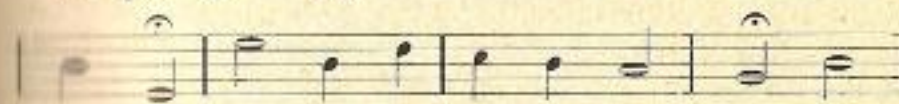
Žalm 91.

Kdož o - chra - ny Nej - vyš - ší - ho / v skrejši je -
tent v stínu Vše - mo - hou - cí - ho / bezpeč - ně

ho u - ží - vá, Pročež i já ři - kám
od - po - cí - vá.

Pá - nu / v každý čas s dů věr - no - stí: Tys

hra - dem mým, ty mou schranou, jáť na to -

bě mám do - sti.

2. Onť mne z osidla lstivého / lidské ošemetnosti, i z pokušení každého / vytrhne svou mocností. Nad to mne chce i přijíti / pod lky křídla svého, místo štítu budu míti / pravdu všech zámluv jeho.

3. Protož přístrachu noč-

ního / se nic nebudu báti, ni ve dne létajícího / šípu se strachovati; ani jaké morní rány / nenadále škodící, ni zhouby na všechny strany / žádného nešetřící.

4. Bycht jich po boku mém tisíc / v náhle viděl klesati, po pravici deset-

krát víc, ke mně nemá sahati. Nýbrž v cele jsa zachován, to budu spatřovati, jakou umí odplatu Pán / bezbožníkům dávati.

5. Poněvadž tedy samého / mé Boha útočiště, i ty za ochránce svého / kladěš na každém místě: netkneš se tebe nic zlého, aniž k tobě přistoupí / žádná rána stánku tvého / v nejmenším nezarmoutí.

6. Neb anjelům svým o tobě / Bůh ráčil přikázati, že na všech tvých cestách tebe / vždy mají ostříhati; by tě pak i na rukou svých / v zlý čas měli nositi, tak od úrazu

i noh tvých / ustavičně hájiti.

7. Po lvu a hadu zdrážděném / směle budeš choditi, i po draku jeduplném, nic však nemá škoditi. Proto že mne zamíloval, dí Bůh, chceš ho chrániti, mé slavné jméno že poznal, na věky zvelebiti.

8. Bude-li ke mně volati, jistě žeť jej vyslyším, z soužení mu spomáhati / sám mocí svou přispíš; učině jej i slavného, dlouhé dni mu chceš dáti, byť tak moc spasení mého / v pravdě mohl seznati.

Žalm 92.

Ó jak do - bré - jest Pá - na / vždy

o - sla - vo - va - ti, a žal - my zpí - va - ti /

k pochvale je - ho jmé - na; z ji - tra hned ve - lo -

bi - ti / jej z mi - lo - sr - den - ství, z pravdy je -

ho množ - ství / i u ve - čer jej ctí - ti.

2. Při nástroji ochotně / o strunách desíti / to sluší činiti, při harfě, též i loutně. Neb mi, Pane, radosti / v svých skutcích podáváš, o nichž na každý čas / zpívati chci s vděčností.

3. Jak jsou tvoji skutkové, ó Bože, velicí! kterak přehluboci / i tvých rad úsudkové; jichž srdce nemoudrého / nechce spatřovati, ovšem přestávají / života hovaného.

4. Vida že bezbožníci, ač se zelenají, nýbrž i skvotají / jako květ, zlost páchají; cíl však jejich rozkoší / věčné zatracení, a že bez skončení / tvůj byt jest, ó Nejvyšší.

5. Ať, Pane, protivníci / tvoji hrozně zhynou, rozptýlení budou / nepravosti činitel; ale můj roh v brz-

kosti / jako jednorozce, ty jsa můj ochránce, vyvýšíš svou mocností.

6. Máť hlava pomazání / došla olejem tvým / a protož okem svým / užřím bídné skonání / těch, jenž lstí i násilím / zkázy mé hledají, že již svůj cíl mají, to o nich rád uslyším.

7. Spravedlivý pak v krásu / stromu palmového, též i cedrového / poroste v každém času. Neb v síňcích domu Páně, kteříž jsou štipeni, všechněm k podivení / ti budou kvěsti zdárně.

8. Tak že i v své starosti / vždy se zelenati, též i vydávati / budou ovoce dosti, Páně tím upřímnosti / každému k zjevení, a že při něm není / ni žádné nepravosti.

Žalm 93.

Pán slá - vou jsa o - dín a mocno - stí, v pře-

div - né kra - lu - je dů - stoj - no - stí; on

stvořiv svět sám jej tak zdr - žu - je, v svých že se

grun - tech ne - po - hy - bu - je.

2. Stálý trůn jeho bez proměnnosti, utvrdil jej on sám od věčnosti; ačkoli řeky se nadýmají, časem i hrozný zvuk vydávají;

3. Též ač se moře vztěká a bouří, svými vlnami až k nebi kouří, Pán jest silnější nad zvuk vod mnohých, i nad vzteklost síly všech vln mořských.

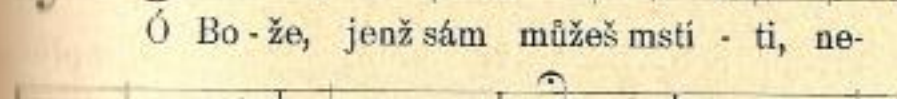
4. Tvář jsou, ó Pane, svědectví pevná, sláva tvá, jimiž se i moc divná / buď slovem tvým neb skutky mocnými / osvědčuje před syny lidskými.

5. Nižádná tedy světa bouření / slávy tvé nezruší ani změni, ni domu tvého ušlechtilosti, to stane obé i na věčnosti.

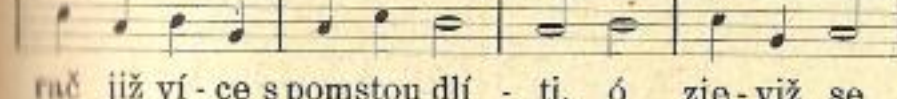
Žalm 94.

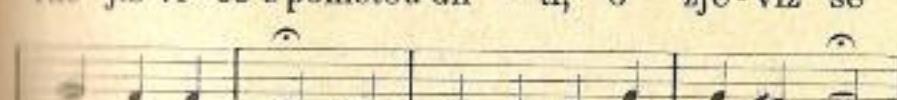
Ó Bo - že, jenž sám můžeš mstí - ti, ne-

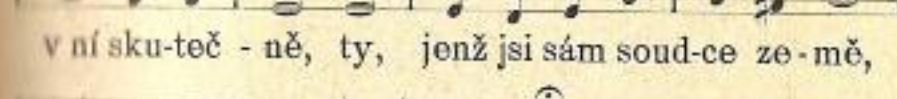
mač již ví - ce s pomstou dlí - ti, ó zje - viž se

v ní sku - teč - ně, ty, jenž jsi sám soud - ce ze - mě,

dej, ať jest to pyšné plé - mě / po - mstou se - tří -

no tvou věč - ně.

3. Dokudž se budou vždy spínati / bezbožní, dokud i plésati? Dokudž své nestydatosti / řeči i skutkem páchají, na tvůj soud, Pane, nedbají, chlubiti se svou mrzkostí?

4. Tiť jsou, jenž lid tvého dědictví / bědují bez milosrdenství, domácích též ani cizích / žádného sobě

nevážíc, vdovy, sirotky mordující, říkají v bezbožnostech svých:

4. Bůh toho nic nerozvažuje, Bůh Jákobův ani spatřuje / zde obcování našeho. Ó všech lidí nejhloupější, nýbrž i nejbláznovější, ještěliž neznáte toho?

5. Tenli, jenž ráčil ucho

dáti, i zraku jasnost sfornovati, nemá slyšeti, viděti? Tenli, jenž všecken svět tresce, by i vás též káral v brzce, nemá ku pomstě přispěti?

6. Ten, jenž lidem dává umění, též moc i moudrost k srozumění, jakž by neměl sám moudrosti? On brž lidská i myšlení, ovšem znaje jich činění, svědčí je býti marností.

7. Ale šťastný ten buď nazván, kteréhož ty, Pane, cvičíš sám / a jej slovem svým spravuješ; tent i ve zlý čas pokoje / tvého v srdci požívaje, v jámu, čeká, zlé až smečeš.

8. Neb Pán dědictví lidu svého / neopouští času žádného / v jakémkoli zde soužení, a když vidí příhodný čas, dává spravedlnosti svůj hlas / všechněm věrným k očerštění.

9. An i při mně, kdo jest, jenž stojí / proti mých nepřátel rozbrojí? Kdo mne před zlostí jich chrání? Byť mne sám Bůh neretoval, dávno bych se již byl dostal / tam, kdež jiní jsou v mlčení.

10. Často jistě když se mi zdálo, že klesaje, již stojím málo, však, Pane, sám mne zdržoval; v čas každého skormoucení / býváje mé rozvrazení, mé duše jsi potěšoval.

11. Neb zdaž k trůnu tvému zlostníci / přístup mají, vynášející / nátisk místo spravedlnosti, jenž se vespolek puntují, krev nevinnou odsuzují / nemajíc nad ní lítosti?

12. Ale Pán jsa má pevná skála, můj hrad, má naděje vždy stálá, k ochraně mé na každý čas: onť je pro jich nepravosti / všecky zahladí v přísnosti, zahladí je věčný Bůh náš.

Žalm 95.

Nápěv žalmu 24.

1. Ej Pánu zvučně zpívejme, ke cti jemu prokřikujme / té našeho spasení skále. Pojďte, před něj vstupme blízce, chválu a čest vzdávajíce, žalmy jemu zpívejme stále.

2. Neb Bůh náš Bůh jest největší, nad všecky Bohy mocnější, mocně nadevším panující, všecky zemské hlubokosti, též i všech hor vysokosti, v svých rukou mocně zdržující.

3. Onť též nad mořem panuje, neb je stvořil i udržuje, i zemi účinek rukou svých. Pojďme, před ním se sklánějme, svým stvořitelem jej znejme, otce jej v službách jemu vázaných.

4. Onť jest Bůh náš, my jsmo jeho / stádce lidu zvoleného, on sám nás

pase bez přestání. A protož nezatvrzujte / srdce, kdykoli slycháte / hlas jeho vás k sobě volání.

5. Jakož se toho nemálo / v Massah a Meribě stalo, kdežto (dí Bůh) otcové vaši / mne všetečně pokoušeli, ačkoli zkušenou měli / mých skutků divných moc největší.

6. Dlouhou nesnáz s nimi maje, let čtyřicet je snášeje, vida an v srdce zarytosti / ten lid cest mých nechce znáti, ovšem jich následovati, ač míval výstrah hojně dosti;

7. Protož podle spravedlnosti / v své jsem zapřisáhl přísnosti, že do odčinění svého / pro náramné jich bláznovství / z toho takového množství / nepřijmu na věky žádného.

Žalm 96.

2. Slávu jeho tak vyvyšujte, jeho divy všechněm zvěstujte. Neb on jest Bůh sám největší, chvály a cti nejhodnější, nad Bohy všechny se ho bojte.

3. Jistě mezi světa národy / bohové jejich jsou obludy; ale Pán i nebe stvořil, důstojnost svou tak rozšířil, že před ním kráčí slavně všudy.

4. V stánku jeho moc též i sláva / jistě nejvíc znáti se dává; protož lidé

všickni pojdte, Pánu moc a sílu vzdejte, ať se tím jeho čest vzdělává.

5. Příslušnou Pánu čest vzdávejte, jménu jeho ji přinášejte, každý s sebou své oběti / vezma, kteréž on chce mít, do síncí jeho přicházejte.

6. Tu před ním v okrase svatosti / sklánějte se spolu s vážností; v bázni jeho všickni stůjte, kdežkoli kteří bydlíte, na všeho světa šířnosti.

7. Pohanům služte ku poznání, Páně že věčné kralování, též že chce avšak upevniti, jej spravedlivě souditi / v své pravdě bez uchylování.

8. Nebesa plésejte radostí / i země, též buď hotovosti, zvuk veselý moře vydej, pole i což na

něm plésej / i dříví, Pánu k poctivosti.

9. Nebť se již běře bez meškání / ortelů svých k vypovídání; budeť všechnen svět souditi, svou spravedlnost vyvoditi, národům všechněm k spomáhání.

Žalm 97.

2. Oheň před ním chodí / jemu odporující, dí, v prach všechny přibezbožnosti pášící. Blesk

od trůnu jeho / kraje světa všeho / prudce osvětluje, což svět jakž spatruje, hned se děsí toho.

3. Jako vosk horkostí / před Boží jasností / hory se rozplývají, neb ho svým Pánem znají. Jehož spravedlnosti / nebesa v hojnosti / svědectví dávají, všechněm poskytají / nám jeho známosti.

4. Buďtež zahanbeni, kdož pocty činění / modlám se dopouštíte, rytinou se chlubitě. Radče všickni pojdte, snažně Pána ctěte / i vy též bohové, a tuť Sion nové / dojde cti a zkvete.

5. Tuť spolu s ním spléší, týž hlas když uslyší / i všechny dcery Judské, spatřujíc soudy Božské. Neb's ty mnohem vyšší / nad nebe nejvyšší, ovšem bohů jiných / i jak

koli slavných / ty jsi důstojnější.

6. Vy, jenž milujete / Pána, nad tím bděte, mívati v nenávisti / hříchy, bludy a zlosti, hrůz zlých nedbajíce, stále se majíce; on střeha svatých svých, je z rukou bezbožných / vytrhuje brzce.

7. Jestli pak kdy věrných / a srdcí upřímných / útěcha Pán prodlívá, s užitkem jich to bývá; tak jako když símě / v se přijímá země, v ztrátu nepřichází, zdárně zas vychází, zisku nesa hojně.

8. Protož všickni věrní / s Pánem jsouc spojení, v něm samém vždy doufejte, na něj očekávejte, v něm i v čas těžkosti / srdce veselosti / stále požívajíc, naň vždy pamatujíc / s zvláštní uctivostí.

Žalm 98.

Nápěv žalmu 66.

Píseň novou zpívejte | dokázal, sám pravici svou
Pánu, neb divných věcí | předústojnou / vítězství

slavné obdržal; on též posloužil i k známosti / toho spasení drahého, neukryl i své spravedlnosti / před tváří v světě žádného.

2. Neboť ráčil pamětliv býti / na svá zaslíbení mile, v nich na pravdu, že se ujíti / chtěl o svého Izraele. Aj, již vidí všechny končiny / spasení Boha našeho; protož jej za tak slavné činy / ctěte vši chvály hodného.

3. Plésejte před ním a zpívejte / žalmy jeho velebnosti, i na cítaře

zvuk vydejte, prozpěvující se radostí; troubami před ním i pozouny / ať se libý hlas vydává, i moře zvuč na všechny strany, i vše co v světě přebývá.

4. I řeky před Pánem plésejte / vesele vždy s ochotností, / i hory Páně okoušejte / s potěšením přítomnosti; nebt se běže k rozsuzování / spravedlivě světa všeho, svých chudých Pán k obhajování, i k pomstě z pyšných každého.

Žalm 99.

Aj, Pán kra-lu - je, svých ob - ha - ju - je,
no - dě na trů - nu / svých cheru - bí - nů. Necht se
jak chtě - ji / li - dé vztě - ka - jí, i vše -

cken svět bou - ří, však nic ne - ob - dr - ži.

2. Král náš největší / a
nejmocnější / nad vše-
cky lidi, jakž každý vidí,
jest na Sionu. A protož
jménu čest jeho svato-
sti / vzdejte s uctivostí.

3. Krále našeho, ač tak
slavného, však v jeho
panství / není tyranství,
ale upřímnost, soud a spra-
vedlnost, v Jákobovi toho /
příklad zjevný všeho.

4. V tom jej tak znajíc,
před ním klekajíc, Boha
našeho / ctěte samého /
před jeho trůnem. Takt
jest s Aronem / Mojžiš též
činíval, horlivě jej ctíval.

5. Tak i Samuel / Bohu
se klaněl / spolu s jinými /
jemu věrnými: když se
modlili, k Bohu úpěli, on

jejich žádosti / vyslyšel
v rychlosti.

6. Z sloupu divného /
oblaku svého, jenž v po-
větrí stál, otcům mluví-
val, jenž smlouvy jeho /
času každého / i ustano-
vení / šetřic byli pilní.

7. Tys je Bože náš, kaž-
dó nouze v čas / slýchal
laskavě, nesl dobrotivě;
ač jsi přísnosti / též pro
jich zlosti / k mnohým do-
kazoval / i z světa shla-
zoval.

8. Protož samého / Boha
našeho / slavně zvyšujte,
před ním klekejte / na ho-
ře jeho / trůnu svatého.
Náš tento král i Pán /
jest nejsvětější sám.

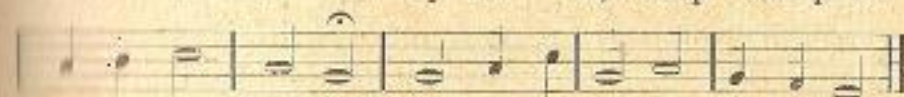
Žalm 100.

Pá - nu všickni pro - zpěvuj - te, kdež-

ko - li kto - ři by - dlí - te, vstup - tež před

něj s důvěr - no - stí, služ - te mu stá - le s ra - do - stí.

2. Znejte, žeť on jest
sám Bůh náš, ne my se-
be, on stvořil nás, a že
jím jsme zvoleného / ovce
panství lidu jeho.

4. Chválu s srdečnou
vděčností / dádouc jeho
velebností, jeho jméno
vyvyšujte, chvalte, ctěte,
vyznávejte.

3. Protož to rozvažujte,
do bran jeho vcházejíce,
oslavujte v síncích jeho /
jej k sobě tak laskavého.

5. Nebo dobroty jest
plný, od věků v ní ne-
proměnný, jest i věčná
pravda jeho, nikdy ne-
mýlí žádného.

Žalm 101.

Ó tvých sou - dech, Pane, též i mi - lo -

sti, žal - my zpí - va - je i já s bedlí - vo - stí,

v tož pra - vdě chci tě ná - sle - do - va - ti, v ní

tr - va - ti.

2. Předně sám bez úhony chci živ býti, ovšem když mi dáš království ujíti, dům svůj spořádám všecken s pilností / v šlechtnosti.

3. Nechciť příkladů zlých následovati, nýbrž všecko zlé chci v nenávist bráti; nepravost mne k sobě nenachýlí / v žádnou chvíli.

4. Nestrpím rady srdce bezbožného, přeč takového zaženu každého, nepřivítám lehkomyšlných hostí / s poctivostí.

5. Kdož bližního z nenávisti podštívá, kdož oči pyšné a mysl vzteklou

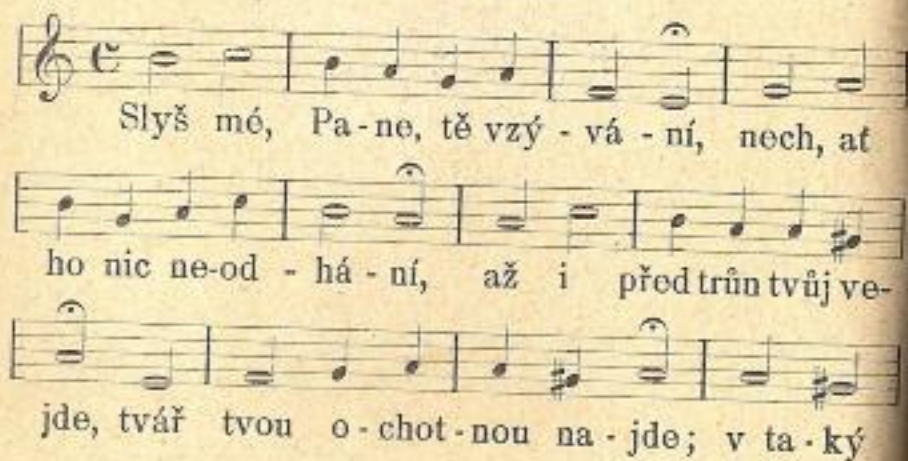
mívá, k takovým s pomstou hodně přistoupím, je vyhladím.

6. Úpřímých sobě draze chci vážit, ty v radách, ty s sebou za stolem míti, budou moji, ctnosti milovníci / služebníci.

7. Ti, jenž se s falší a lstí obírají, jenž rádi lež a nátlak mluvívají, nebudou u mne dlouho děditi, místa míti.

8. Bez odkladu přísně budu trestati, kdožkoli nepravost budou páchat, bych město Páně bez kvasu zlosti / měl v přesnosti.

Žalm 102.

2. Neb aj, všickni dnové moji / náhle jako dým mizejí, mé kosti jako hlava / vyprahly hrozně ve mně. Srdce, jako statá tráva, truchlí, vadne a ustává, tak že již i chleba jísti / zapomínám v své těžkosti.

3. Od ustavičného lkání, bídy i hořekování / má kůže tak skrčena, i k kostem prsušena. Jsem co pelikán na poušti, tesklím, sedě v temné houšti, co pták noční, kterýž kvílí / v pustých místech každou chvíli.

4. Žádného odpočinutí / nemám ani oddechnutí, jako vrabec na domě /

želející své rovně. Neb se moji protivníci / na mne brousí dnem i nocí, i ty, na něž se hněvají, mým příkladem proklínají.

5. Pročež popel co chléb jídám, nápoj pak rovný svým bídám / se slzami směšuji, jenž z mých očí padají / pro čitelnost hněvu tvého; neb ač jsi mne za slavného / zvýšil, však zas nenadále / shodiv, tlačíš k zemi stále.

6. Jižť jsem jako stín nachýlen / v ten čas, když přeč odchází den, jako tráva s kořene, statá když schne a vadne. Ty pak v své, Pane, bytnosti / že zůstáváš na věčnosti,

slavná pověst též slibův tvých, toť mne těší v zármutcích mých.

7. Ty svým časem ráčíš vstáti, sám lítost svou ukázati / k svému lidu věrnému / v svém městě na Sionu. Aj, již jest čas uložený, z dávna tebou ohlášený, protož rač se odhliviti / a k milosti nakloniti.

8. Ať se tvoji služebníci, lítost srdečnou majíci / nad rumem města tvého, zase potěší z něho; jinde pak mezi národy / tvá bázeň ať roste všude, i králové s uctivostí / ať se bojí tvé jasnosti:

9. Vidouce, že Pán vzdělává / Sion a v něm jeho sláva / zase se vyskytuje, víc než prvé spatřuje; an k úpění lidu svého / popatřil potlačeného, na modlitbách jich volání / že jest neměl v pohrdání.

10. Budeť pak to vše zapsáno, pro budoucí zanecháno, byť to měli v známosti, ovšem pak u vážnosti, i ti, jenž by z nich

povstali, byť Páně skutky a chvály / vděčně připomínající, z celého slavili srdce.

11. Že jest popatřil s výsosti, s trůnu své divné svatosti, dolů s nebes pohleděl, byť vše na zemi viděl, by slyšel věznův vzdychání, jenž k smrti byli oddáni, a tak z vězení těžkého / by vyprostil z nich každého:

12. Na Sionu jméno Páně / byť hlásali všickni snažně, chvály v Jeruzalémě / zpívajíce jeho zřejmého, zvláště když se budou sbíhati / lidé, Pánu čest dávati, i králové jich s radostí / sloužíc též jeho milosti.

13. Ač v dlouhém na to čekání / přicházím již na stýskání, okoušeje trápení, i dnův svých ukrácení. Bože, však říkám v bídách svých, neboť mne u prostřed dnův mých, ty, jenž vždycky od věčnosti / zůstáváš bez proměnnosti.

14. Neb dávno ač jsi založil / zemi i nebesa stvo-

řil, avšak v jejich bytnosti / není k tvé podobnosti. Onať pomínou v jistý čas, ty pak na věky zůstáváš, jako roucho tak zvetšejí, své krásy nezachovají.

15. Všecko podle tvé moci / vezme proměnu v prudkosti, jak v častém oblačení / bere oděv změnění. Ty pak trváš jednotejně, i tvá pravda

neomylně, tvá sláva, tvůj byt nezhyne, časy, lety nepomine.

16. Protož silného doufání / tvé služby jsou bez přestání, též i s svými potomky / že ostoji na věky. Ty k nim v sobě známou chvíli / lásky dokážeš a síly, byť již utvrzení jsouce, nebáli se zlého více.

Žalm 103.

Ej, du-še má, o-sla-vuj Pá-na své-ho,
i vše-cka moc tvá sva-té jméno je-ho;
na vše-li-ká Pá-ně do-bro-di-ní /
má du-še ne-chtěj se za-po-mí-na-ti,

2. Dokazuje on k tobě své milosti, odpouští tvé všechny nepravosti, i nemoc tvou každou uzdravuje; od zahynutí tak života tvého / chrání, udílí slitování svého, jímž tě na každý den korunuje.

3. Onť i ústa tvá dobrým naplňuje, čímž se mladost tvá tytýž obnovuje, v své mladosti co mladost orlice; on těch mocně též a moudře zastává, jímž se bezpráví trpění dostává, jsa věrný a spravedlivý soudce.

4. Onť oznámil své cesty Mojžíšovi, svých skutků divných moc Izraelovi, kteréž konal jemu k spomožení. Nebť jest všechněm svým v milosti hotový, k rozněcování se,

v hněvu nechtivý, jeho lásky, přízně počtu není.

5. Ač častokráte svou nestatečností / jej urážíme, však on své přísnosti / nevypouští, ni drží na věky. Tvrď našich hříchů nevyhledává, ani vedle nich nám odplatu dává, v tomť jest známpý nám výborně vždycky.

6. Čím nebesa brž zemi převyšují, tím jeho láska těch, jenž jej milují, každou výsost hřicha převyšuje. Nebo jak slunce, kdež ráno vychází, vzdáleno odtud, kdež večer zachází, tak od nás hřichy naše vzdaluje.

7. Jak se otec nad sebou poslušnými / smilovává dítkami přemilými, tak Pán nad bojícími se je ho. Neb slepení zná na

šeho křehkosti, v paměti stálé to jeho milosti, že náš původ jest z prachu zemského;

8. A že dnové jsou člověka každého / tak jako tráva bytu kratičkého, a jako květ, ač kvete spanile; však jak naň málo vítr ostrý přichází, hned jeho krásu všelijak poráží, až i z svého místa hyne cele.

9. Ale těm, jenž stále se bojí Pána, ustavičná láska jeho též známa, i potomkům jich na časy věčné, těm, kteříž smlouvy jeho ostříhají, v své paměti rozkazy jeho ma-

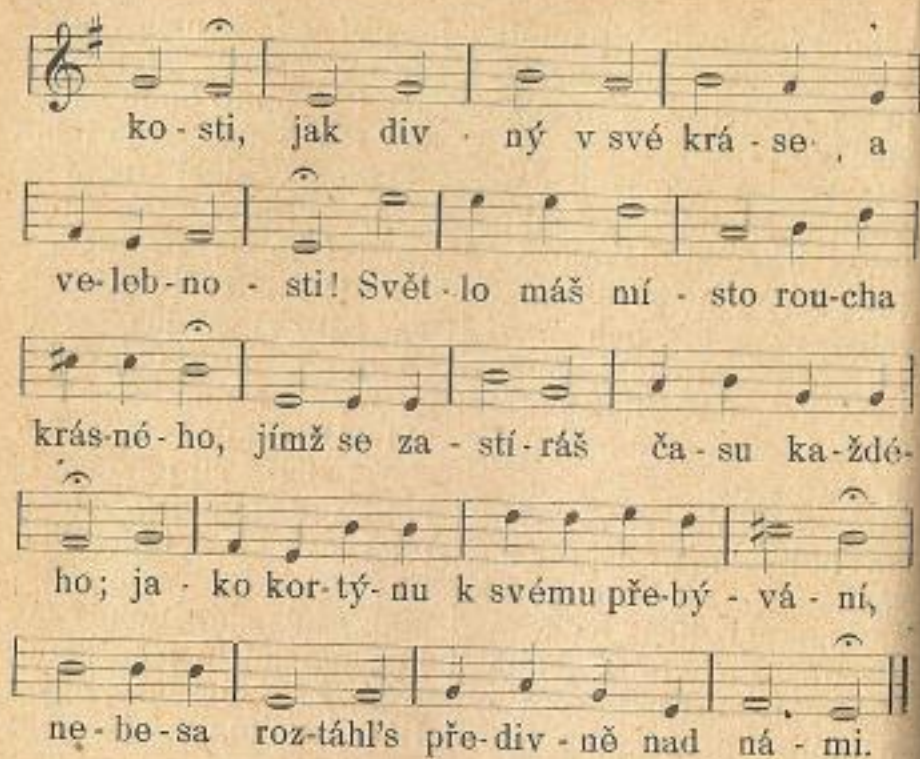
jí, byť se v nich nalézali skutečně.

10. Pán tento hodný jest sám velebnosti, trůn jeho stvrzen v nebi na výsosti, všudyť dosahuje panství jeho; protož se mnou anjelé divní v síle, vždycky stojící k slovu Páně mile, oslavujte jej času každého.

11. Oslavujtež jej jeho služebníci, vůli jeho snažně vždy konající, chval jej i všechno rytířstvo jeho; každý tvor chval jej stále bez přestání / na každém místě jeho panování, i ty, má duše, chval Pána svého.

Žalm 104.

2. Ty jsi palác svůj sklenul na vodách, ty oblaky všeho světa v stranách / místo vozů ráčíš rozkošných mítí, ty se můžeš i na větru nositi. Své posly rychlé z povětří činíš, a ty vysíláš jakž kde umíníš; tvé spravedlnosti věrní služebníci / jsou hrom, oheň prudce plápolající.

3. Tys základ divný zemi založil, k vyskytnutí

z vod když ji posloužil, byť co na pevných sloupích na nich stála, v ní žádný se věk nepohybovala. Ješto s počátku hrozné propasti / ji v sebe pohltily do vnitřnosti, takže nad nejvyšší hory a skály / vod přenáramné hlubokosti stály.

4. Však když jsi ráčil jim pohroziti, přeč v náhle musily ustoupiti, ač

hluché však k tvého hlasu hřímání / hned zpátkem pospíšily bez meškání. Tuť se hor výsost teprv zjevila, též údolí se tu ukázala, každý tvor k bytu přebývání svého / tu přijal místo vedle soudu tvého.

5. Byť se pak moře nevytlévalo, a země zas nepohřížovalo, ráčil jsi mu cíle jisté vytknouti, k nimž přijda s hanbou musí ulehnutí. Však vrchoviště z rozkazu tvého / vypryskují se času každého, odkudž se i hojné řeky sbírají, po údolích se s hlukem rozbíhají.

6. Tu každý tvor na poli bydlící, i v horách též se probíhající, tu i divoký osol též přichází, potřebného rozvlažení dochází. Tu se též hnízdí ptactvo časem svým, prozpěvu- jící hlasem veselým, sedě prostřed zelených ratolestí, až se rozléhá jejich veselostí.

7. Nadto svých darů, Pane, půjčuješ když časně a hůry zemi svlažuješ,

ourod hojných z tvé pravice štědrosti / byť vydávala všudy do sytosti; po polích trávy všemu dobytku, i lidem všechněm k jejich užitku, byť se mohlo obilé zelenati, v omylu orače nenechávati.

8. Odtud i vina hojnost vyvodíš, jímž v srdci lidském veselé plodíš, hojnost chleba i oleje vonného, byť se tvář temná zastkvěla od něho. Též i to dříví od tebe zrůst má / skrz deště vláhu, kterouž přijímá, i cedrové libánští převysocí, kteréž jsi štípl bez lidské pomoci.

9. Tam se ptactvo co k hradům obrací, tu hnízda svá i plod svůj bezpečí, tam jako v krásném domě čáp přebývá, na jedli své hnízdo i mladé, mívá. Kamzíků pak jsou hory vysoké / za útočiště chvíle všeliké, k rozsedlinám do skal se utíkají / králík, ježek, jezvec, tam svůj byt mají.

10. Tys i měsíc též Pane učinil, by časy jedny od

druhých dělil, též i slunce svůj aby západ znalo, v mezech jistých stále vždy běh konalo. To když od nás přeč jinam zachází, hned plná mrákot k nám noc přichází; v ten čas zvěř, jež ve dne v svých skrýších líhá, své potravu ven k hledání vybíhá.

11. Až i lvové z svých tajných jeskyní / vycházejí, jsouc hladem trápeni, po loupeži řvouce pokrmu svého / vroucně hledají od Boha silného. Když se pak slunce zas navrácuje, a všecken svět jasně osvětluje, k svým doupatům každá zvěř se navrácí, v nichž se opět ukládá až do noci.

12. Tehdáž člověk také s bezpečností / příslušně stojí k své povinnosti, venřa pole k dílu svému vychází, trvá v práci až zase den odchází. Ó jak skutků tvých, Bože, rozličnost / jest předivná, tvá v nich i velebnost! Tvá díla jakož jsou plná moudrosti, tak jest plný svět divné tvé štědrosti.

13. Tvét jest, ó Pane, moře veliké, v kterémž máš divné tvory všeliké, a hmyzu většího též i drobného, že jemu počtu není nižádného. Bárky po něm se též přenášejí, velrybové v něm se procházejí, sám kteréžs; Pane, stvořil svou mocností, byt spolu v něm hrali bez nevolnosti.

14. Tvá divná všecka tato stvoření / mají k samému tobě své zření, jim abys slušným časem pokrm dával, v bídách jich a nouzi nezanechával. Jimž když dodáváš, tehdy sbírají, a tu hned hojnost potravy mívají, užívajíce podle své libosti / z tvé ruky dobrých věcí do sytosti.

15. Když pak zas tvář svou od nich odvrácíš, všelijak hned je děsíš a rmoutíš, až jim odjímáš i jejich dýchání, takž hynou a v svůj prach jdou bez meškání. Tvá sobě dechnutí však majíc daná, bývají rychle zase stvořena, a tak za starým skrze

jdoucí plémě / obnovuješ krásně okršlek země.

16. Sláva buď Páně z jeho té moci / nyní i na věky trvající; Pán začatou lásku vždy rač konati, ochotnost k skutkům svým prokazovati. Ten jenž mocný jest sám a veliký, před nímž hrázou tvor trne všeliký, země se třese a z hor dým vychází, jakž jich samo dechnutí jeho dochází:

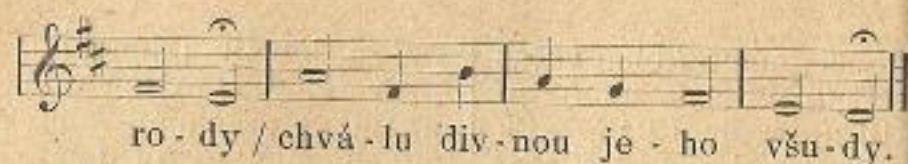
17. Tohoť já budu oslavovati, dokudž mne stává jemu zpívati; žalmy budu zpívati Bohu svému, do-

kudž jsem živ jménu jeho svatému. O by jen mému úmyslu žehnal, mile zpívání mé to přijímal, v něm abych se vždy mohl veseliti, jej s radostí srdečnou věčně ctíti.

18. Ó by též všickni Bohu nevěrní / i jeho svatým zlostně odporní / byli z světa sklizeni dokonale, svých zlostí nerozšiřující dále. Ale ty, duše má, bez přestání / Pánu vždy svému čín děkování! Všickni lidé se mnou Pánu děkujte, ze všech jeho skutků jej zvelebujte!

Žalm 105.

Ej nuž vši ckni Pá - nu zpí - vej - te, slav -
ně je - ho jmé - no zvy - šuj - te, o - hla - šuj - skut - ky ve -
to dne ka - ždé - ho / zvěstuj - te me - zi ná -
le - slav - né je - ho;

2. Žalmy jemu na čest zpívejte, o jeho skutečích rozmlouvejte. Znejte, žeť jest sláva vaše / jméno jeho v každém čase; v něm se tedy potěšujte, kdož se koli po něm ptáte.

3. Páně tváří a velebnosti / hleďte vždy v ustavičnosti. Snažtež se připomínati, což vám činil, rozjímati / i jeho soudů pravosti, všechněm sloužiti k známosti.

4. Vy, kteříž jste rodina jeho, Abrahama sluhy věrného, jenž jste z Jákoba zplození, k tomu od Boha zvoleni, od Boha, kterýž svou mocí / svět spravuje dnem i nocí;

5. Jenž v paměti smlouvu svou máti / ráčí, věrným v ní věčně býti, již učinil s Abrahamem / i s Izákem jeho synem, již stvrdil i Jákobovi, i všemu Izraelovi;

6. A řka: Toť se má

jistě státi, Kananojskou chciť zemi dáti / za podíl dědictví tvého, i z potomků tvých každého. Ač byli tehdaž nemnozí / byt majíc i v zemi cizí;

7. Sem i tam se přenášejíce, z měst jedných do druhých chodíce; však byli bezpečni sebou, i světa mocné nejednou / ráčil Bůh pro ně trestati, přísně jim přikazovati:

8. Pomazaných mých nekormuťte, mým prorokům neubližujte. I když na zemi hlad vyslal, všecku chleba hůl polámal, i tu k jejich opatření / jednoho poslal před nimi.

9. To byl Jozef, kterýž byl prodán, za služebníka cizím oddán. V tom do stav se do vězení, snášel tam těžká trápení / do času, jejž Bůh uložil, aby ho sobě v něm zkusil.

10. Jeho dobrá pře jest zjevena, moudrost jeho

těž ohlášena. Pročež král své sluhy poslal, by propuštěn byl rozkázal, Pán veliký lidu toho / učinil jej svobodného:

11. Pána nýbrž za nejvyššího, ustanovil jej domu svého; všickni velící i malí / k rozkazům jeho byt stáli, i starce byt vyučoval, království všecko spravoval.

12. Tu Izrael do Egypta všel, pohostinu tam Jákob bydlel / dlouho v Chamově krajině, kdežto Bůh lid svůj náramně / rozmnožil, nad čímž se cele / dšili jich nepřatelé.

13. Neb proměnil sám Bůh jich srdce, že jeho lid trápili těžce; ty kteříž prv milovali, v náramnou nenávisť vzali, obrátivše svá myšlení / všecka, sluh jeho k zkažení.

14. A protož Pán poslal Mojžíše, též i bratra jeho tím spíše / Arona, jejž k tomu zvolil; skrze ty svou moc provodil / hrotych divů a znamení / všudy v té Chamově zemi.

15. Cožkoli se nemožně

zdálo, všecko k jeho hned slovustálo; poslal jim hrozné temnosti, zbavil rozkošné světlosti, i vody jich v krev obrátil, v nichž všecko množství ryb zmořil.

16. Země pak jich žab velmi mnoho / vydala, hmyzu ošklivého, že i do schran králů vešly. Opět Pán řekl a hned vyšly / vši, komáři a sténice, dobytek i lid trapíce.

17. Místo deště jim oheň ssýlal, krupobitím jich pole stíral, réví kazil i fíkoví, zpřerázel i mocná dříví. Řekl opět, hned se přibrali / chroust, kobyłka všecko žrali.

18. Tráva, země jich i ourody / tak zkaženo jest všecko všudy. Přísně brž dotíel i na ně, zbil jejich prvorozené; svůj pak lid ráčil s kořistí / stříbra, zlata, proč vyvésti.

19. Nebylo v jich počtu žádného / bídou nějakou zemdleného. Egyptští se veselili, že tito přeč odcházeli; nebo se báli ran těžších / pro přítomnost Izraelských.

20. S svými pak Pán mile nakládal, k zastírání jich oblak jim dal, mrákot nočních k osvětlení / zažžehal oheň před nimi; i křepelek dal jim dosti / vedle jich srdce žádosti.

21. Chleb nebeský jim vysýlati / ráčil i z skály vodu dáti, odkudž štědře vyplývala, poušť suchou zavlažovala, jsa pamětliv, aby splnil, což Abramovi zaslíbil.

22. A tak svůj lid vedl vyvolený, radostí divnou naplněný, až do pohan-ských vladařství, a ta jim dal za dědictví; všechna národů úsilí / snadně tudíž obdrželi.

23. Proto pak to vše př nich konal, byť každý pilně pamatoval / zřízení jeho šetřiti, po jeho cestách choditi. Protož jej z této milosti / chvalte všickni s ochotností!

Žalm 106.

Ve - leb - tež Pá - na do - bré - ho, v mi -

lo - sr - den - ství věč - né - ho; neb je - ho skut -

kův pře - dů - stoj - ných / kdo mů - že moc vy -

m lu - vi - ti? Kdo mů - že na něj chval při - sluš -

ných / v sa - mých rtech do - sta - tek mí - ti?

2. Blaze těm, jenž v upřímosti / stále chodí v spravedlnosti. I mně, Pane, by v tom pomáhal, neruč se zapomínati / dle lásky své, jížs svým činíval, dej mi v spasení svém státi;

3. Abych i já s zvolenými, tebou znovu zrozenými / mohl, spatřuje hojnost dobrého, na věky se veseliti, a tak s lidem dědictví tvého / tvou slávou se i chlubit.

4. Ach, známeť však své hříšnosti, i otcův svých nehodnosti, žeť jame všickni těžce zhřešili, bezbožnosti pácha-jeo. Neb otcové ač jsou patřili / na moc skutkův tvé pravice:

5. Však jich nerozvažovali, ni lásky tvé v paměti vzali, Izrael brž jak spurný býval, při moři jal se reptati, pro jméno své Bůh je však choval,

svou moc chtě tak prokázati.

6. Neb moři hned jakž přimluvil, tím vody jeho vysušil, i provedl je skrz vod propasti / jako po suchých pustinách; tak je zprostil všech hrůz a strastí / od nepřátel v těch končinách.

7. Před jich nepřátel vzteklostí / postavil je v bezpečnosti, shltiv vodou jich protivníky, ni jeden z nich nezbyl toho; tu Izrael chválil ty skutky, věře slovům Boha svého.

8. V tom něco málo pobývše, na všechno zapomenuvše, tou jeho péčí pohrdali, zvyklých lahůdek hledajíc, na moc Boží se domlouvali, pyšně ho tím pokoušejíc.

9. I dal jim pokrm k chuti jich, však ho zle zažil každý z nich, neb život jich tím krsal více. Však

ani tím nezmudřeli, lehčíc sobě své věrné vůdce, nenávisť k nim hořeli.

10. Tu Abiron i s Datanem / octl se v pekle s svým stanem, i jiné jenž z té rotty byli, hrozně oheň spálil s nebe; opět tudíž i tele slili / ku pokloně na Orébě.

11. Pohanské rozpustilosti / provodili v nestoudnosti, žrádla, pití, tancův hledíce; když Bůh zákon svůj vydával, Mojžíš v modlitbách byl nejvíce, lid prostopášnost svou páchal.

12. Ach, přehrozné jich bláznovství, že k volu všecko to množství / slávu Boha svého rovnali! A na svého Spasitele / i jeho moc, kterouž vídali, zapomenuli se cele.

13. I na všechny skutky hrozné, kteréž činil velmi divné / při moři i v Chámově vlasti, veď je v mocném rameni, pročez v hrozné své hněvivosti / vykřikl, že všechny vyplní.

14. V náhleť se státi to mělo, kdyby Mojžíš, sva-

tý jeho, an již vypouštěl Pán své rány, nebyl před ním všech zastoupil / a hněvu nesvedl přeč na strany, již aby více nehubil.

15. Vždy však nenapravovali / i zemi svatou zhrdali, Páně slibům nic nevěříce; a když je vždy připomínal, slyšení víc se zpěčujíce, v svých staních každý z nich reptal.

16. A protož Pán v svém zuření / zdvihl ruku svou k jich zkažení, na poušti chtě všechny zhubiti, na různu mezi pohany / i jejich símě rozptýliti / sem tam do cizí krajiny.

17. Ještě vždy nepolepšili, s Belfegorem se spojili / a jedli mrzkou obět jeho; čímž opět Pána zdrazdili, v tom vyslanou na se od něho / ránu hroznou obrátili.

18. Až se v tom Fines rozhorlil, k neřádným s pomstou přikročil, hned odešla ta zhouba dále, toho pak skutku horlivost / počtena mu k zvláštní cti,

chvále / v pronárodech až na věčnost.

19. Opět po nemnohé chvíli / v Meribě ho popudili / i s ujmon svatého Mojžíše, neb se jim dal skormoutiti, tak že počal k množství té říše / neopatrně mluvit.

20. Také těch nevyplenili / národův, jakž rozkaz měli, ale s nimi se směšujíce, zlému od nich se naučili / a s nimi modlám jich sloužíce, hněv Boží na se bouřili.

21. I tu ohavnost pášice, zlým duchům obětujícíce / syny a dcery plodu svého, krev nevinnou vylévali, k vůli modlám Kananejského / národu je mordovali.

22. A tak všecku svatou zemi / zmazali těmi vraždami, též i jinou každou mrzkostí / sami sebe poškvrnili, pášice modlářství se zlostí, s cizími bohy smilnili.

23. Na něžto Pán se rozhněval, své dědictví v ošklivost vzal / a vydal

je pohanům v ruce, kteréž jakž opanovali, v nenávisti je prv majíce, tvrdě s nimi nakládali.

24. Nátisk mnohý jim činili, neb již v moci jejich byli, ač často Pán byl jich ochránce, nic však nenapravovali, svých, ne jeho rad se držíce, hodnou za hřích pomstu brali.

25. Plný jsa Bůh však milosti, patře na jejich úzkosti, vyslyšal jich k sobě volání, smlouvu máje svou v paměti, podle množství svých slitování / zlého jich ráčil želeť.

26. Tak že k nim srdce změkčoval / těch, v jejichž vazbu je vydal. I nám, Bože, rač pomáhati, vytrhuje nás z pohanů, i budem tě oslavovati, chvály činíc tvému jménu.

27. Hospodin Bůh Izraelský / chválen buď nyní i vždycky, v divných činech své velebnosti / buď od každého vždy slaven, nyní zde, potom u věčnosti, řekniž na to každý: Amen.

Žalm 107.

Ve - leb - tež vši - ckni Pá - na / pro
je - ho do - bro - tu, jenž jest věč - ná i zná -
ma / vše - li - ké - mu vě - ku. Zvlášt pak ať hlá - sa -
jí / k slá - vě je - ho mi - lo - sti, jenž od ně -
ho ma - jí / zpro - ště - ní všech úz - ko - stí.

2. Z nichž on sebral ne - jedny / od slunce výcho - du, z stran půlnocní, po - lední, též i od západu, jošto po pustinách / blou - díc, města hledali / po neznámých cestách, avšak nenalezali.

3. V tom žízně, též i hladu / nemálo zkusivše, takměř že i ku pádu /

v nich svadly jich duše. Když v také úzkosti / vo - lali k Bohu silně, on ze všech těžkostí / vytrhl je neomylně.

4. K tomu po cestách přímých / je mile sprovo - dil / do měst k bytu pří - hodných, škůdce jich vy - pudil. Ti nechažť děku - jí / Pánu z milosrdenství,

a všechněm zvěstují / di - vův jeho přemnožství.

5. Proto že on žíznivých / duše očerstvuje, též i hla - dem strápených / hojně nasycuje; jiní pak v oko - vách / vězení přetěžkého / smrti na se ve tmách / čekali dne každého.

6. Nebo zpuřně se mě - li / k řečem Boha svého, aniž slyšeti chtěli / rady Nejvyššího. Pročež py - šné jejich / srdce ráčil snížit, aniž byl, kdo by z nich / mohl se toho zprostiti.

7. Avšak když jsou vo - lali / v svém k Bohu sou - žení, i hned dosahovali / svých všech bíd zproště - ní, nebo je z temností / sám ráčil vyvoditi, vazby pak pevnosti / mocně v nic přivoditi.

8. Ti ať Pánu děkují / vždy z milosrdenství, vše - chněm vůbec zvěstují / divův jeho množství, pro - to že měděné / přesnadně láme brány, závory že - lezné / před ním prší na strany.

9. Jiní pak pro bláznov -

ství / svých cest převrá - cených / trápení majíc množství / v nemocích rozličných, tak že jen ošklivost / z pokrmův všech mívají, až smrti pro těžkost / velmi blízcí bý - vají.

10. I ti též když volají / v svém k Bohu trápení, ihned docházívají / svých všech bíd zproštění. Sám je uzdravuje / své slovem volebnosti / a mocně zba - vuje / té porušitelnosti.

11. Ti ať Pánu děkují / vždy z milosrdenství, i všem vůbec hlásají / divův jeho množství, z srdce ve - selého / chvály mu vzdá - vajíce, divných skutkův jeho / před lidmi netajíce.

12. Co pak ti, jenž na bářkách / po moři pracu - jí, obchod svůj i na vo - dách / pracně provozují, to vidouc, svědčiti / mo - hou o skutcích Páně, / i tam působiti / co ráčí jeho rámě:

13. Že ihned k slovu jeho / bouře se strhuje, vlny moře zdutého / zhů - ru vyzdvihuje, tu nebes

k výsosti / jak se oni vznášejí, i zas do propasti / strachem dolů sstupují;

14. Sem i tam se motají / jako muž opilý, rady žádné nemají / co člověk zbláznilý. Však když v své úzkosti / volají k Bohu silně, on je všech těžkostí / zprošťuje neomylně.

15. Nebo hned vlnobití / moře spokojuje / i všecka jeho dutí, hrůzy je zbavuje; tudy jim k radosti / náramně posluhuje, šťastně k bezpečnosti / portu je přivozuje.

16. Ti ať Pánu děkují / vždy z milosrdenství, všechněm vůbec zvěstují / divův jeho množství. Ať o nich hlásají / všudy na všechny strany, Boží cti netají / před starci i před pány.

17. Onť může i veliké / řeky vysušiti, prameny vod všeliké / když chce zastaviti, i zemi úrodnou / v neplodnou obrátiti, tím nevážnost hroznou / na lidech hodně mstíti;

18. Zase vypráhlou zemi / štědře svlažovati, kdež žádné vody není, jezera vzdělati / a to působiti, byť se osazovali / lidé hladoviti / tam, i města vzdělali.

19. Tuť pole osivají, štípí i vinice, odtud svou živnost mají / z úrod i z ovoce. Neb jim Pán půjčuje / požehnání hojného, kmen jich rozmnožuje, i plod stáda každého.

20. Tudiž zase bývají / v svém počtu zmenšeni, nouzi, bídu mívají, i mnohá soužení. I pyšná knížata / Pán umí skrocovati / a na poušti světa / v blud, v lehkost je vydati.

21. Umí též i nuzného / z bídy vyprostiti, jako stáda rod jeho / zdárně rozmnožiti; což vidouc pobožní, nad tím se potěšují, v řečech pak bezbožní / svých úst se zahánbují.

22. Toto všecko rozumně / kdo můž spatřovati, milosrdenství Páně / můž divná poznati: můž

i má s vděčnosti / Pánu k známosti / týchž věcí a nich děkovati, i jiným pomáhati.

Žalm 108.

Nápěv žalmu 60.

Hotovť jsem z srdce celého, ctíti tě Bože samého, hotov tě oslavovati, na čest tobě i zpívati. Ej duše má, nuž přičiň se, loutno, harfo nastrojtež se, mámť se před Pánem ukázati, ráno jej hned zvelebovati.

2. Tě, Pane, budu slaviti, / a uprostřed lidí ctíti, i mezi národy všemi / zpívati tobě chci žalmy. Neb tvá mnohá slitování / všech nebes větší nad námi, takž i pravda tvé volebnosti / přesahá i obloh výsosti.

3. Rač se, Bože, vyvýšiti, divnou slávu svou zjevití / svým milým ku potěšení, viz, vyslyš, splň mé úpění. Ač co chci víc? Z své svatyně / Bůh se ozval k nám milostně; ať, toť jest základ mé

radosti, mých triumfův bez pochybnosti.

4. Nebť mi Bůh propůjčí toho, bych z nepřátel svých každého / přemoha, krajin na množství / rozšířil již své království. A tuť sobě já osobím / Sicheť i s jeho poplužím, i údolí Suchot nenechám, to k dědictví svému též přidám.

5. Můjť jest Galád, můj Manasse, Efraim ten v každém čase / bude největší má síla / v správě válečného díla, Juda království k stvrzení, v řád dobrý ho uvedení, bude jiné osvécovati, soudy, práva všem vydávati.

6. Aniž koho z cizích ztratím, k službám nižším je obrátím, Moábovo povolání / bude noh mých k umývání, i Edom

těž se postaví / k vytírání mé obuvi, i Filistinských chci nechati, jestli mi se chtí však podati.

7. Ale do měst těch i jiných / kdo mne uvede přepevných? Kdo jest, ještě mne sprovodí / do země, v níž Edom bydlí? Kdo jiný, než, ty Bože sám, ač jsi dříve odpíral nám, tak že jsi i

s vojsky našimi / nevycházeje, zhrdal jimi.

8. Ó přispějž nám k spomožení / již po tak dlouhém soužení, neb v lidské moci naděje / tak jako květ se rozvěje. V Bohuť my samém doufajíc, půjdem svým nepřátelům vstříc, oní pošlapá všechny před námi, žádný se mu z nich neobrání.

Žalm 109.

Nápěv žalmu 28.

Bože, slávo má nejvzácnější, ozvi se, prosím v čas nynější! Neb lidí nešlechtných ústa / zostrují se proti mně zhusta, pouhou lež na mne sčítajíc, zkázy mé lstivě hledajíc.

2. Již jsou mne všechněm zošklivili, ač hodné příčiny neměli, ještě já času všelikého / upřímně jsem jim přál dobrého, za ně se i modlívaje, lásky tvé i jim žádaje.

3. Za dobré mi směňují zlosti, za lásku mou

k nim nenávisť. Postav jim, Pane, zvlášť jich vůdci, zlostníka po jeho pravici, ten ať mu vždycky přistojí, odpor a překážky strojí.

4. K soudu pak jsa pohnán od práva, ať po každé křivým zůstává, každá řeč i jeho žádosti / ať mu víc množí jen těžkosti; dny své skonej, úřad jeho / ať připadne jiného.

5. V sirobě plod jeho ať kvílí, těž i žena jeho v touž chvíli, ať jsou

dítka jeho běhouni / na světě sem tam rozptýlení, místa jistého nemajíc, dům od domu chleba ložbíc.

6. Což má, k sobě lichovník táhni, i cizí k statku jeho sáhni; byt žádal od koho milosti, nepropůjčujž se mu v lítosti, těž ani sirotkům jeho / udílej kdo co dobrého.

7. Ať zhynou brž potomci jeho / z kořene kolona druhého, ať nebývá víc jejich jména; vejdiž na paměť přede Pána / i jeho předkův nepravost / k hanbě jeho až na věčnost.

8. I matky jeho provinění / v zapomenutí těž ať noní, a tak všechny ty jeh mrzkosti / ať mstí Pán v hrozné prehlivosti, až by shladil to zlé plémě / i jeho památku s země.

9. Nebo nechtěl pamtovati, nad bídným se smilovávati, ale trápil vždy strápeného, bolesti srdce potřeného; lítost maje

prokázati, hledal ho zamordovati.

10. V zlých věcech míval své kochání, nechť se tedy zlost za ním shání; všecko dobré měl v ošklivosti, nechť se ho již docela zhostí, místo svého brž oděvu / ať má vždy prokletí s sebou.

11. To těž do jeho ať vnitřnosti / vejda jako voda v rychlosti, jako mast i kosti prostoupí, totéž jej ať trápí a rmoutí, to buď s ním každého času / místo oděvu a pasu.

12. Taková mzda ó buďž dána / mým protivníkům ode Pána, kteříž mi všickni utrhaří, zkažení duše mé hledají, ale ty, Pane Bože můj, při mně svou pomocí vždy stůj.

13. Pro jméno štědré své milosti / chraň mne a zdržuj v bezpečnosti, neboť jsem chudý a znužený, i u vnitř v srdci mém zraněný, místa jistého nemaje, tak jako stín utíkaje.

14. Nebť mi se všudy bytu brání, co s koby-

kou se mnou se shání;
postem má kolena kle-
sají / a jako vytknutá
vrzají; mé tělo, vyschlé
z tučnosti, pozbylo již
své čerstvosti.

15. Žádné lítosti není
při nich, z bíd mých jen
mají hříčku a smích, jest-
liže mne pak uhlédají,
hlavami za mnou potřá-
sají. Ty, Bože, však mi
spomáhej, dle lásky své
vždy mne chovej.

16. Byť to mohla ta
rota znáti, tvé ruce ten
skutek připsati, taková
že ochraňování / nejdou
než z tvého požehnání;

přes to nechť klnou jak
koli, ty dobrořeč v ka-
ždou chvíli.

17. Nechť proti mně
brž i povstanou, vša-
s hanbou tudíž zas osla-
nou, z čehož já budu s-
těšiti, oni pak budou s-
hanbiti, jsouc jako v plá-
oblečení / pro pýchu svo-
u v pohanění.

18. Já pak Pána bu-
du slaviti, vůbec před
všechněmi ctiti, žalm
zpívaje jeho jménu; ne-
on přistojí vždy nuzno-
mu, byť jej činil bez-
pečného / před každým
zhoubci jeho.

Žalm 110.

Slá-vou div-nou Pán poctiv Pá-na mé-ho,

řekl mu: Po-saď se na mé pra-vi-ci, až

u-vr-hu z ne-prá-tel tvých každé-ho, za pod-no-

že tvých noh pod sto-li-ci.

2. Na Sionu nejprv moc
tvou prokáži / a odtud
ihned po světě všudy /
jevně toho, žes mocný
Pán, dokáži, až i nad
svých nepřátel národy.

3. V den triumfu tvého
potěšeného, kdyžto budeš
stať vítězí, tvůj lid
tůž v kráse oděvu sva-
tého / slávu, radost z tebe
bude míti.

4. Ty jej vida, v něm
budeš se kochati, an tebe
on bez mocí nutkání, a
to se budou tak rozmno-
žovati / jako rosy vláha
na zvitání.

5. V tomť se tobě Pán
a přísahou zavázal, čehož
nezmění, řka v tato slova:

Ty jsi tím věčným kně-
zem, což's i přijal, podle
řádu Melchisedechova.

6. Věrný lide, nechtěj
se strachovati, tvůj tento
Pán jest s tobou vždy
stále, v zlý čas za tě sám
bude bojovati, v hněvě
svém potře i mocné krále.

7. Soud jeho půjde po-
dle spravedlnosti, půjde
všudy skrz vsecky náro-
dy, i nad tím, kterýž svou
ošemetností / sobě panství
osobuje všudy.

8. A ač na cestě svého
pracování / i z potoka
napije se vody: však po
slavném vítězství doko-
nání / hlavu zvýší, půjde
v věčné hody.

Žalm 111.

Nápěv žalmu 24.

1. Slaviti budu vždy
Pána, nebť jest má silná
ochrana; zvlášt v spolku
lidu pobožného / chci jeho

chvály zpívati, všechněm
o nich zvěstovati / ochotně
z srdce upřímného

2. Slavníť jsou skutkové

Páně, kdož umí patřiti na ně, tomuť slouží k zvláštní libosti. V Páně skutcích čest a sláva / k spatřování se podává, spojená s věčnou spravedlností.

3. Pán zanechal svými skutky / po sobě věčné památky / svých přehojných milosrdenství; onť dal podíl lidu svému / v bázni jeho chodícímu, dosti čině slibů svých množství.

4. V tomť jest divnou moc prokázal, když to, což pohanům odjal, dal za dědictví lidu svému;

těž tu hojnost své milosti prokázal i zuřivosti, žádný v tom nepřekazil jemu.

5. Podněst v tom stálý zůstává / soud jeho, řeči práva, není tu proměnitelnosti; jdeť věrným spasení z něho, jména pak jeho hrozného / zlí se děsí v své bezbožnosti.

6. Protož vrch Boží moudrosti / a v světě dokonalosti / jest bázeň Boží vždycky stálá, tu kdož má, tenť se nepohne, užitek hojný z ní vezme, toť hoť trvá na věky chvála

Žalm 112.

Přešťast - ný jest ka - ždý ten člo - věk, jenž

v bázni Pá-ně trá-vě svůj věk, v ře-čech je-ho má

své ko - chá - ní. To - hoť se v světě zmoc-ní sí-

mě; neb po-božných ro - di - na zřej - mě / do-

chá - zí Pá-ně po - že - hná - ní.

2. V domě jeho bez nedostatku / hojně bude zbožnost / a statků / spravedlivého stálého, tenť i ve tmách hrozných těžkostí / míti bude hojnost světlosti / od Boha předobrotivého.

3. Takový rád se slito-vává, půjčuje; nebo jeho správa / všeliká stkví se pobožností. Protož mu se netřeba báti / v čas vichřic neměl ostáti, věčnat jest pamět jeho ctnosti.

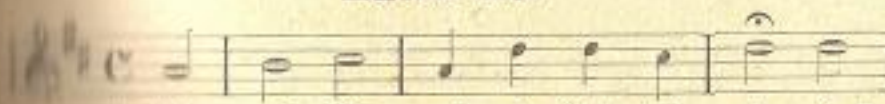
4. Noviny jdou-li o věcech zlých, útržky slyše, hanbu neb smích, nekomouti se, doufá v Pána;

v něm srdcem odpočívá stále, nepřátelům až dokonale / příslušná pomsta bude dána.

5. Z svého statečku rád udílí / bídým a nuzným v každou chvíli / beze všeho rozpakování, aniž mu kdy čeho ubývá, ctnost jeho slávu takou mívá, již není v světě přirovnání.

6. Bezbožný vida pobožného, an tak šťastný, zvlášť pak cíl jeho, zlobiti se bude a schnouti, škřipěti brž i zuby svými, naposledy sobě s rovnými / musí však věčně zahynouti.

Žalm 113.

Věr - ní Pá - ně slu-žeb - ní - ci, před

ním stá - le vždy sto - jí - cí, chval - te a slav - te
 Pá - ně jmé - no, řkouc: Jmé - no Pá - ně buď vždy -
 cky / slav - ně i vě - ky po vše - cky / o - devšech
 od - nás ve - le - be - no.

2. Všickni nýbrž od východu, všickni též i od západu / Páně vždy jméno oslavujte; neb národu Pán každého / slavnější, též i čest jeho / všech nebes vyšší že jest, znejte.

3. Zdali kdo Bohu našemu / i místem vrovna se jemu? Ovšem ač bydlí na výsosti, avšak také se snižuje, v nebi, v zemi vše spatřuje / z své veliké dobrotivosti.

4. On nuznému též spo-

máhá, z bláta, z lejna ho pozdvihá, slávou jej zvláštní ozdobuje, v rovnosti spolu s jinými / v svém lidu povýšenými / v prvotnosti jej postavuje.

5. Týž Pán že neplodných matek / směňuje v radost zármutek, když jim dává dítek v hojnosti, byť obce osazovaly. Páně dary spatřovaly chválice jej s mnohou vděčností.

Žalm 114.

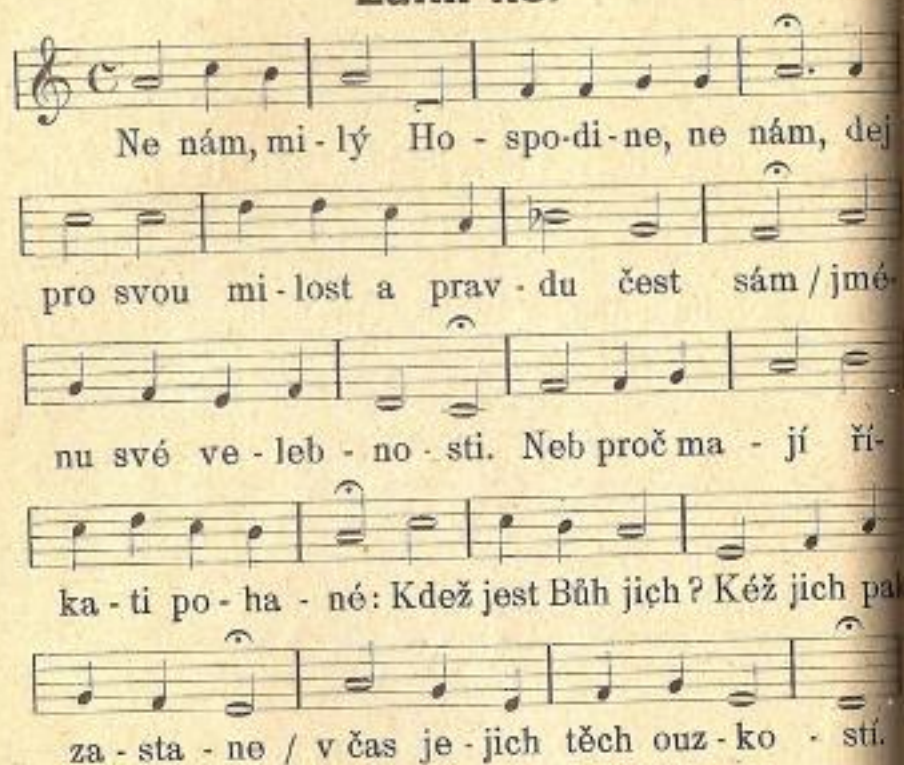
Když z E - gy - pta vy - chá - zel Iz - ra - el,
 Já - ko - bú dům, když se přeč brá - ti měl /
 ná - ro - du po - han - ské - ho: Ju - du teh - dáž hned
 so - bě Bůh vy - bral, o Iz - ra - e - le
 panský se u - jal / pro slá - vu jména své - ho.

2. Moře vidouc to, v ustupování, též i Jordán nazpět . v utíkání / společně se vydali; hory jako vytylá kozlátka, pahrbkové též jako jehňátka / křepce poskakovali.
 3. Proč, ty moře, přeč v ustupování, i ty Jordáne, proč v utíkání / musili jste se dáti? Vy hory, proč

tak jako kozlátka, pahrbkové co bujná jehňátka / musili jste skákat?

4. To se stalo pro tvář hroznou Páně, pro niž se třásla i všechna země, tvář Boha Jákožova, jenž v jezera hrozně skály mění, v studnice vod i tvrdé kamení, vše mocí svého slova.

Žalm 115.

Ne nám, mi - lý Ho - spo - di - ne, ne nám, dej
pro svou mi - lost a prav - du čest sám / jmé -
nu své ve - leb - no - sti. Neb proč ma - jí ří -
ka - ti po - ha - né: Kdež jest Bůh jich? Kéž jich pa -
za - sta - ne / v čas je - jich těch ouz - ko - sti.

2. Bůh náš v nebi ráčí přebývati, což se mu líbí, můž vše dělati, vždycky času každého. Ješto modly všech národů jiných / jsou dílo z věcí zlatých, stříbrných / člověka smrtelného.

3. Ústa mají, však řeči nižádné, mají též oči, však zraku prázdno, jsou věci bez živosti; uši mají, však

jsou bez slyšení, chřipí mají, však v nich čichu není, ani jeho vlastnosti.

4. Ruce mají, však jim nevládnou, mají též nohy, nikam se nehnou, ani hrdlem volají. O nechať jsou jim podobní cele jakž mistři tak i jejich ctitelé, kdožkoli v nich doufají.

5. Ale ty doufej, ó Izrael,

eli, vždy v Pána silně na každou chvíli, tvůř jest on štít i strážce. Aronů dome též bez přestání / můj vždy své v Pánu všocko doufání, tvůř jest mocný obránce.

6. Všickni, kteříž se bojí Pána, onť jest sám váš všech mocná obrana, protož v samém doufejte; Pán se na nás mile rozpomena, s Izraelem Arona požehná, o tom nepochybuje.

7. Dát i jiným Pán své požehnání / menším i velkým bez prodlévání / v bázni jeho chodícím; Pán přispoří vám všeho

dobrého, též i potomkům z vás všelikého / s ochotností jej ctícím.

8. Onť jest sobě vás k tomu vyvolil, kterýž i nebe i zemi stvořil, dobře vám chť činiti; ač pak sobě svých nebes zanechal, avšak lidem, byť mohli, zemi dal, všickni na ní bydliti.

9. Tu živi jsouc, byť jej též slavili, neb z mrtvých v hrobě žádný nikoli / nemůže ho chváliti. Protož, Pane, nám zhynouti nedej, radče ať můžem, vždy nám spomáhej, zde i věčně tě ctíti.

Žalm 116.

Nápěv žalmu 74

Ardočně jsem Pána zalouval, neb naklonil k mým prosbám ucha svého, vyslyše žádost mou splnil mého / v čas ztrávil svých, když jsem k němu volal.

2. Neb sevřin byv od smrti bolesti / k hrobu

žaláři již přistupující, potěšení žádného nemající / než strach hrozný, ze všech stran úzkostí.

3. A však když jsem Páně jméno vzýval / řka: Pane můj, přispěj mne k zachování! Pán hned plný lásky a slitování,

ze všeho zlého duši mou vyňal.

4. Takt se k upřímyým svým ukazuje, takt spomohl i mně velmi znužilému. Vrať se duše má k oddechnutí svému, když o tě Pán tak věrně pečuje.

5. Onť tebe aj od smrti zachoval, pláč spokojil, zdržel noby od pádu, bych svatě všechněm k dobrému příkladu / trávě věk svůj jej vždy oslavoval.

6. Při mně stalé své této milosti / z víry živé silně jsem očekával, s potěšením ji také i vyznával, ač jsem byl svázán mnohou bídností.

7. Neb nevěděl jsem jinde pomoci / v mém rozličném sem i tam kolotání, brž shledal jsem, že v člověku doufání / jest marnost i všecky jehověci.

8. Ach čímž se mám Pánu odplatiti / za dary

všecky jeho i milosti? Dáky čině s zvláštní opravdovostí / chci se jemu na božně modliti.

9. Nadto což jsem slíbil v své těžkosti, rád t splním i hned před lidem jeho, poněvadž smrt z Pána svatých každého / je drahá před jeho veleností.

10. Zjevnýť toho důvodu při sobě mám, neb ač jsem já z tvých, Pane, slu nejmenší / syn děvky tvé z tvých sluh nejposlednější, však mne zprosti všech mých úzkostí sám.

11. Protož tobě s srdcem nou vděčností / chvála čině, tvé jméno ch vzývati, bez odkladu s slíby též konati / vše lidu tvého v přítomnosti.

12. Tě slaviti v síních tvého domu / budu v svém městě Jeruzalém. Ej nuž pojdte s váno všickni zřejmě, Hallelujah se mnou rcetež Pánu.

Žalm 117.

Chvaltež Pá-na ná-ro-do-vé, chvaltež jej

všickni sta-vo-vé! Neb je-ho mi-lo-srden-

stvi/roz-ší-ře-no při nás množ-ství; prav-

dy je-ho ne-pro-mě-nost / zů-stá-vá
Hal-le-lu-

vždy až na věč-nost.
jah, hal-le-lu-jah!

Žalm 118.

Nápěv žalmu 66.

1. Chválu a čest Pánu jeho vždy zvyšujte, že
slávejte, nebť jest do- jest trvanlivá věčně. Izra-
el ustavičně; dobrotu eli, to s ochotností / ohla

šuj nyní i vždycky, že dobrota jeho milosti / stálá jest věky po všecky.

2. Aronů dům též ať vyznává / svým srdcem předně, i hlasy, Páně dobrota že zůstává / nyní i na věčné časy. Všickni, jenž se bojíte Pána, dávejte tomu svědectví, že jeho dobrota nám známá / věčná jest. i důstojenství.

3. Příklad mohu při sobě znáti / té Páně dobrotivosti, že mi ráčil pomoc svou dáti, když jsem ho vzýval v úzkosti. Onť se mnou otcovsky zachází / vždycky času všelikého, pročez když strach jaký přichází, nic se nebojím žádného.

4. Kdyžť jeho pomoc přítomnou nám / i ti, jenž jsou po mé straně, své odpůrce tudíž uhlédám / že se octnou všech pomst v bráně. Aj, jak dobré v Pána doufati, lépe než v lidech smrtelných; lépe v něm naději skládati / než světa jakkoli v slavných.

5. Ač jsem na se útoky

míval / od mnohých cízích národů: avšak jsem je všecky zpodtínal / ve jménu Hospodinovu. Často byv soužen jich vzteklostí, soužen byv od sběh jejich, v jménu však Páně volebnosti / vyplnil jsem každého z nich.

6. Jako včely ssuli se na mne, však zhasli co oheň z trní; neb jsem všecky ve jménu Páně z gruntu přivedl na zkažení. Velmi's z tuha na mne dotíral, bych padl, ó mne nepříteli, avšak bychť se v ruce nedostal, Pán mne spomohl i v tu chvíli.

7. Onť jest sám moc života mého, o němž mluvím i zpívám; on v čas soužení všelikého / mne vysvoboditel byl sám. Odkudž po stáncích lidí Páně / vzní hlas zpěvu radostného: Aj, jižť zjevilo Boží rámě / sílu spasení hojného.

8. Aj, jižť jest povýšen ráčil / Pán své pravice důstojné, naše všecky škůlce omráčil, své síly dokázal hojné. Aj, živť jsem

živ chci proto býti, necht lo znají nepřátelé, bych mohl vždy Pána hodně ctíti / i jeho skutky vesele.

9. Neb ač jeho přísné trestání / ke mně bylo dokročilo, zbránil však Pán, smrti k sežrání / mne aby nesprovidilo. Jižť ať mi se otevře brána, brána příbytku Božího, bych i já mohl s věrnými Pána / chváliti času každého.

10. Tu kdež s mnohou radostí srdce / pospolně se shromaždují, vzácně sami Pánu sloužice / ti, jenž spravedlnost milují: tuť jej i já chci zvyšovati; neb vyslyšel má úpění, ohvály jeho ohlašovati / a tak předraheho spasení.

11. Neb kámen, jenž byl s novázností / od stavitelů savržen, již zase přišel k své vzácnosti, k základu předně položen. Mocí jistě Pána samého / ovšem to musilo jíti, načež mysl

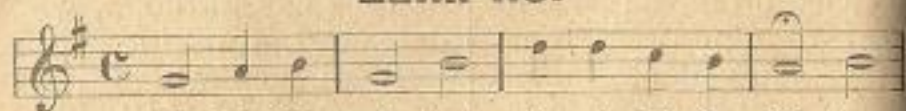
patřic z nás každého, hodně musí se diviti.

12. Aj, tento den jest den radosti, jehož Pán jest sám původem, slušit nám s příslušnou vděčností / s plesáním těšiti se v něm. Ó Pane, prosím, zachovávej / ve všem dobrém svého krále, prosím, šťastný mu prospěch dávej, jižť ať v tom trvá vždy stále.

13. Řeď, spravuj Boží požehnání / v jménu Páně k nám jdoucího; Páně přízeň buď též i s vámi, kteříž jste z domu Božího. Jasněť se Pán svou ochotností / ráčil nám dnes zaslavit, a protož oběti slavnosti máme hojné mu činiti.

14. Tys, Pane, Bůh můj, těť samého / věčně budu velebiti; tys můj Bůh, těť ctím dno každého, žádám i na věky ctiti. Chválu všickni Pánu vzdávejte, nebť jest dobrý ustavičně; lásku jeho vždycky zvyšujte, neb jest trvanlivá věčně.

Žalm 119.

Aj, jak šťastný jest vše-li-ký člo-věk / ten,

jenž o - sříd - há svě - do - mí do - bré - ho, k vů -

li Bo - hu trá - vě všecken svůj věk. Šťastný, kte -

řýž v tom ča - su vše - li - ké - ho / žá - da - je

vždy ví - ce pro - spi - va - ti, ptá se na zá -

kon svě - de - ctví Bo - ží - ho.

2. Tíť se mohou šťastně varovati / hříchů, bludů i jiných nepravostí, jenž se cestou Páně hledí bráti. Protož lidé, ó Pane, byť s pilností / soudy tvými vždycky se řídili, to's jim

přikázal z pouhé své milosti.

3. Ó by moji tak křesťané byli / nastojení k rozkazům slova tvého, směřující k jistému jejich cíli, na něž patře jasně času

každého, nechtěl bych se báti zahanbení, ni na světě přístrachu nižádného.

4. Ovšem bych chtěl k tvému zvelebení / z přímého srdce tvou čest zvelebovati, tak od tebe to máje umění, hojněji soudů tvých následovati, ve mldobě mé k mému spo-možení / nerač jen dlouho, Pane, prodlévati.

5. Bludné cesty jak se můž zhostiti / mládež nemoudrá? Tak, když slova tvého / šetříc, bude jím se vždy řídit. Protož tě vzývám z srdce do-věrného, nedejž mi z svých cest vystupovati / od rozkazů svých času nižádného.

6. Ač pečuji tvé řeči skládati / v mém srdci, proto bych hříchu každého / proti tobě mohl se varovati: však tě, Pane, chvály a cti hodného / žádám vždy míti za učitele, sic sebe znám velmi nestatečného.

7. A tuť budu o soudech tvých směle / těch, kteříž

pošli z úst tvé důstojnosti, hlásati, pokudž jsem živ zde v těle. Neb nemám v ničemž takové libosti, ani v věcech na světě nejdrazších, jako v cestách přímých tvé spravedlnosti.

8. Pročež největší o rozkazích tvých / mé na každý čas jest přemýšlování, abych ne-cházel s tvých stezek svatých, nýbrž v nich stále bych měl své kochání, cviče se vždy v tvých ustanoveních, až i do svého života skonání.

9. Cožkoli mých dnů v zdejší bydlení / ještě zůstává, dejž, ať je vždy dále / trávím podle tvých řečí naučení. Mé mysli oči, jen osvěcuj stále, zákona tvého divné tajnosti / bych spatřoval vždy ke cti tvé a chvále.

10. Nebt jsem zde v této světa bídosti / jako host, v náhle jenž byti přestává, tvé rozkazy, dej, ať mám v známosti, po nichž touží má duše, až umdlévá, protož ať mne času

všelikého / při všech věcech řídí soudů tvých správa.

11. Ty, ač z pyšných shlazuješ každého, i na ty všecky prokletí vydáváš, ještě tupí moc zákona tvého, však v útržkách jich mne vždy zanecháváš, zprost mne zlostných těch, znáš, žeť miluji / tvá svědectví; dokudž jim vždy přehlídáš?

12. I knížata se spolu puntují, v svých radách o mně všecko zlé mluvíce, já pak o tvých právních přemýšluji. Tať jsou v každý čas nejjistší můj rádce, tať v omylu mne nepostavují, v těch já pokládám svou rozkoš nejvíce.

13. Duše má tak sevřena úzkostí, až jsem již téměř podobný k mrtvému, obživ mne zas svým slovem v rychlosti; však mne vyslychal, kdyžkoli samému / stížnosti své jsem tobě předkládal, slyš i nyní a nauč mne slovu svému.

14. Tvým rozkazům, dej,

bych srozumíval / a na každý čas skutky tvé moudrosti / svou myslí bedlivě rozvažoval. Neb duše má sic náramnou žalostí / svadne, truchlí; svého potěšení ó uděl ji svou drahou výmluvností.

15. Vzdal ode mne cestu poblouzení, přímou pak mi zjev cestu své milosti, k níž nás vede zákona učení; tuť jsem zvolil já sobě hned z mladosti, tuť i bezpečnou samu uznávám, tou též i kráčím podle své možnosti.

16. Tvých svědectví žádost i milost mám, můj Pane, stále vždy následovati, jen ať své práce hanby nemívám. K tvým rozkazům ochotně budu státi; když pak zdejších bíd cestu vykonám, slávy věčné rač mi korunu dáti.

17. Ej, nuž, Pane, rač mne vyučiti / cestě, po ní bych krácel v bezpečnosti / až i do svého z světa vyjiti. V tom mi přidej pravé rozumnosti, jak bych ostříhal tvého

učení / s horlivou svého srdce ochotností.

18. I to mi dej, ať bez poblouzení / vždy chodím cestou přikázání tvého, v čemž jest největší mé potěšení; k svým svědectvím tak nakloň srdce mého, bych se jich silně mohl přidržeti, a ne lakomství světa ohyzdného.

19. Zdrž oči mé, nedej jim hleděti / na světa zlého bezbožné marnosti, svou mi cestou snažně dej kráčet, též i převzácných slibů své milosti / ó učíň mi skutečné stvrzení, nedopustím se v službě tvé vrtkosti.

20. Zbav mne útržek a pohanění; neb se bojím, by tak soud tvé pravosti / skrz to i on nenesl potupení. Aj, v ničemž já nemám větší radosti, tak jako v rozkazů tvých naučení, dejž, ať jsem vždycky tobě živ k líbosti.

21. Falše mne zbav, tvé pak pravdy množství / ať se přiblíží ke mně souženému, bych číten

jsa tvého otcovství, tak zacpal ústa utrhači svému, že nebývám proto v zahánění, maje důvěrnost, Pane, k slovu tvému.

22. Dejž, ať čisté tvé pravdy mluvení / od mých úst nikdy odjato nebývá; neb rouhači dojdou zatracení, ač se každý z nich nyní mně posmívá; srdci však mému rač uděliti, v zákoně tvém ať stále vždy prospívá.

23. A ať nohy mé mohou choditi / bez všelikého strachu v bezpečnosti, jakžs mi ráčil vůli svou zjeviti; též ať před králi i každou vrchností / tvá svědectví hodně ohlašuji, s horlivou svého ducha udatností.

24. Jáť jistě tvé rozkazy miluji, čehož i skutkem chci dokazovati; neb je nad každou rozkoš zvyšuji, pročej i ruce k nim chci vztahovati, žádost máje v nich ještě hojněji / vždy na každý čas zdárný prospěch bráti.

25. Jižť jest čas, svůj

slib máje v paměti, ó by jej přivedl, Pane, k vykonání, neb's mne jím ráčil ubezpečiti; útěcha má jest v zdejším pracování / to, že mne tvé řeči obživují, utvrzující mne v silném doufání.

26. Ját se od tvých práv neuchyluji, ač od pyšných časté útržky mívám / těch, kteříž se proti mně puntují. Neboť se na tvé soudy rozpomínám, že se vymstíš nad každým takovým, čímž v svých nesnázích i potěšen bývám.

27. Ač pak hrozný když cíl jejich vidím / pro potupu z pýchy zákona tvého, nemohuť než děsiti se nad tím; zase pak, když v čas pohostinství svého / vlasti zbaven jsa, sem tam utíkám, tvá k zpěvu práva vedou mne smutného.

28. Na tvé brž jméno se rozpomínám, také i svého v čas odpočívání; neboť tvého zákona ostříhám; toť jest největší mé usilování, abych, pokudž nejvíc mohu a znám, tvou

činil vůli vždycky bez přestání.

29. Hospodine, ty jsi můj podíl sám, buduť pilen tvých svatých výmluvností; neb jsi je z lásky zjevil všechněm nám. Tvěť se modlívám v každý čas milosti, tak aby se nade mnou smíloval, potvrdě skutkem slibů své věrnosti.

30. Ját jsem pilně cest svých považoval, hříchů, bludů, bych mohl všech zniknouti, tam jda, kam's mne svým slovem povolal, tamť já pospíchám, nedej mi klesnouti, nýbrž podle rozkazů tvých k cíli / rozkošnému pomoz mi doběhnouti.

31. Ač bezbožní můj statček zloupili, já však na zákon tvůj nezapomínám, péči máje na něj každou chvíli. Nad to také i o půl noci vstávám, zuřivě soudy tvé spravedlnosti, jak nad takými mstíváš, připomínám.

32. S těmi, jenž se cvičí v pobožnosti, tvé, Pane,

vůle při všem vždy šetříce, býti v spolku žádám a v milosti. Ty, jehož lásky přítrže ni konce / není na té světa širokosti, svým mne rač právům vyučiti více.

33. Ját jsem k tobě té vždy důvěrnosti, můj Pane, že mně služebníku svému / vždy budeš udíleti milosti. Soudu nejvíc a umění pravému, za to prosím by mne vyučoval; tat jest nejlepší věc mně i každému.

34. Prv než jsi mne snížil a potrestal, bloudil jsem, již však tvých všech výmluvností / mám pozor, bych skutečně ostříhal. Žádám, vždy z hojné své dobrotivosti, ozdob mne světlem svého umění, tak mi spomáhej v mé nestatečnosti.

35. Ačkoli pyšní spolu zrocení / zlé všecko na mne usilují snést, já však dotkám pilně tvých zřízení. Jich srdce lásky tvé nemohouc snést, zbřídlo co tuk; já pak tvé milosti /

právy těším se v rozličném neštěstí.

36. Vždy to vyznávám k tvé poctivosti, mé bídy že mne přivedly k dobrému, zvlášt pak tvého zákona k známosti. Tent já pokládám nad všelikou cenu / stříbra, zlata i s jeho vzácností / za nejlepší ku potěšení svému.

37. K své cti a slávě tvé, Pane, ruce / mne stvořily, dej rozum tvorů svému, bych se naučil tvým rozkazům v brzce; tak aby to z tvých věrných všelikému / k příkladu bylo i k utěšení, že tak věřím tvému slovu svatému.

38. Toť mi přineslo vlastní zkušeni, že jest dobrý soud tvůj světa v trestání, kázeň i mně tvá že jest k zlepšení. A však přispěj tvé prosím smilování, jím aby mne ráčil posílit / pro tvých slibů mé v pravdě užívání.

39. Ó nerač svým slitováním dlíti, abych navrácen byl k životu spíše, nebť se hledím v tvých

řečech těšiti. Zahanbeni
buďte pyšní v své pýše,
ti, jenž lstivě zkázy mé
hledají, já pak ať své
mám v slovu tvém rozkoše.

40. Všickni ti ať se ke
mně sbíhají, jenž se pra-
vou stkví stále pobožnosti,
a ti, kteříž tvá svědectví
znají. Mé srdce, ustav i
nohy v pevnosti / při
smlouvě tvé, ať se ne-
zvrtkají, abych nedošel
hanby a lehkosti.

41. Láskou hořící po
tvém spasení / toužím,
Pane, truchliv jsa i sho-
vívám, až mi se tvých
slov stane splnění. Vždy
k tobě stále hledím až
umdlévám, říká: Kdež
jsou tvé výmluvnosti,
skoroliž ty mne jimi po-
těšíš sám?

42. Tak jsem již sevrklý
mnohou teskností, rovně
co kůže v komíně visící,
mám vždy však tvá práva
u vážnosti; až mne správis
v tom, ty všecko znající,
jak dlouhý čas jest mého
trápení / a nevezmou
pomsty mne sužující.

43. Jižť jsou i jámu
k mému zkažení / vyko-
pavše, vůle zákona tvého/
učinili zřejmé přestoupení.
Jakžkoli páši vždycky
mnoho zlého, tvých však
řečí pravdy nezrušili,
aniž zruší, jen retuj sluhu
svého.

44. Ač mne pak téměř
v nic obrátili, já však
vždy živě tvého při-
kázání / přidržím se
mocně v každou chvíli.
Ó Pane, rač dle svého
slitování / toho, což řečí
tvé vysvědčily, posilnit
mne všeho k ostříhání.

45. Můj Pane, jáť silně
tomu věřím, že v nebi
chováš vše bez proměn-
nosti, což jsi koli slíbil
všechněm věrným. Ná-
rodů všech brž i roz-
šířeností / tvé pravdy moc
nikdy se nemění, stálejší
jest než země v své pev-
nosti.

46. An i všecka v svém
bytstvoření / ještě stojící
do dne přítomného / slouží
pravdy tvé ku potvrzení.
Já, byť nebyl zákon učení

tvého / v mých těžkostech
zvláštní potěšení, dávno
bych pádu byl došel hroz-
ného.

47. Protož, dokudž jsem
v zdejšími bydlení, nechci
nikdy se naň zapome-
nouti, skrz nějž mi tvé
dáno obživení. Tvůjť jsem,
nedej mi škodlivě kles-
nouti, v smlouvě brž své,
já stále zpytuji, dej mi
k šťastnému cíli doběh-
nouti.

48. O toť zlostníci nejvíc
pracují, jak by mi mohli
můj život odjít, já pak
svědectví tvá rozvažuji.
Neb věc každá skončení
musí vzít, nechť ji lidé
jakkoli zvyšují; tvůj roz-
kaz cíle času nemůž mít.

49. Nikdyť já více na
nic nemyslím / jako na
zákon tvůj, Pane, samého;
nebť jej nejvíc miluji
přede vším, skrz nějž
nepřítel všechněch mou-
dřejšího / ty mne činíš;
nebť jej před sebou mám /
v rozjímání vždycky času
každého.

50. I nad mistry své víc

srozumívám, ješto je má
svět v veliké vzácnosti;
neb svědectví tvých stále
ostříhám, i nad starce brž
větší opatrnosti, rozkazy
tvé když pilně zpytuji,
k svému dobrému pro-
spěšně nabývám.

51. Neb jakž mohu, své
nohy zdržuji / od bez-
božného v světě obcování;
tvým pak slovem věrně
se spravuji / od soudů
tvých se bez uchylování,
proto že z tvé nesmírné
milosti / mám k tomu
hojná tvá poučování.

52. Ó jak sladké jsou
tvé výmluvnosti / nad
střed mým dásním među
výborného, není rovně
k nim v světě sladkosti.
Tvůj mne činí zákon
opatrného; protož každou
cestu nepravosti / za
ohavnou mám času všeli-
kého.

53. Ó Pane, slovo tvé
velebností / jest mým
nohám jasně hořící svíce,
jest světlem v hrozné
zdejší temnosti; přísáhlť
jsem, o čež pečuji vždy

předce, že tobě ke cti
chci ostříhati / tvých spra-
vedlností a soudů nejvíce.

54. Strápen jsem až
nemohu povstati, můj
Pane, sám rač vedle slova
tvého / obživě mne síly
zas přidati; i oběť chvály
z srdce upřímného / mile
přijma, vždy ještě učiti /
právům svým sluhu tebe
poslušného.

55. Má duše nemůž se
než rmoutiti / od mnohých
vichřic pro hrozná zmí-
tání. Zákon tvůj však
mám vždy v své paměti,
ač bezbožných jsou ta
usilování, bych se dostal
v past jejich tyranství;
při řečech tvých však
stojím bez vrtkání.

56. Neb v nich plná tvé
pravdy svědectví, jenž
jsou největší rozkoš srdce
mého, ujal jsem za své
věčné dědictví. Tam jsem
nakloněn mocí ducha
svého, bych pošetře nic
odpůrců množství / držel
se stále nařízení tvého.

57. Pane, vrtkosti lid-
ských myšlení / mám v ne-

navisti; zákona pak tvé-
ho / největší v každý čas
oblíbení, nedbaje nic na
hrůzy světa všeho. Neb
jsi ty můj štít, můj
ochránce, tvé slovo jest
mi vrch všeho dobrého.

58. Odstuptež všickni
ode mne brzce / nešlech-
níci, já ať Boha svého /
ostřihám příkázání tím
více. Svým slovem po-
siluj mne, Pane, mdlého
a nenechávej mne v za-
hanbení, neboť v tebe dou-
fám času všelikého.

59. Ó uděl mi svého
očerstvení; ať ještě děle
mohu živ pobýti / a šetřiti
tvých ustanovení; neb
hrozný cíl všickni musejí
vzítí / ti, jenž tvými právy
pohrdají, aniž se v své
lsti budou moci skryti.

60. Jak smeti a trůsky
zamítají, všecky zlostné
tak vydáš v rozmetání,
pročež pravdu tvých řečí
miluji; ač mezi tím jsem
v strašlivém svírání, když
soudů tvých přísnost roz-
važuji, by i mne nestihl
ortel jich žehrání.

61. Rozkoš má v tom
jest, navracovati / soud a
spravedlnost, můj Pane,
každému, nedejž mi ne-
vázným utrhati; přispěj
brž rychle k služebníku
svému, aby ho pyšní ne-
potlačili, staň se jich zlo-
sti přítrž mně k dobrému.

62. Mé oči téměř zrak
jich ztratily, po spasení
tvém smutně vždy touží-
ce, ažby se mi tvé řeči
splnily. Svým slitováním
nemeškej již více, rač
mne jím štědře obohatiti /
a vyučuj mne právům
svým nejvíce.

63. Sluhat jsem tvůj, ó
dejž mi nabyti / skrz
Ducha svého pravé roz-
umnosti, tvá svědectví
bych mohl pochopiti. Čast
jest, by vztáhl svou ruku
k spravedlnosti, již sobě
práva všecka zlehčují,
plný jest svět falše, bludu
a zlosti.

64. Já pak sobě tím
více představuji / příkázání
tvá času všelikého; ta i
nad ryzí zlato miluji.
Ta za pravidlo jisté vždy-
cky všeho / že uznávám,

protož se vzdaluji / všech
stezek plzkých i bludu
každého.

65. Soudů přímých tvá,
Pane, svědectví že jsou
plná, má duše jich ostří-
há, že jsou i divných
plná tajemství; tvá řeč,
kdož jí jen zakušení mí-
vá, odtud, slepý jsa, zraku
jasnosti, odtud i hloupý
moudrosti nabývá.

66. Pročež otvírám ústa
s chtivostí, žádostivý jsa
příkázání tvého, jako ží-
zní ztrápený vlažnosti.
Ó popatř na mne - tě žá-
dostivého / a rač mne lá-
skou svou obdařiti, tě z mi-
lujících již daříš každého.

67. Svým slovem rač
mé kroky řídit / a nade
mnou ničádné nepravosti /
nedej svého panství pro-
voditi. Vyproš mne i
z zlých lidí ukrutností, tak
abych se mohl vždy víc
cvíčiti / v tvých rozkazích
věrně s ustavičností.

68. Rač nade mnou tvář
svou zasvítiti, tím mne
posilně služebníka svého,
hojněji svým právům

vždy učit. Jáť jistě kvílím vida dne každého, jak bezbožníci smějí hřešiti / s potupou náramnou zákona tvého.

69. Ty, Pane, žádné úhony nemáš, spravedlivý jsa při všem dokonale, cožkoli usuzuješ neb děláš; tvých svědectví chceš byť k tvé cti a chvále / každý ostříhal s mnohou pilností, neb jsou pravá i trvající stále.

70. Jáť svadnu náramnou horlivostí, když spatřuji, an moji protivníci / tvé slovo mají tak v nevážnosti. Ješto znám, jak jsou zkušené tvé řeči, kteréž oni pyšně potlačují, já je pak mám u vážnosti největší.

71. Ač proto i mne sobě zlehčují; však na tvé soudy se nezapomínám, stále jimi vždycky se spravuji; tvou spravedlnost za spravedlnost věčnou znám, zákona tvého pravdě též není / žádného konce, to o ni vyznávám.

72. Kdyžkoli snáším ja-

ká soužení, v tvých rozkazích já času všelikého líbost všecku mám a utěšení. Tvá svědectví jsou vrch všeho dobrého; přidávejž mi z nich osvědčení, tak abych živ býk slávě jména tvého.

73. Uslyš, Pane, žádost mého srdce, jáť tebe vzývám s celou důvěrností, dej ať řeči tvých šetřím nejvíce. Nýbrž křičím vroucně k tvé velebnosti, aby mne ráčil ochraňovati, bych svědectví tvých ostříhal s pilností.

74. Víš, že můj zvyk jest, k tobě volati / i přenež, bývá rozkošné svítání, až by se ohlásil i čekati. Aníž kdo z strážných k svému povolání s takovou stojí opravdovostí, tak jako já tvých řečí k rozjímání.

75. A protož slyš můj hlas z své milosti, posilně mne sám podle slibu svého, tím mně přidej své opět živosti. Neb ti, jenž se štítí zákona tvého, zlobivě ke mně se přiblí-

žují, zkaziti mne chtějí svou zlostí chudého.

76. A však se jáť tím vždy potěšuji, že tebe blíže mám ochránce svého, neb pravdomluvného tě spatřuji. Vím to brž dávno, že svědectví tvého / tvé řeči ničímž se ne zmenšují, aniž berou kdy skončení jakého.

77. Vysvobod mne z mých, Pane, trápení, kteráž ze všech stran mne vlude svírají, neb v paměti mám vždy tvé učení. Tvá milost mé přenech ať mocně hájí / a sprostí bezbožníků vzteklosti, kteříž vždy mého bezhrdlí hledají.

78. Jím víc rostou zlí v své bezbožnosti, tím vzdalují se víc spasení tvého; neb nešetří práv tvé velebnosti. Mně uděl žádám slitování svého, jehož svým ráčil propočovati, i mne jím obživ od polu mrtvého.

79. Jáť se nechci nikdy strhovati / tvých svědectví, ač mnohá poroubání /

od svých nepřátel musím slýchat; nýbrž hříšná jich vida obcování, jak řeči tvé pyšně potlačují, mívám nad tím srdečná hořekání.

80. Aj, viz, jak tvé rozkazy miluji, dej ať podle tvého milosrdenství / v obživení tvém se utvrzují. Tvých řečí pravda od věčnosti se stkví, aniž jí kdy věk, čas vyprazdňuje, ač jich přebíhá ustavičně množství.

81. I světa mocní též mne sužují / beze všech příčin, já však slova tvého / a ne jejich báti se snažuji. V tvých řečech skládám radost srdce svého / větší než v nejbohatší kořisti, po níž dychtí svět času všelikého.

82. Faleš, lest s každou ošemetností / za ohavnost vždycky maje největší, zákon pak svatý tvůj u vážnosti. Sedmkrát za den vida pravdu tvých řečí / i všeho správu světa v řízení / ušlechtilou, chváliti tě mám péci.

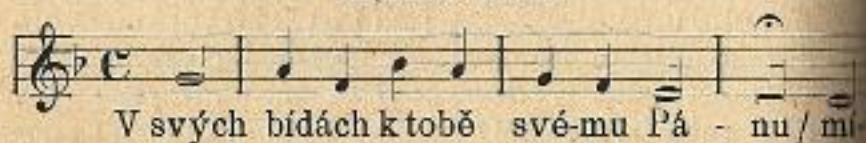
83. Tvé milující, Pane,

učení / pokoje hojnost
mají rozkošného, před
každým pádem jsouc uji-
štění. Protož čekám vždy
od tebe samého / ze zlých
věcí všech vysvobození,
v předsevzetích svých
šetře slova tvého.

84. Neb v tom největší
mám zalíbení, bych svě-
dectví tvých v každý čas
ostříhal, na všech brž-
cestách bez oblevení /
rozkazy tvé bych vždy
na péči míval; vš, jenž
mysl mou znáš, ovšem či-
nění, žeť jest ta má chuť,
bych v tom i prospíval.

85. Z srdce celého ještě
vždy žádám, můj Pane,
dej mi vedle slibu svého,
ať rozum zdravý při všech
věcech mám; dej, ať má
žádost, do příbytku tvé-
ho / vejdouc, obdrží na
tvé milosti, a bych vy-
tržen byl ze všeho zlého.

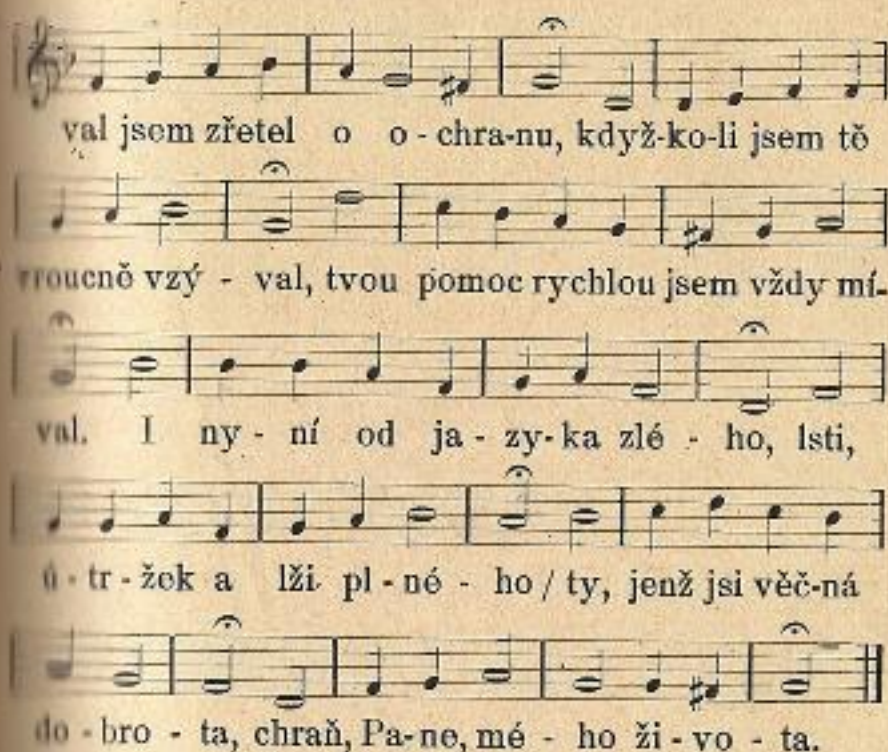
Žalm 120.

86. A tuť tebe s pra-
vou ochotností / svými rty
slavně chci zvelebovat,
když mne však naučíš to-
mu z milosti; jazyk můj
to bude osvědčovati, že
všecka tvá práva i zří-
zení / jsou spravedlnost,
byť to každý mohl znáti.

87. Budiž jen vždycky
mé spomožení, na tebe
já se zpodírám samého,
neb jsem sobě tvé zvolil
učení, po spasení tvém
toužím dne každého, hoj-
něji chtiv jsa v něm se
siliti / prostředkem zříze-
ným zákona tvého.

88. Proto samo bych tě
mohl chváliti, má duše
žádá života delšího, jen
bys ty mne ráčil vždy
chrániti. Ach, Pane, hle
dej služebníka svého, jen
vidíš jako ovci blouditi,
však v paměti své tvé
hlas majícího.

2. Jaký pak toho užitek
máš, ty, kterýž jiným
rád utrháš? Tvůj ten
jazyk svou nevážností /
složit přidá tím jaké vzá-
cnosti? Ačkoli jest taká
moc jeho / jako střelý
střelce silného / a jako
dřeva jalovce / uhlí,
jeho páli prudce.

3. Ach, kterak truchlím
přemáramně, že jsem jako
v cizí krajině, jako v Me-

zechu s nevážnými, aneb
s pastuchy Cedarskými.
Ach, má duše musí tesk-
liti, že s takými má vždy
bydliti, jenž pokoj i jiné
ctnosti / stále mají v oškli-
vosti.

4. Neb já žádostiv jsa
pokoje, i je odvodím od
rozbroje, však když mou
řeč o tom slýchají, tím
více k boji se schápagí.
Ó Pane, rač se ohlédnou-

ti, zpouřu pyšných sám | věrných k jich žádosti /
přetrhnouti, tak svých | ochraňuj před světa zlostí.

Žalm 121.

K ho-rám pa-třím já ve-se-le, k nimž odsud
po - spí - chám, z nich po - mo - ci če - kám; dát
mi ji vě - řím Pán ce - le, jáť doufám v něj sa
mé - ho, nebt jest moc-ný Pán vše - ho.

2. Nedopustíť on nikoli /
klesnouti tvým nohám,
neb tě ostříhá sám. Aj
nedřímef v žádnou chvíli,
aniž spí, maje v péči /
Izraele největší.

3. Pánť jest tvůj strážce
bedlivý, tvá on těž zásla-
na / tobě vždy přítomná.

Pročež žádný blesk sko-
dlivý / slunce ani měsíce
nezbije tvého líce.

4. Budeť tě Pán ostří-
hati, ode všeho zlého,
všechněm pracem tvého
předsevzetí i žehnati / dle
svého slitování / na věky
bez skonání.

Žalm 122.

Ó pře - u - tě - še - ná chví - le,
v níž jsem u - sly - šel ta slo - va: pů-
Do do - mu Ho - spo - di - no - va
Jdem spo - lu vši - ckni mi - le;   a že ó
do tvých bran
Je - ru - za - lé - me!   a u - hle - dá-me to
se do - sta - ne - me /
a ra - do - stí,   jak Je - ru - za - lém již za-
jest na - vrá - cen k své o - kra-
se /
se /   při všem všu - dy po - dle sluš - no - sti.
Jak se tam budou   vati; též - slyšeti soudy
sluhů / Páně všecka po-   jeho / z trůnu tam utvr-
kolení / podle jeho naří-   zeného, z trůnu Davidovy
zení, Pána chtíc oslavo-   stolice. Žádejmež at věč-

ně stojí / to město svaté
v pokoji / i ti kdož přejí
mu nejvíce.

3. Budiž pokoj tvůj roz-
hojněn, Jeruzaléme, v
tvých schránách, věžích,
palácích i branách, vnitř
i zevnitř buď jím zmoc-

něn. Tohoť tobě věrně
žádám / pro bratři, kte-
réž v tobě mám / i pro
jiné přátely milé, zvláště
pro dům Boha našeho / i
jáť též tvého dobrého /
chci hledati vždy každé
chvilce.

Žalm 123.

Bo - že, jenž v ne - bi máš své by - dle -

ní, k to - běť mám své zře - ní. Aj hle jak

se u - tí - cá k své mu Pá - nu / slu - žeb - ník

o o - chra - nu, jak po pa - ní své

slu - žeb - ni - ce tou - ží, byť jí po - mo - hla v nou - zi,

tak zře - tel náš v bí - dách k Ho - spo - di - nu /

jest v každou ho - di - nu.

2. Smiluj se, Pane, smi-
luj nad námi / rychle bez
meškání; nebť jsme větší
potupou ukydání, než lotr
na rozhraní, posměch a

pýchu bezbožných nosou-
ce, všedně se tím krmíce.
Ach, jižť jsme tím pří-
liš nasyceni / až do zo-
šklivení.

Žalm 124.

V prav - děť to můž - Iz - ra - el vy - zna -

ti, že kdy - by Pá - na ne - by - lo s ná -

mi, byť ru - ky své ne - dr - žel nad ná - mi,

když bezbož - ní se ja - li vztě - ka - ti, k na -

še - mu měv - še chuť zmor - do - vá - ní:

2. Tehdáž hněvu svého
v rozpálení / za živa by
nás byli sehtili; co vo-
dy by nás byli přikryli,
do jejichž víru jsouce

vtrženi, žalostně byli by-
chom zhynuli.

3. Náš pohřeb tehdáž
bez poctivosti / byl by vra-
hům těm radosti přidal,

když by ohavně každý
z nás zplýval. Však Bohu
chvála buď z té milosti,
že zubům těch šelm vlou-
pež nás nedal.

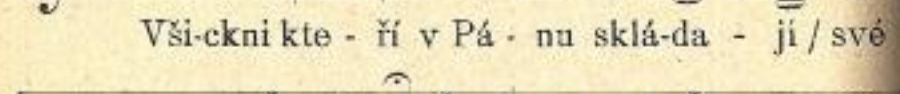
4. Aj, jak přerádi znikli

jsme toho, jako ptáčníků
divné chytrosti / i ten
malý pták zniká s radostí.
Vše to mocí šlo Pána
samého, jenž stvořil svět
svou všemohoucností.

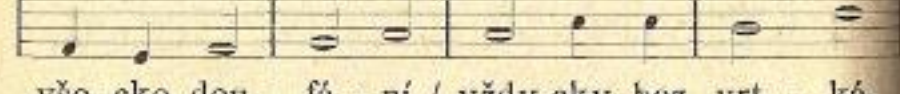
Žalm 125.

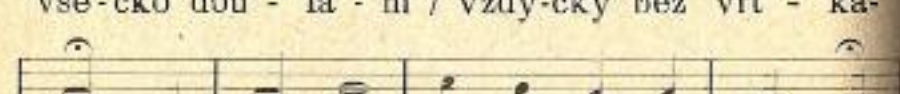
Vši-ckni kte - ří v Pá - nu sklá-da - jí / své

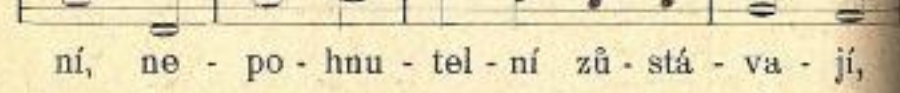
vše-cko dou - fá - ní / vždy-cky bez vrt - cá-

ní, ne - po - hnu - tel - ní zů - stá - va - jí,

ja - ko Si - on stá - lý jest vždy-cky / vě-

ky po vše - cky.

2. Jako Jeruzalém se
všech stran / tak jako baš-
tami / otočen horami: tak

vůkol svého lidu jest Pán,
jemuž udílí své pomoci /
ve dne i v noci.

3. Nebť nenechává z své
lůstosti / v manství ukrut-
níků / svých všech mi-
lovníků, tak aby dlouhých
bíd trpkostí / rukou ne-
vztáhli, jsouc zemdleni,
něho k činění.

4. Těm, jenž jsou srdce
upřímného, vždy, Pane,
spomáhej; ty pak přeč
rozházej, jenž jsou kroku
křivolakého. Ale Izrael
v tvém pokoji / ať pevně
stojí.

Žalm 126.

Teh-dáž když jest Pán z vě - ze - ní / yedl

Si - on v mocném rame - ni, v ne - na - dá - le to

se dá - lo, až se nám snem bý - ti zdá -

lo. A - však ra-do-sti a zpi - vá - ní / teh-

pl - ni jsme by - li i plé - sá - ní;

dáž se me - zi ná - ro - dy / hlá - sal ten div Bo -

všu - dy.

2. Hodně jistě; neb Bůh při nás / zvláštní div učinil v ten čas; proč se i veselíme, chválu a čest mu činíme. Učiň to též Pane, s jinými / u vězení pozůstalými, tím je rozvlaže v soužení / jako potok vyschlou zemi.

Žalm 127.

Nápěv žalmu 117.

1. Jakkoli krásných stavení, jestli jich Pán nevzdělává, práce tu daremná bývá; i nad městem stráž a bdění, jakkoli pilná se děje, bez Boha nic neprospěje.

2. Vaše tedy ty snažnosti, že k pracem ráno vstáváte, i večer dlouho sedáte, nasmějíc se ni najísti, jsou daremná kvaltování / bez Božího požehnání.

3. Neb Bůh ty kteréž miluje / bez takých roztržitostí / dobrým z pouhé své štědrosti / sám moudře

3. Aj škodyť jsme ne nevzali, že jsme s pláčem rozsivali; nebť nám tato žeň k radosti / příčin poskytla v hojnosti, jako orači plačícímu, símě v zemi metajícímu / slouží zase žeň k plésání / snopků hojných při sbírání.

obohacuje, za nejslavnější dědictví / dává i dítek množství;

4. Zdárně aby i zkvěta ly / v spanilé zdraví čerstvosti, ovšem mravů v šlechetnosti, jsouc tu již co tuhé střely / v rukou silného oděnce, vystřelujícího prudece.

5. Aj takovými střelami / kdož má toul svůj naplněný, jest jistě blahoslavený. Takoví mezi branami / v soudu i v každém rozbroji / šťastně bez hanby ostojí.

Žalm 128.

Štast-ný kdož v Bo-ží báz-ni / ce-
stou Pá-ně cho-dí a svě-ta zlé-ho bláz-ny /
z ní se ne-vy-vo-dí. Z prá-ce své bu-deš mí-
ti / sluš-né vy-ži-ve-ní, u-zříš s sebou vždy
bý-ti / Pá-ně po-že-hná-ní.

2. Manželka tvá vinného / kmene v podobenství / přino-
sá rodu tvého / ušlechtilé množství; své dítky též ohlédáš / vůkol svého stolu, jako strůmky v jarní čas, když kvetou pospolu.

3. Aj takových udílí / všechněm Pán milostí, kdož se ho v každou chvíli / bojí v upřímnosti. I tobě po-

žehnání / dá Pán též z Siona, aby je bez přestání / bral z Jeruzaléma;

4. Když v pokoji a slávě / on bude trvat, v své ušlechtilé správě / vždy vic prospívati: i ty v jeho měšťanství / uživeš pokoje, svých synů dítek množství / rozkošně spatřuje.

lost očekávám. Čekát s větší živostí / Pána vždy má duše, i než strážný s teskností, byť svitalo spíše.

4. Očekávejž na Pána / i ty Izraeli; nebť jest mi-

lost přehojná / v něm na každou chvíli. Onť jest ten, jenžť spomáhá / v každém pokušení; on z milosti též dává / hříchu tvých shlazení.

Žalm 131.

Nápěv žalmu 100.

1. Nikdyť jsem se nevyšoval, nemíval ni očí pyšných, ni nad svou moc věci větších / jsem sobě kdy osoboval.

2. Nýbrž v rozličném soužení / sám sebe jsem ustupoval, takou mysl co dítě míval, když bývá při ostavení :

3. Pokrmu svého zbovené, jakož ono hled k matce, tak k tobě, Bože, mé srdce / vždycky patří, jsouc sevřené.

4. Tak i ty, ó Izraeli, srdečně nyní i vždycky nýbrž i věky po všechny / v Pána doufej v každou chvíli.

Žalm 132.

Na Da-vi - da ztrá - pe - né - ho, ó Bo - že,

by pa - mět - liv byl, jakť i slib tu - hý u -

či - nil, byť te - be tím dů - stoj - né - ho
Bo - ha Já - ko - bo - va po - ctíl.

2. Řka: Nikoli že nevkrócím / do příbytku svého domu, nepřistoupím k ložci svému, aniž dřímání k svým očím / dopustím i nejmenšímu:

3. Leč bych prvé mohl najíti / místo k stánkům Boha svého, Boha všech nejmocnějšího, tu kdež by slušně bydliti / mohla archa síly jeho.

4. Někdy věku předešlého / byla v končinách Efratských, těchto pak časův nedávných / z místa velmi nevzácného / vzata jost, z polí Jaharských.

5. Aj, jižť do místa jistého / budem radostně veházeti, u noh Páně se skláněti; ó račť jen do stánku svého, Pane, i archa tvá vjíti.

6. Tu ať roucho spra-

vedlnosti / vezmou na se kněží tvoji, svatí pak ať prozpěvují, i já poctěn jsa předností, dejž, ať trůn můj pevně stojí.

7. Pro Davida slouhu svého / račť to, Pane, učiniti, všakš mu ráčil to stvrditi, řka: Krále chci z plodu tvého / na trůnu tvém posaditi.

8. Budou-li jen ostříhati / smlouvy a zřízení mého / po něm i synové jeho, i oni též užívati / budou trůnu královského.

9. Neboť sobě jsem oblíbil / Sion, abych tu přebýval, mile tu i odpočíval, z míst všech jiných to jsem zvolil, bych tu na věky zůstával.

10. Tu hojnost chlebův rozdělím / chudým jeho k nasycení, kněží pak

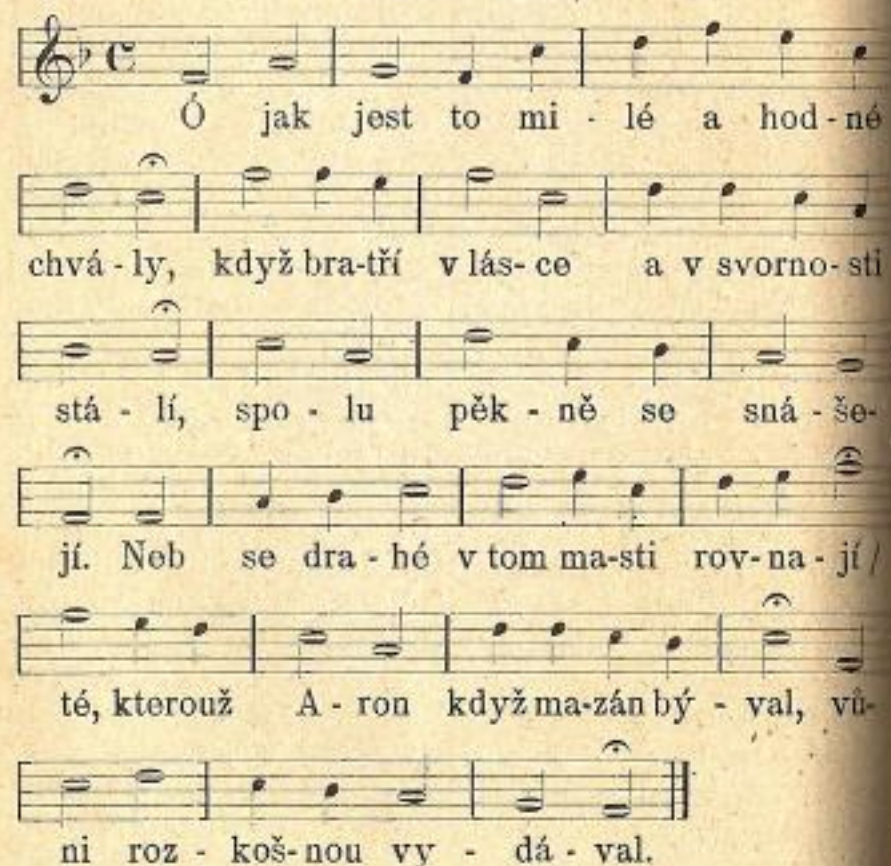
v roucho spasení / ušlechtilé sám zobláčím / svatým všem ku potěšení.

11. Tu byt zkvětí roh, též způsobím, Davidovi v jeho kmenu, tu svému Pomazanému / lucernu

jasnou rozsvítím / ku prospěchu světu všemu.

12. Ale z jeho všech nepřátel / v hanbu vydám všelikého, tak aby na blavě jeho / korunu každý z nich viděl / kvetoucí času každého.

Žalm 133:

Ó jak jest to mi - lé a hod - né
chvá - ly, když bra - tří v lás - ce a v svorno - sti
stá - lí, spo - lu pěk - ně se sná - še -
jí. Neb se dra - hé v tom ma - sti rov - na - jí /
té, kterouž A - ron když ma - zán bý - val, vů -
ni roz - koš - nou vy - dá - val.

2. Když s jeho hlavy dolů sstupovala, bradu i roucho všecko svažovala, i krásný podolek jeho. Jest to jako vrchu vysokého, vrchu Hermon rosa přerozkošná, vůkolí všemu prospěšná;

3. I hory Sionské zavlažující / svým rostlinkám k vzrůstu pomáhající. Takovýmť hojnost dobrého / Pán vždy udílí času každého, s potěšením byt mu zde sloužili, potom i věčně s ním byli.

Žalm 134.

Ej nuž Pá - ně slu - žeb - ní - ci / dnem,
no - cí před ním sto - jí - cí, chvá - lu je - ho ve -
leb - no - sti / vzdá - vej - te vždy s ochot - no - stí.

2. K svatyni ruce vznášejte, prosby k němu odvyklejte, a tak ctíce Nejvyššího, říkejte i lidu jeho: 3. Kdožkoli jste věrní Pánu, jenž vás přijal v svou ochranu, ten, jenž

nebe, zemi stvořil, Sion sobě k bytu zvolil:

4. Ej slyšte, coť vám zvěstuje, skrz sluhy své ohlašuje: Budiž mé vždy požehnání / rozhojněno mezi vámi!

Žalm 135.

2. Slavte Pána dobrého, zpívejte jeho jménu, nad něj není lepšího. On v svou přijav ochranu / Jáкова s Izraelem / nazval svým milým lidem.

3. Jáť znám, že nad našeho / žádného z bohův není / nikdež důstojnějšího, neb on, což chce, to činí / v zemi, v mořské propasti, i v nebi na výsosti.

4. On sám toho dovodí, že se zdvihají mračna, často s deštěm přivodí /

i blýskání zázračná, on i vítr z komor svých / vypouští lidem skrytých.

5. On od lidí do hovad / všechny prvorozené / v Egyptě zbil napořád; on tam zázraky hrozné / čině, zahubil krále / všechny s ním schytralé.

6. On národův i jiných / i s králi pobil mnoho: Seona Amorejských, též Oga Bázenského, i Kananějské krále / zbil všechny nenadále.

7. Všecka pak jejich

panství / Izraelovi svému / dal v rozkošné dědictví / k užívání věčnému. Pane, sláva tvá vždycky / trvá věky po všechny.

8. Památka tvá jest věčná, tvé jméno bez skončení, tvá pečlivost skutečná, / o tvůj lid v jich soužení, nad to jsi milostivým / všechněm služebníkům svým.

9. Ale modly pohanské / jsou jen stříbro a zlato, dílněk ruky lidské, nemáš při nich víc nad to, usta i oči mají, však jich neužívají.

10. Uši mají bez sluchu / a chřipě bez dýchání, každý hoden posměchu, kdož skládá v nich doufání, i ti, kdož je dělají, Božích pomst dočkají.

11. Ó dome Izraelský, oslavuj vděčně Pána, i vy chvalte jej vždycky, kdož jste posli z Arona / i z Levítského domu, chvály činite vždy Pánu.

12. Jenž se bojíte Pána, rcetež všickni s vděčností: Buď chválen Pán z Siona / ode všech s ochotností, v městě Jeruzalémě / přebývajícím slavně.

Žalm 136.

2. Slavte Boha našeho, není nad něj vyššího; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

3. Slavte Pána nad pány, není mu rovný žádný; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

4. Jenž hrozné divy činí, tak jakž sám kdy umíní; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

5. Jenž stvořil svou moudrostí / i všech nebes výsosti; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

6. Jenž náramnou tíž země / roztáhl na vodách pevně; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

7. Jenž svá světla připravil, na nebi je postavil; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

8. Slunce byť den činilo, všecko osvětlovalo; a jehož dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

9. Jenž i noc též opatřil, měsíc, hvězdy k ní stvořil; a jehož dobroti-

vost / trvá vždy až na věčnost.

10. Jenž vše prvorozené / zbil v Egyptské krajině; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

11. Jenž vyvedl Izraele / z jich prostředku té chvíle; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

12. Jenž ty skutky předivné / činil v své ruce silné; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

13. Jenž i mořské hlubiny / na dvě rozdělil strany; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

14. Jenž převedl Izraele / prostředkem v nennadále; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

15. Jenž krále s vojskem jeho / vrhl do moře rudého; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

16. Jenž svůj lid sem tam vodil / po poušti, když tam bydlil; neb je-

ho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

17. Jenž i hrozné tyrany / potřel na všechny strany; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

18. Jenž i veliké krále / vyplnil dokonale; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

19. Předně toho zlosyna / zabil krále Seona; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

20. Za ním Oga netečného / sklídil též, Bánsanského; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

21. Jenž všecka jejich panství / dal svým věrným v dědictví; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost;

22. Izraelovi svému / služebníku věrnému; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

23. Jenž na nás pamatuje, našich bíd uskrovnuje; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

24. Nepřítel brž vzteklostí, i všech zprošťuje zlostí; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

25. Jenž dává všelikému / pokrm těla lačnému; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

26. Slavtež Boha silného, i všech nebes vyššího; neb jeho dobrotivost / trvá vždy až na věčnost.

Žalm 137.

V svém za-je - tí při řekách Ba-by - lonských/
pláčem jsme se, byv - še v rukou po - hanských,

na Si - on svou vlast roz-po-mí-na-
li / a tam na vr - bí za - vě-šo - va - li /
své har-fy slou - ži - cí ně - kdy k ra - do - sti,
neb tu byl čas zá - rmutku a ža - lo - sti.

2. Tu ti, od kterýchž jsme byli zjímáni, vzdali se v posměšné ponoukání, bychom jim o Sionu zpívali, jimžto slušně jsme odpovídali: Ach nemůžeme písniček Boha svého / zpívati v zemi lidu pohanského.

3. Nýbrž než bych se chtěl zapomenouti / na Jeruzalém, na věky zhy-nouti / rozkáži své pra-vice umění; i jazyk můj nechť radče oněmi, jestli bych v kom své potěšení míval / a na Jeruzalém se zapomínal.

4. Pane, na Edomské příbuzné naše, pomni s pomstou, neb jsou vztekle a plaše, když Jeruza-léma dobývali, zlost na-šich zhoubcův rozněcova-li, křičíc: Na ně! ó na ně dotírejte, bořte, kazte i s grunty vyvracejte!

5. Vezmeš i ty, ó Ba-by-lone, v svůj čas / po-mstu Boží, kterouž jsi hotovou máš: Blaze tomu, kdožt za to zaplatí, co jsi ty zlého nám směl dě-lati; blaze, kdož tvé dí-ky v čas tvé úzkosti/bí-ti skálu bude bez milosti.

Žalm 138.

Srd-cem ce - lým te - be Pa - ne /
Před všechně - mi chciť zpí - va - ti,
ctí - ti slav - ně bu - du s vděčno - stí, V chrá-
zvy-šo - va - ti tě s o - cho - to - stí.
mě sva-tém tvé jas - no - stí / tě s ra - do-
sti bu-du vzý - va - ti / a tvé-ho mi-lo-
st-den - ství / též i množství pravdy hlá - sa - ti.

2. Neb jsi jména svého vlny / též i pravdy slávy dokázal; když k tobě jsem já měl zření, očerstvení mé duši přidal. Budouť tobo též i jiní / ctíť sla-vu v světě stavové, tvých toč pravdu slýchajíc / i libujíc, až i králové.
3. Budou tobe důstoj-

ného / i dobrého oslavo-vati, o tvých skutků mou-dré správě / ko ctí, slávě tobě zpívati, a že ač jsi vyvýšený, i přeslavný trůn v nebi máje, patříš však i na nízkého, i py-šného výborně znaje.

4. Ty mne, Pane, při-životu / v každou psotu

ráčíš chovati, z mých nepřátel jich vzteklosti / svou mocností vytrhováti; a když milost tvou věčnou

znám, jistě skládám v tobě doufání, dílo své že vždy povedeš / i přivedeš šťastně k skonání.

Žalm 139.

Nápěv žalmu 30.

1. Pane, ráčíš mne zkoušiti / a zevnitř i vnitř seznáti; nýbrž všechny mé snažnosti / tobě jsou v dobré známosti; buď že kde sedám, neb kdy vstávám, i má myšlení spatřuješ sám.

2. Kde chodím neb ležímkoli, přítomen jsi v tom vůkolí; ty všech mých usilování / jsi povědom bez ustání; i mou řeč prv než ji propovím, že ty znáš, jistotně o tom vím.

3. Ty mne z předu i z zadu znáš, stále jako svou rukou máš / ze všech stran obkličeno. Nic mi není tak divného, jako jest toto tvé umění, že jím vše stiháš v okamžení.

4. Protož chtěl-li bych utéci / před neobsáhlou tvou mocí, kde bych se

ukryl před tebou? Zdaž v nebi, kdež máš slávu svou? Zdaž v hrozném země hlubokosti, když i tam jsi svou přítomností?

5. Bych s pomocí jitrní záře / přeč i za nejdelší moře / chtěl přeprudce zaletět / a před tebou se ukryti: v náhleť by mne i tu dostihla / tvá ruka, i zase přivedla.

6. Chtěl-li bych pak pomysli, tma v noci můž mne přikryti, i to mi nepostačuje, hned mi se noc v den směňuje; neb i noc tvé prozíratelnosti / svítí jako den v své jasnosti.

7. I víceť musím mluviti, však v moci ráčíš mne míti / hned jakž jsem se v matce složil, i tam divně sám mne odíl; začež, byl bych srdce tupé,

ho, bych tě neslavil cti-hodného.

8. I při mněť jest tvého díla / divná tvá moudrost i síla; což když bedlivě spatřuji, i tímť se já osvěcuji, věda, že i všechny mé kosti / nejsou před tebou v neznámosti.

9. Nebs ty je sám svou moudrostí / sformoval v tajné skrytosti, kamž nemůž člověk dojiti, chtě to zrakem svým spatřiti; ale tvých očí jasný zrak tvůj / nesličný spatřil i trupel můj.

10. Všickni brž jeho oudové, v nichž formováni, i dnové / prvé nežli se zjevili, zapsáni v knize tvé byli; skutkové tvoje milosti / jsou u mně v veliké vzácnosti.

11. V nichž tvé lásky jest tak mnoho, žádný že nevyčte toho; snáze bych počít písku množství, než skutků tvého otcovství; a večer i když ráno vstávám, slávu tvou divnou v nich seznávám.

12. Ó Pane, by se obrátil / a bezbožné ty zatratil, ješto páši nepravosti, i vraždy s hroznou smělostí, bych jich jsa zproštěn dokonale, tvou slávu rozšiřoval dále;

13. Ty, jenž se tobě rouhají, i v zlostech se pochloubají; ty, jenž tě v nenávist vzali, příčinu i mně čímž dali, abych i já jich s ošklivostí / nenáviděl s ustavičností.

14. Nenávidímť jich hned z srdce, neb kdo tvůj, i můj jest škůdce; jiného při mně nic není, zkus a sezněj má myšlení, podávámť se bez ostýchání / k tvému v té věci rozeznání;

15. I v tom žeť jsem z nich žádnému / příčiny nedal ke zlému; známost máš toho přejistou, žeť nejdu bezbožných cestou. Ó rač mne v tom vždy bez přestání / chovati, Pane, do skonání.

Žalm 140.

2. Jenž k zhoubě mé divné chytrosti / s jedné strany ukládají, s druhé i zjevnou ukrutností / vztekla na mne dotírají.

3. Jedu plní jako had jsouce, svůj jazyk jím zaostřují, nevinným jako vřitenice / škoditi se vždy snažují.

4. Od takových ruky zlostníkův / mé duše, Pa-ne, ostříhej, kteříž hledí zkázy mých krokův, sám mne od těch zachovávej.

5. Nebť se pyšně na to vydali, své síti všecky roztáhše, byť se mnou k své chuti zahráli, až by zhynula má duše.

6. Ale já srdce s dověrností / říkám k tobě, svému Pánu: Ty jsi Bůh můj, slyš mé žádosti, na tvou čekám vždy ochranu.

7. Ty jsi, jenž vůli i tu moc máš, že můžeš mne ochrániti, ty mne v čas války sám zastíráš, by mne nemohli raniti.

8. Pane, nedávejž k jich líbosti / bezbožným v zlostech průchoď, sic se zepnou v své neváznosti, stresci je jiným k příkladu.

9. Té roty vůdce, jenž mne trápí, vezmi předně v své trestání, lži pak

lsti, s čímž na mne kva - pl, ať jsou vespolek pod - dáni.

10. Ohněm je svým nebe sporázej / až do pokla nejhlubšího, tam je k mukám za jich zlost oddej, nešanuje z nich žádného.

11. Neb člověk jazyka lativého, nesluší, by dlou - ho dědil, sok ukrutný

hoden jest toho, sám svou zlostí by lapen byl.

12. Vím to, že Pán dle spravedlnosti / ujme se o při chudého, přijde čas jeho velebnosti, že pomstí utištěného.

13. A tuť spravedliví zpívají / budou mu s mnohou vděčností, bytu věčného požívají, jsouc v slávě s ním a v radosti.

Žalm 141.

1. Jako zápal buď v přimannosti / mé k tobě vroucí modlení / a rukou mých pozdvižení / jako obět před tvou milostí.

3. Strážte svého ducha dobrého / rač ústům mým propůjčiti, bych věděl jak mám mluvíti / tvého ke cti jména svatého.

4. Mému srdci se uchýliti /
ó nedej zlého k činění,
ni úlisnostmi k přelstění /
bezbožných uvedení býti.

5. Radče chci trestán i
bit býti / od člověka upří-
mého, k zachování zdraví
svého / za vonnou mast
chci to přijíti.

6. Ač tudíž přehrozného
cíle / vím že zlostných ta
sběr dojdou, a že mne
v pomstách svých budou /
za milost žádati té chvíle:

7. Když budou z hróz-
ných skal metáni / z jich
vůdců i nejpyšnější, tuť
jiní budou schopnější /
mých slov libých ku po-
slouchání.

8. Ač nyní jako při

roubání / třísky sem tam
odrážejí, tak naše též pl-
cházejí / kosti v nevážno-
rozmetání.

9. Já však k tobě ča-
každého / Pane, oči svých
pozdvíhám, v tebe doufám
i vzývám / nevylévej duši
truchlého.

10. Od osídel všech mne
ostříhej, k mému kterému
podtržení / roztáhli mne
v svém sročení, ty jím b-
roztec a roztrhej.

11. Nýbrž ať sami do-
svých pastí / s hřmotou
se dostanou věčně, já pak
abych mohl bezpečně / b-
konati svůj k tvé
bosti.

Žalm 142.

Nápěv žalmu 100.

1. Hlas svůj ku Pánu od-
sílám, vroucně jemu se
modlívám, před ním touže
svých bídností, na něj
skládám své žádosti.

2. Když bývá duch můj
v sevření, prázdný rady
i umění, onť umí radu

najíti, přímou stezku ot-
vřítí.

3. Ač pak kudy chodí-
koli, osídlo mi položili
a když se sem tam ob-
dám, žádného známého
nemám.

4. Tak všecko mé

čiště / zhynulo na každém
místě, není kdo by mne
litoval, o mne se upříme
ujal.

5. Protož k tobě, Pane,
volám, řka: Ty jsi mé dou-
lání sám, není na světě
jiného, v kom bych se
těšil, žádného.

6. Pozoruj volání mého /
bidou velmi zemdleného,
vytrhni mne z nešlech-
ných / nátisku, i mne sil-
nějších.

7. Vyprost z žaláře duši
mou, bych zvěstoval vždy
chválu tvou, se mnou též
pobožných množství, tvé
vidouc milosrdenství.

Žalm 143.

O Pa - ne vy-slyš mé vo - lá - ní, viz
I má po-kor - ná vzdychá - ní, pro pravdu svou mne
out - né - ho / i spra-vedl - no - sti své ko - ná -
ní / slyš mne ča-su při - to - mné - ho.

2. Aníž mne volej k sou-
du svému / hříšníkům
přelivem hroznému, chtě
sluhou svým v počet

vřítí; neboť tu nelze ni-
žádnému, by mohl spra-
vedliv projíti.

3. Viz jak mne můj ne-

přítel svírá, až k zemi
můj život potírá, i do tma-
vých mne míst vhání,
tak jako mrtvé i zavírá,
dávno jenž jsou v hrob
schováni.

4. Divnou můj duch ve
mně ouzkostí / i srdce hy-
ne u vnitřnosti; buď na
tě soudce přísného, buď
na svých nepřátel vztek-
losti / patře, děsím se
obého.

5. Ač v strachu tom a
kvaltování / uprázdňív
se k rozvažování / za sta-
rých dnů tvého díla, hoj-
ných odtud potěšování /
došla ke mně moc i síla.

6. A protož s celou do-
věrností / pozdvíhám ru-
kou k tvé milosti, žádaje
za Ducha tvého / (jako
země suchá vlažnosti) /
přispoření darů jeho.

7. Ó přispějž vyslyš mne
v rychlosti, hýneť duch
můj, ty své milosti / tvá-
ře nerač ukrývati; neb
na mně těm, jenž do pro-
pasti / sstupují, podobnost
znáti.

8. Hned časně smilo-

vání svého / uděl mi, v tě
doufám samého, svou ce-
stu rač mi zjevití, po ní
bych jda spasejí tvého,
s tvou pomocí mohl do-
jíti.

9. Před mých nepřáte-
lů ukrutností / přiveď mne
Pane, k bezpečnosti, jen
mne bez příčiny trápí,
v toběť duše má v své
těžkosti / skrejši svou má-
k ní i kvapí.

10. Nauč mne, bych př-
všem vždy tvé vůle / nej-
více šetřil každé chvíle,
těf mám mistra Boha své-
ho, tvůj dobrý duch ve-
diž mne mile / po tvých
cestách dne každého.

11. Tak mne rač jako
obživiti, pro jméno své
to učiniti, a podle své
spravedlnosti / mne ze
všech nepřátel vyníti,
nátisku jich a ouzkosti.

12. Nýbrž pro své mi-
losrdenství / vypleň mých
zhoubců všecko množství,
vyhlad všecky mne trá-
pící; však znáš, že jsem
hned od dětinství / byl
tobě vždycky sloužící.

Žalm 144.

Nápěv žalmu 18.

1. Buď chvála Bohu, mé
alle s vděčností, jenž mne
k bojům sám učí opatr-
nosti, mé ruce i prsty
k tomu čině / z milosr-
denství svého způsobné.
Onť jest hrad můj, onť
pevné útočiště / on schra-
na má, on štít na každém
místě, jemuf se těším,
on k poslušenství / sklo-
ňuje mému / národů množ-
ství.

2. Co jest člověk, co při-
něm takového, že jej sou-
díš své dobroty hodného?
Co jest člověk i s tím,
což má koli, že tak v tvé
půli jest každou chvíli?
V bytu i v slávě člověka
každého / ty marnosti
znáš býti podobného, a
jehož dnové i ti nejlepší /
rychle miji stín jako nej-
delší.

3. Nakloň svých nebes
a sstup z své výsosti,
dotkni se hor, dým vy-
veď svou mocností; bí-
hromem, vypusť své ostré
střely, rozptyl, poraz mé

ty nepřátely. Svou ruku
vztáhna rač mne vytrh-
nouti / z násilných těch
vod, nedejž v nich zhy-
nouti, těch cizozemců
z hrozné vzteklosti / vy-
trhni mne, můj Pane,
v rychlosti.

4. Neb ač jsou zevnitř
v spolku lidu tvého, však
nemluví, nečiní nic do-
brého. A tuť tobě já bu-
du zpívati, loutnou, har-
lou, tě oslavovati. Nebs
Bůh, jenž králům udílíš
vítězství, rozličných i mne
těž nebezpečností / Da-
vida sluhu svého zprošťu-
ješ, z meče vražedného
vytrhneš.

5. Rač mne zlých lidí,
Pane, dokonale / zprostiti,
jejichž ústa vždycky stá-
le / nemluví pravdy, ale
chytrosti, jich ruce plné
ošemetnosti. Byť jako
zdárně štípkové kvetoucí /
synové naši byli tak ro-
stoucí; naše dcery co
krásní úhlové, jimiž se
stkví královští domové.

6. Špižirny naše z tvé, Pane, štědrosti / všelikých potrav ať mají v hojnosti, náš dobytek též ať na tisíce / v stájích plodí, i mnohokrát více. Volové naši ať mohou táhnouti, obce nepřátel vpádů všech zniknouti, ať z země žádných není tažení, ni po ulicích k lermu troubení.

7. Blaze těm, jimž také-

ho požehnání / propůjčuje Pán vždycky bez přestání, však na to stálou když péči mají, že toho k dobrému užívají, ne v těch časných a zemských věcech lnouce, ale k Bohu svou mysl jimi vedouce, v lásce jeho byt byli stvrzení, ať tiť v pravdě jsou blahoslavení.

Žalm 145.

Můj Bo-že a krá - li, tě sla - vi - ti, tě
 bu - du na vě - ky ve - le - bi - ti; na ka -
 ždý den vděč - ně s o - choť - no - stí / ctí - ti
 jmé - no bu - du tvé mi - lo - sti. Neb jsi ty
 Pán chvá - ly ho - den nej - vyš - ší, tvá dů -

stojnost na - de vše důstoj - něj - ší, če muž ka-
 ždý věk svě - de - ctví vy - dá - vá, tvé skut - ky
 div - né sla - ví a vy - zná - vá.

3. Já o tvé krásy spalosti, též i o tvé slávy velebnosti, i o tvých budoucích mluviti, v známosti vůbec vždy je uvoditi. Ať mnozí mnou probuzeni lnouce / budou tvé divy slaviti bez konce, a byt pak všickni mlčeli zůmyslně, já je však chci blázniti dobromyslně.

4. Ať i jiní vždycky po vše časy / tvou dobrotu stejným srdcem i hlasy / spravedlnost budou zvěstovati, o ní stále i směle zpívati, / řkouc: že jsi ty Pán nejdobrotivější, k milosti víc než k haěvu naklonnější / a to všech nám bez osob přijímání,

tvých všech skutků tvé větší slitování.

4. Což jsi kůli ráčil učiniti, všechno povinně tě velebiti; však nejvíce tvoji vyvolení / k tvé cti, chvále jsouc znovu stvoření. Tiť zvěstují slávu tvého království, ti tvé síly nestižitelné množství, aby moc tvou mohl všecken svět znáti, i o tvého království slávu státi.

5. Království tvé, království jest věčné, nade vším světem panství skutečné. Padající ty všechny zdržuješ, i padlých mocně sám pozdvihuješ. V tobě každý tvor skládá své doufání, hojně jej sytíš

v čas svého uznání, svou ruku stědrou časně otvíraje, což kdekoli jest živo, vše chovaje.

6. V svých všech cestách Pán jest spravedlivý, v svých všech skutečích velmi dobrotivý; obzvlášť přistojí těm svou pomoci, jenž ho vzývají všelikou mocí; tak že čehož od něho s pobožností hledají, naplňuje jich žádosti; neb schyluje své uši k jich

volání, spomáhá jim ze zlého bez meškání.

7. Nad to kdož jej srdečně milují, vždycky jich chrání v dobrém pokoji; nazpět, kdož jsou v zlostech zatvrzení, od-sílá ty přeč na zatracení. A v tom jeho chválu chci velebnosti / srdcem, rty ohlašovati s vděčností, což činiti též přísluší každému, chvály věčné vzdávati jeho jménu.

Žalm 146.

Chval má du-še Pá-na své-ho / i tvé
všecky mocno - sti! Jáť pří-sluš-ně dne ka-ždé-
ho / s ce-lou chci o - choť - no - sti, po - kudž
jsem živ zde v tě - le, jej chvá-li - ti ve-se-le.

2. Toť pak předně k jeho chvále / sluší v něm vždy doufati, ne na lidi, ni na krále / srdcem se zpodírat, v nichžto vysvobození / v čas nejpilnější není.

3. Neb duch jejich jakž odchází / často v nenadállosti, tu což zemského, dochází / hned porušitelnosti, tuť moudrost jich i rady / přicházejí v nic tady.

4. Ale ten, jemuž spomáhá / sám Bůh Jákobů milný, on též v něm naději skládá, / svůj hrad, port neomylný, tomuť šťastný to jméno / bývá v pravdě přičteno.

5. Neb Bůh svou všemohoucností / zemi, moře i nebe / stvořil i s jejich plností, kterouž zdržují v sobě; jsou též i řeči jeho / stále věku každého.

6. Onť všechněm křivdu trpícím / pomáhá k spravedlnosti, on též chleba žádajícím / poskytlá do sytosti; on věžňů potěšuje, i vazby je zprošťuje.

7. On může zrak i slepého / zas jasně osvětliti, on v světě potlačeného / též rychle zvelebiti; on též spravedlnost čím, ty miluje, těch chrání.

8. On sám milostně ostříhá / též i pobostinného, o sirotky se ujímá, má v péči z nich každého; on i vdov v zarmoucení / bývá jich utěšení.

9. Tentýž všecky bezbožníky / rozptýlí až i zhynou. Králem on jest po vše věky, tu slávu sám má věčnou; v žádný věk v ní nezhyne, tím se těš, ó Sione!

Žalm 147.

Chvá-lu pří-slušnou Pá-nu dej - te, na

čest je - ho žal-my zpí - vej - te; neb to jest
nej-spra - ve - dli - věj - ší, jest před ním věc
i nej-vzac - něj - ší. Onť mě - sta k své cti
od - da - né - ho / zdi vzdě - lá - vá, též i pev - no -
sti; on Iz - ra - e - le slu - hu své - ho /
shro - ma - ždu - je z'pou - hé mi - lo - sti.

2. On srdce potřená žalostí / očerstvuje svou ochotností, rány jejich sám uvazuje, i mástmi svými uzdravuje. Neb což chce, muž vše vykonati / jako ten, jenž i hvězdy všecky / zejména může

počítati, i jim rozkazovati vždycky.

3. Pán náš jest v pravdě veliký Pán, nemůže mu žádný býti vrovnan, je božto síly a moudrosti není žádné stížitelnosti. Však nekazí tím nižá

dného, všech brž pokorných pozdvihuje, bezbožného pak všelikého / s hanbou až k zemi poníží.

4. Protož Pánu chvály vzdávejte, žalmy Bohu našemu pějte, jenž oblaky nebe zastírá, kteréž v povětří rozprostírá, odkudž vysílá dešť hojně, jimiž jsouc svažována země / rozkošné trávy zelenosti / i na horách vydává dosti.

5. Jenž hovádkům všechněm udílí / potrav jejich na každou chvíli; máť i mladé krkavce v péči, trpíce hlad, když k němu kváčí. Však ne podle něčí hodnosti, neb ani v koně spanilosti, ni v lejtkách muže válečného / nemá zalíbení žádného.

6. Nýbrž Pán v těch má své kochání, kdož jeho bázní jsou svázáni / a v těch, jenž z srdce upřímného / vždy doufají v dobrotu jeho. Tomu ty Pánu vzdávej chválu, Jeruzaléme, myslí stálou; o tomto svém Bohu, Sione,

chvály prozpěvuj nesmrtelné.

7. Onť tvé brány, zdi i pevnosti / utvrzuje sám svou mocností, tvým synům svého požehnání / hojnost udílí bez přestání. Onť meze tvé sám osazuje, pokojem drahým tě daruje, Pán jádrem pšenice v hojnosti / nasycuje tě z své milosti.

8. Z jehož úst jakž rozkaz vychází, hned se po všem světě rozchází, hned jeho vůle k vykonání / rychle přichází bez meškání. On vlny bílé k podobnosti / dává časem sněh s vysokosti / a rovně jako popel jíní / rozsypá se všech stran po zemi.

9. On s hůry kusy ledu hází, jimiž všecko, což chce rozráží, když mrazu káže vše svíratí, kdo jest na něm, by mohl ostáti? Zase když chce, všecko rozpouští, v náhle jakž vítr svůj vypouští, hned jakžkoli led tvrdý bývá, na různě sem tam se rozplývá.

10. Nadto své slovo

Jákobovi / a soudy své
Izraelovi / vydal, byt mu
vždy k lůbeznosti / ctný
život vedli v pobožnosti.
Címž nepoctil tak nižá-

dného / národu věku pl
dešlého, svá práva by
jim měl zjeviti, slušit je
z toho vždy chváliti.

Žalm 148.

Vzdá-vej-te Pá-nu chvá-le-ní / všecka ne

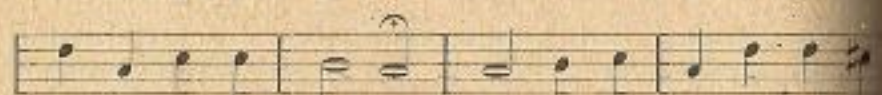
be-ská stvo-ře-ní / byt ma-jí-ci na vý

so-sti, chval-te jej s sva-tou vděč-no-sti.

Chvalte jej an-jel-ští hou-fo-vé, jenž jste je

ho rychlí po-slo-vé, chvalte jej mě-síc i slun

ce / i hvěz-dy jas-ně sví-tí-ce.

2. I všech nebes okřš-
kové, i vod plní oblako-
vé / vznášejíc se u výsosti,
Pána chvalte s ochotností.
Umou všickni tvorové
vyšší / Páně jméno chvalte
nejvyšší; neb je on, jakž
řekl pojednou / sám všecky
stvořil mocí svou.

3. I byt jejich on utvr-
dil, i cíle jisté vyměřil,
byt z nich nevykračovali,
stále brž jich ostříhali.
I země svou divnou plno-
stí / chválu čin Páně ve-
lebnosti, spolu i s tvory
mořskými / i s propastmi
hlubokými.

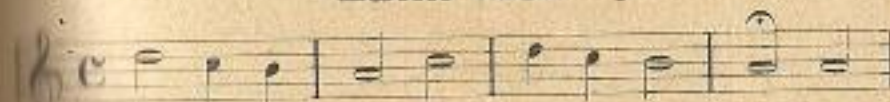
4. Hřm, oheň, sníh i
vichřice, pára, vítr, me-
telice, jenž konáte vůli
jeho, Pána chvalte cti-
hodného. Hory, pahrbky,
údolí / Pána velejte ka-
ždou chvíli, i stromoví
plod nesoucí, též i co-
rové vysocí.

5. Chvaltež jej i ta ho-
vada / pitomá i lesní stáda,
tvor po zemi se plazící,
tvor v povětří létající.
Nad to vy pak zemští
králové / i všeho světa
národové, v jakémkoli
povolání vrchnosti též
i poddaní;

6. Věku všickni vyspě-
lého, i všickni věku se-
šlého; panny i všickni
mládenci, dítky malé též
i starci, Pána chvalte
času každého; neb jeho
jméno jest samého / nad
nebe i zemi vyšší, Pán
chvály jest nejhodnější.

7. Onť k tomu sám se
naklonil / a svůj lid do-
brým naplnil, ten lid svůj
s sebou spojený, Izraele
s jeho syny. Protož i on
z celého srdce / má jej též
chváliti nejvíce, i jiným
všechněm k naučení / vždy
na věky bez skončení.

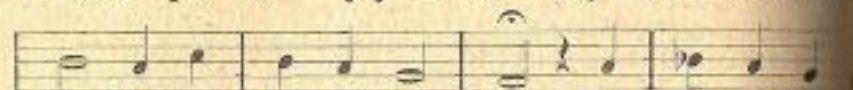
Žalm 149.

Pí-seň no-vou Pá-nu zpí-vej-te, vši-

ckni spo - lu jej o - sla - vuj - te, v shro - m

ždě - ních li - du věr - né - ho / ať vzní čest, ch

jo - ho. Roz - ve - sel se Iz - ra - e - li / v Bo

svém a stvo - ři - te - li, v krá - li svém těš - te

slav - ně / Si - on - ští mě - šta - né.

2. I na píšťalku jeho jméno / i na buben ať jest vždy ctěno, zvučnou též citaru přidejte, tak Pánu prozpěvujte. Neboť Pán svůj lid miluje, jej spasením ozdobuje, on zprošťuje souženého / všech úzkostí jeho.

3. Přijdeť čas, v němžto svatí právě / rozveselí se v Boží slávě, bezpeční dnem i nocí jsouce, Boha z toho chválíce. Budou

rty Boha slaviti, v každ čas jej velebiti, i ostrý v rukou majíc, sobě chutnají;

4. Aby jím pomstu konali, svých všech přátel zlost odjali / i hané pýchy k strání / beze všech odkladů. Též i krále jich byt do kratých řetězů pouty i jejich šlechtě napořád vízíce.

5. I podle práva zap

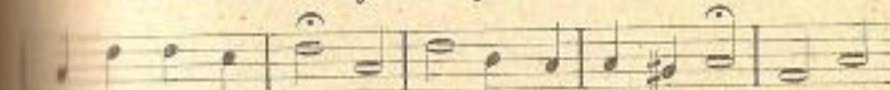
ného, dávno Bohem nařízeného, byť s nimi mohli ukládati, příslušnou mzdu jim dáti. A tuť sláva Bohu

z toho / vzejde všechněm svatým jeho. Tuť bude i chval zpívání / Bohu bez přestání.

Žalm 150.

Chval - tež Nej - moc - něj - ší - ho, jenž na
chval - tež Nej - svě - těj - ší - ho,

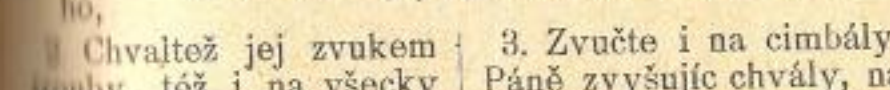
vý - sostech se - dí, na všecko jas - ně hle - dí, pl - ný

eti a ve - leb - no - sti. I z mocných skutků je - vi - douc je dne každé -

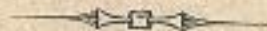
ho, chval - te jej s pravou vděč - no - stí.

3. Zvučte i na cimbály, Páně zvyšujíc chvály, na cimbály blasité / srdcem i rty zpívejte, ať jest Bůh náš hodně chválen. Vše, což má ducha koli, ať Pána v každou chvíli / chválí i na věky. Amen.

3. Chvaltež jej zvukem trouby, též i na všechny hudby, ať vzní loutna veselo, citara každé chvíle / ho eti Pánu nejvyššímu. Na píšťalky i bubny, na anyce i varhany / na čest prozpěvujte jemu.

darů takových, jakýchž jim potřebí v služebnostech jejich, darů moudrosti, umění, rozeznání duchů a dobročinnosti, k tomu konci, aby každý, jakž náleží naň, konal úřad svůj, starší v bedlivém dohlédání k učení a obcování, v odvracení vlků od ovčince Syna tvého milého a v napomínání a trestání lidí nešlechtných. Tolikéž jáhnové v pilném vybírání a dobročinném, opatrném rozdávání almužen chudým, i v dobrotivém jich potěšování z slova Božího. Dejž oběma, starším i jáhnům, milost svou, ať v díle svém věrném stále pokračují a pro žádnou práci, pro žádnou mrzutost neb protivensství světa neustávají. Dejž milost svou božskou i sboru tomuto, nad nímž zřízení jsou, ať se dobrým napomínáním starších rádi podrobují a je pro úřad jejich ve cti mají; dejž také bohatým srdce dobročinná k chudým, a chudým srdce a mysl vděčnou k těm, kteříž jim spomáhají a přisluhují, aby když každý koná úřad svůj věrně, bylo tím zvyšováno jméno tvé a napomáháno království Syna tvého milého. Amen.

Skladatelové

těchto žalmů rymovaných a písní duchovních a kancionaly, v nichž se tyto žalmové a písně nalézají neb z kterých vzati jsou.

I. Skladatelé.

A. Žalmové.

Písně dle některých žalmů složené v kancionálech Jednoty bratrské již dříve se nalézaly. Ale všechny svým pořádkem ve verše dle Goudimelových nápěvů rymované uvedl teprv Jiří Streje, kněz Jednoty, naroz. v Záhřebu na Moravě, zemřel v Židlochovicích 25. ledna 1599. Roku 1587 rymování žalmů dokončil. Jungmann v historii liter. čes. k tomu podotkl: »Jsou sepsány veršem rozličným, dle počtu syllab spraveným, tak jadrně a vznešeně, že v tom druhu, vyjmonce málo které písně duchovní, nic sobě rovného nemají.«

B. Písně duchovní.

Již r. 1501 byl vydán pro bratr. sbory kancionálek obsahující 85 písní. První větší kancionál Jednoty bratrské uspořádal Lukáš Pražský a vydal r. 1505. Za tím následovalo vícero vydání 1519, 1531, 1541 (péčí b. Roha a pomocníků jeho) atd. Obzvláště potom vynikají vydání r. 1561 (péčí b. J. Černého a b. J. Blahoslava) tištěné v Šamotulách a to z r. 1615. Toto vydání z r. 1615 jest vedle Šamotulského snad nejskvostnější tisk staročeský. Vyšlo bezpochyby obzvláště péčí čtyř biskupů Jednoty J. Lanecia, Mat. Konečného, Mat. Cýra a Jiříka Erasta, a tištěno za přispění šlechtetného člena a podporovatele pána K.